BEVERLY SOMMERS

O micà schimbare

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Stăteam la biroul meu înghesuit- deşi, când fusesem la interviu pentru slujba aceasta prea puțin minunată, mi se propusese un birou mare şi poziția de "taxi manager", chiar dacă munca de evaluator al daunelor produse în accidente nu se dovedea o muncă prea palpitantă. Stăteam pur şi simplu, uitându-mă la mormanul de hârtii din fața mea care trebuia dictate şi ştiind că, imaginându-mi că printr-un miracol le voi termina azi, mâine voi găsi unul la fel de mare în acelaşi loc. Nu stăteam niciodată degeaba. Şoferii de taxi lovesc întotdeauna pietonii pe zebră; biciclişţii intră mai tot timpul în taxiuri; iar turiştii în maşini închiriate, neobişnuiți cu străzile abrupte din San Francisco, alunecă mereu înapoi şi îi lovesc pe amândoi.

Mă întrebam dacă e ceva în neregulă cu o slujbă în care tot ce aştepți cu nerăbdare toată dimineața este masa de prânz, iar după-amiază, plăcerea dubioasă de a merge la sala de sport. Şi presupun că e ceva în neregulă cu mine, deoarece lucrez aici de opt ani.

Trish apăru în fața mea, spunând:

- Fii atentă, fetițo!

Ochii ei străluceau, urmărind ceva din afara câmpului meu vizual. Ştiind-o pe Trish, eram sigură că se referea la unul dintre şoferii de taxi. Dar, din punctul meu de vedere, nu merită să fii atentă la ei.

Nici măcar nu avusei timp să mă întorc la ce aveam de făcut, când bărbatul apăru în fața mea. Da, merita să fii atentă la el, dacă ești interesată de frumusețea fizică, dar știind că e un șofer de taxi, știam că în clipa în care va deschide gura lui senzuală, fie va vorbi o engleză greu de înțeles, fie va spune ceva ce nu vreau să aud. Se știe foarte bine că șoferii de taxi încearcă să te cucerească.

- Domnișoara Warner? întrebă el, cu un accent pe care nu-l puteam recunoaște.

Nu avea nici un rost să-l corectez spunându-i "doamna Warner", pentru că străinii de obicei nu înțeleg această distincție.

- Da.

- Am venit.

Da, desigur, puteam să văd și singură. De altfel, puteam să văd și că ochii verzi, puțin îngustați, probabil că atrăgeau atenția cam peste tot unde se ducea. La sala mea de sport, sunt sigură că i-ar fi adus orice voia de la femeile din sală și poate chiar de la unii dintre bărbați.

Ochii lui începură să mă disece încet și sistematic. Il privii cu o expresie care voia să spună: "Un astfel de comportament nu te va duce nicăieri", iar strălucirea bruscă din privirea lui îmi spuse că înțelesese.

- Cu ce te pot ajuta? întrebai eu, deși știam că e inutil: taximetriștii nu vin să mă vadă decât dacă au avut un accident.

- Phill mi-a spus să vin aici.

- Un accident?

- N-a fost vina mea.

Da, sigur. Niciodată nu e vina lor.

- Ia loc, îi spusei, mutând niște dosare de pe scaun pe birou.

Trish trecu prin apropiere și îmi aruncă o privire sugestivă. Ridicai ochii spre tavan. Foarte bine, e superb... și?

Cămașa lui albă nu era destul de severă, iar pantalonii negri păreau cam strâmți. Singurul lucru care arăta american erau încălțările, dar pantofii sport sunt deja universali.

Scosei un formular pentru accidente şi i-l întinsei, împreună cu un pix.

- Completează asta, te rog.

- Nu m-ai întrebat cum mă cheamă, spuse el brusc.

- E un spaţiu punctat pe care trebuie să-ţi scrii numele.

Mă fixă cu privirea lui expresivă, care părea să-mi spună că, dacă ar fi cazul, ar muri pentru mine. Nu era prima oară când eram privită astfel de un şofer de taxi care tocmai îşi făcuse praf maşina. Nici nu va fi ultimul. Acesta, totuşi, primea notă maximă pentru execuţie.

Lăsându-l să completeze formularul, mă îndreptai spre biroul lui Trish care, dacă e posibil, e chiar mai mic. Deşi mi se pare firesc, din moment ce sunt aici de mult mai mult timp. Chiar dacă e mai mic, e mai plăcut, acoperit cu plante şi cu fotografii ale fiicei ei de zece ani, Renicia, care e o păpuşă.

Ea ridică privirea spre mine şi îmi zâmbi.

- L-ai lăsat singur pe frumosul acela? Dacă aş fi în locul tău, nu l-aş lăsa o secundă singur.

- Dacă îl vrei, n-ai decât, o tachinai.

- Nu sunt eu cea care are nevoie de un bărbat.

- Da, mulţumesc, tocmai ce aveam nevoie să aud.

- îmi plac buclele negre.

Dădui aprobator din cap.

- Şi ochii aceia fabuloşi. De unde crezi că vine, din Europa de Est?

- Deci, de acolo accentul? Mi-am dat seama că nu e spaniol sau italian.

- Pare un personaj din Tolstoi.

- Sigur, Trish, de parcă ai fi citit proză rusă.

- Am avut cursuri la liceu.

Şeful nostru cu ochi lucitori ne urmărea din cadrul uşii biroului lui, aşa că mă întorsei să plec, dar el îmi făcu un semn să mă duc la el.

Până când ajunsei în interior, el se afla deja în picioare în spatele biroului, privindu-mă ca un mic dictator, aşa cum este. Dacă n-aş fi fost eu, s-ar fi aşezat pe scaun. Dar, cum sunt singura din firmă mai scundă decât el, îi face plăcere să stea în picioare în apropierea mea.

- Dennis este blocat în Santa Rosa cu un motor prea încins, mă anunță el.

Dennis era unul dintre cei însărcinați cu rănițiii, dar nu vedeam de ce m-ar interesa problemele lui de transport. Nu era ca şi cum aş fi putut să mă duc să-l salvez, din moment ce nu aveam maşină.

- Care e programul în această după-amiază? mă întrebă el.

- Cel obişnuit, îi răspunsei, fără să vreau să petrec o întreagă oră ascultându-l.

- Dennis trebuia să se ducă la o negociere de daune. Mă gândeam să te trimit în locul lui.

- Fără măcar să ştiu despre ce este vorba?

Bărbatul îmi întinse un dosar.

- Ia-ți o oră după prânz. Poți să foloseşti biroul gol. Avocații se vor ocupa de cea mai mare parte dintre probleme.

Ei bine, măcar va fi o evadare din rutină. Și poate o să urc în ochii lui Charlie. Dar pe cine voiam să păcălesc? Nimeni nu urcă în ochii lui Charlie.

Mă întorsei la biroul meu şi mă aşezai. Domnul rus romantic îmi aruncă o privire scântâietoare, întinzându-mi formularul completat. Aruncai o privire pe el. Fie era cel mai îngrozitor scris de mână pe care-l văzusem vreodată, fie era scris într-o limbă străină.

- Nu pot să citesc asta, îl anunțai, dându-l înapoi.

- O să traduc eu, răspunse el cu voce catifelată.

- Să traduci? Vrei să spui că e scris într-o limbă străină?

Zâmbetul lui ar fi topit şi o bombă nucleară.

- Desigur. Este în rusă.

- Nu poți să scrii în engleză?

Dar nu aveam nevoie de clătinatul elocvent din cap. Știam deja răspunsul. Să nu ne mai gândim la scris, clienții lui sunt norocoşi dacă ştie destulă engleză să-i ducă unde e cazul.

Luai formularul de la el.

- Bine, spune-mi ce s-a întâmplat. Și povesteşte doar faptele, te rog.

- Mai întâi, să mă prezint. Dacă vă face plăcere, eu sunt Anatoli

Grushenko.

-Da, bine. Când s-a întâmplat accidentul?

-Poate cu o oră în urmă.

-Poate?

- Poate exact cu o oră în urmă, veni răspunsul, pe care îl menționai ca aproximativ.

-Unde s-a întâmplat accidentul?

-Nu l-aş descrie ca pe un accident.

- Uite ce e, domnule Grushenko, dacă nu vrei să spui cumva că ai intenționat să-l produci, să spunem de dragul conformității că a fost un accident.

Zâmbetul lui era atât de larg, încât eram sigură că n-a înțeles.

-Ai înțeles?

-Am înțeles de minune o mulțime de lucruri.

-Foarte bine. Acum, unde s-a întâmplat?

-A început mai înainte.

-Ce a început mai înainte?

Se aplecă peste biroul meu, astfel încât mă simții nevoită să-mi trag scaunul mai în spate. De aproape, ochii lui păreau două lacuri verzi adânci şi întunecate. Şi ori îmi pierdeam mințile, ori nivelul zahărului din sângele meu scăzuse îngrozitor şi aveam o nevoie nebună să mă hrănesc. "Două lacuri verzi adânci şi întunecate"? începeam să vorbesc la fel ca Trish.

-Aveam o pasageră pe scaunul din spate.

-Bine, e un martor. Ai numele ei?

-Poliția îl are.

-Poliția a făcut un raport al accidentului?

-Desigur.

Excelent! Măcar al lor va fi în engleză.

-Bine. Ce spuneai despre pasageră?

- Era foarte grăbită. Eu nu merg repede. Sunt un şofer grijuliu. Dar era grăbită. Continua să-mi spună: "mai repede, mai repede", iar eu răspundeam că

e mai bine să ajungă la destinație în siguranță decât să ne grăbim şi să facem un accident. Am dreptate sau nu?

- Dar ați făcu un accident.

El păru dezamăgit.

- Nu mă laşi să termin.

- Imi cer scuze.

- A început să strige la mine, să-mi spună să mă grăbesc şi, când am intrat într-o intersecție cu semafor şi era galben, mi-a spus să trec repede. Mă înnebunea femeia aceea. Aşa că am încercat să ajung la timp, dar venea o maşină din partea opusă şi am lovit-o. N-a fost vina mea.

- Cealaltă maşină avea verde?

- Poate.

Il privii neîncrezătoare.

- Probabil.

- In acest caz, a fost vina ta.

- A fost vina pasagerei mele. Dacă nu m-ar fi bătut la cap, aş fi oprit.

- Dar era alegerea ta. Tu erai şoferul.

Cu un gest dramatic demn de o piesă de teatru, îşi dădu la o parte buclele întunecate, descoperind fața cu pomeți sculptați. Respirai adânc, văzui că era conştient de reacția mea şi plecai imediat privirea, începând să completez formularul.

- Care sunt daunele? îl întrebai.

- La taxi?

- La cealaltă maşină.

- Cine ştie? Poate că mai fusese lovită.

Şoferilor de taxi nu le lua mult să afle răspunsurile potrivite.

- Lasă-mă să reformulez întrebarea. Unde ai lovit cealaltă maşină?

- Eşti drăguță, observă el brusc, învăluindu-mă cu o privire mângâietoare.

- Domnule Grushenko, unde ai lovit cealaltă maşină?

- In uşa din față de pe stânga.

- Cu alte cuvinte, cealaltă maşină era într-o poziție mai avansată.

Nările lui se lărgiră.

- Doar pentru că accelera, iar eu nu.

- A trebuit remorcată?

- Părul tău e ca mătasea. îl privii exasperată.

- Cred că te-am întrebat dacă maşina cealaltă a avut nevoie să fie remorcată. Bărbatul dădu din cap aprobator.

Mă ridicai.

- Scuză-mă o clipă, domnule Grushenko.

- Desigur, îl auzii murmurând, în timp ce mă îndreptam spre biroul lui Trish. Ai dreptate, e superb, oftai, aruncându-mă pe un scaun.

- Ţi-am spus deja.

- Sau poate că mi-e doar foame.

- îţi e ţie foame de ceva.

- Nu începe, Trish. Oricum ar fi, şoferii de taxi nu intră în calcul.

- Vrei să stau eu de vorbă cu el?

Zâmbii larg.

- Cred că mă pot descurca. în doze mici. Aveam nevoie doar de o mică pauză, să-mi revin.

O lăsai chicotind.

Când ajunsei la birou, descoperii că bărbatul tocmai pusese în buzunar una dintre cărţile mele de vizită. Nu făcui nici o remarcă, deoarece i-aş fi dat oricum una.

- A fost cineva rănit în accident? întrebai.

El îşi încrucişă braţele şi se încruntă.

- Nu vrei să vorbeşti decât despre afaceri.

- Lasă-mă să reformulez. Celălalt şofer avea pasageri?

- Era singură.

- A fost rănită?

- Nu cred.

- Ai fost rănit?

Mă privi jignit.

- Desigur că nu. Sunt solid ca un tanc.

- Pasagera ta a fost rănită?

După o scurtă pauză, el mormăi:

- A fost vina ei.

Oftai.

- De ce crezi că a fost vina ei?

- Mai întâi pentru că, dacă n-ar fi fost ea, n-aş fi încercat să trec pe galben. In al doilea rând, nu şi-a pus centura de siguranţă.

- A fost dusă la spital? întrebai repede, temându-mă de ce era mai rău.

-A insistat să fie dusă la spital, aşa că poliţia a chemat o ambulanţă. Nu cred că are vreo problemă.

- Cealaltă femeie ce făcea?

- Imi spunea nişte cuvinte foarte urâte. Am fost insultat. Mi-a spus lucruri pe care nici o doamnă n-ar trebui să le spună. Nu era atât de dulce ca tine.

Aproape că-i râsei în faţă. Mi se spune în multe feluri la birou, dar niciodată "dulce".

Dorind să termin raportul la timp să-mi pot lua masa de prânz, hotărâi să trec peste întrebările referitoare la locul şi timpul accidentului, pe care le pot lua din raportul poliţiei.

- Semnează aici, domnule Grushenko.

Ii pusei sub nas formularul completat.

Mâzgăli ceva imposibil de descifrat în locul semnăturii, apoi ridică privirea spre mine, pe sub genele lungi şi întunecate.

- Ce fel de nume este Ronnie?

- E prescurtarea de la Veronica.

- Veronica, murmură el, cu un accent cuceritor. E un nume frumos. Şi tu eşti o femeie frumoasă.

- Da, bine. prefer Ronnie.

- O să-ţi spun mereu Veronica.

- Ar trebui să-mi spui doamna Warner, îl corectai eu.

Mă ridicai, ca un semnal subtil că interviul luase sfârşit, dar el rămase

aşezat, cu picioarele lui lungi blocând intrarea.

-Poţi să te întorci la muncă, îl informai.

-Ce o să se întâmple?

-O să primesc o copie a raportului poliţiei, apoi Phil va trebui probabil să ia declaraţii de la tine, de la pasagera ta şi de la şoferul celeilalte maşini. Ca şi de la alţi martori care pot apărea.

-O să te mai văd?

-îmi e teamă că da, domnule Grushenko.

Figura lui se lumină. Se ridică în picioare, iar când îi întinsei mâna o ridică spre buze, o sărută, apoi o ţinu strâns lipită de faţa lui.

-Acesta nu este un obicei cunoscut aici, în Statele Unite, îl informai eu.

-Ai fi surprinsă să vezi cât e de eficient, replică el.

De fapt, n-aş fi. Bărbatul părea să aibă instincte de prădător când venea vorba despre femei. începeam să-mi dau seama că ruşii despre care se vorbea atât aveau arme mai mortale decât cele din arsenalurile militare.

îmi mâncai salata de pui fără entuziasm, privindu-o cu gelozie pe Trish care devora o porţie de lasagna. Are cu douăzeci de kilograme peste greutatea ideală, dar ştie să se bucure de viaţă. Desigur, începui să-mi spun că la silueta mea micuţă douăzeci de kilograme în plus ar fi un adevărat dezastru, dar nu mă ajuta în nici un fel. Mai mult decât atât, Trish va fi la coadă pentru prăjitură de ciocolată imediat ce va termina primul fel. Iar ironia era că avea mereu bărbaţi în faţa uşii. Ştiam că fac ceva greşit, dar nu cred că soluţia era păstrarea siluetei.

- Nici nu ştiu de ce mă chinui stând la masă cu tine, mormăii, străduindu-mă să mănânc încet.

- Şoferul acela era foarte drăguţ, comentă ea, deoarece nu-i plăcea să vorbească despre mâncare în timpul mesei.

-Dacă îţi plac ruşii care arată romantic.

-Cui nu-i plac?

-Deoarece nu avem voie să ieşim cu oamenii pe care îi investigăm, e un

lucru foarte bun că pe mine nu mă interesează.

De fapt, acesta ar fi singurul mod în care aş putea avea la fel de mulţi admiratori ca Trish. Şoferii de taxi voiau întotdeauna să ne cucerească. Erau cu toţii convinşi că, dacă am fi împreună, am minţi pentru ei şi n-ar fi concediaţi după trei accidente, cum era prevăzut în politica firmei de asigurări.

- Dacă aş vrea, aş ieşi cu unul, ridică prietena mea din umeri.

- Charlie ar avea un atac de cord.

- Oh, Charlie are mereu un atac de cord. în plus, nu văd de ce ar şti problemele mele personale.

- Charlie ştie tot.

- L-am văzut pe Raymond privindu-te lung, zâmbi Trish.

- Cine?

- Raymond. Noul evaluator pentru proprietăţi.

- Nu e însurat?

- Nu pare însurat.

- Nici unul dintre ei nu-ţi pare însurat, Trish.

- Pare genul tău- unul de acela inteligent.

- De ce? Avea o cămaşă albă?

Ea dădu din cap aprobator.

Ideea ei despre un bărbat inteligent pentru moment se limitează la purtarea unei cămăşi albe. De preferat cu pantaloni negri şi jachetă. Şi, desigur, slab. Ceea ce l-ar descrie foarte bine pe Raymond... la fel de bine ca şi adjectivul "plictisitor". Pe de altă parte, dacă ar fi singur, aş fi pregătită să mă mulţumesc şi cu ceva plictisitor. Cine a spus că San Francisco e un oraş romantic, probabil că l-a vizitat într-o vacanţă.

- Ştii ce mi-a spus Charlie în dimineaţa asta? mă întrebă Trish.

- Te-a invitat să ieşi cu el?

- Nu e el chiar atât de curajos. Mai întâi, nu are curajul să invite o femeie neagră, iar apoi, îl depăşesc şi ca înălţime şi ca greutate. Nu, de fapt a spus că dau prea multe telefoane personale din banii firmei. Cât tupeu pe el!

- Păi bine, Trish, o faci chiar în faţa lui. La ce te aştepţi?

- în curând, parcă văd că-mi va cronometra pauzele.

- Să sperăm că nu.

- Of, Charlie ăsta, clătină ea din cap. E imaginea vie a complexului lui Napoleon.

- Şi cum merge cu Arthur? o întrebai.

Arthur era ultimul ei admirator. De când o cunoşteam, se succedaseră destul de mulţi.

- Oh, Arthur, ridică ea din umeri.

- Nu te mai vezi cu el?

- A trebuit să-l părăsesc. Nu mergea.

- Haide, Trish, nu l-ai descris tu săptămâna trecută ca adevăratul tău suflet pereche?

- Asta a fost înainte de weekend.

- Să îndrăznesc să te întreb?

- Fetiţo, n-o să-ţi vină să crezi.

- Incearcă-mă.

- Mi-a adus hainele murdare să i le spăl. A spus că, dacă tot am maşină de spălat şi el detestă să aştepte într-o spălătorie.

Am aşteptat să continue, dar mi-am dat seama că asta era tot. Mi se părea că nu înţeleg foarte bine.

- Şi? insistai eu.

- Asta e. Dacă vrea să-i spele cineva hainele murdare, nu trebuie decât să le ducă acasă la mama lui.

Rămăsei tăcută la această replică. Dacă aş fi avut un bărbat despre care să cred că e sufletul meu pereche şi dacă aş fi destul de norocoasă să am propria maşină de spălat, nu m-ar fi deranjat dacă le-ar fi folosit. Iar, dacă lucrurile ar sta invers, aş profita de ale lui.

- Nu înţelegi, spuse Trish.

- Cred că nu.

- Intotdeauna începe la fel. Urmează apoi să-mi ceară să-i gătesc tot timpul. Apoi o să-mi ceară să-i dau maşina cu împrumut. Am preferat să opresc toate

acestea.

- Ei bine, sper că măcar a înţeles acum lecţia.

- Sunt sigură că a înţeles, răspunse Trish, ignorând sarcasmul meu.

Aveam impresia că voia să mă educe în privinţa bărbaţilor şi poate că o făcea. Problema era că nu aveam unul pe care să practic.

Negocierea pentru acordarea daunelor se ţinea la birourile firmei de avocatură care reprezenta compania de asigurări. Cea care făcuse plângerea şi avocatul ei întârziau, iar eu îmi doream să vină mai repede, ca să pot avea timp să iau o declaraţie prin telefon până la ora cinci. Avocatul nostru nu fu foarte fericit să mă vadă pe mine în locul lui Dennis, dar îl asigurai că eram familiară cu cazul. într-un fel, era adevărat. Atât de familiară cât poţi fi după ce ai trecut printr-un dosar foarte gros în câteva minute.

în cele din urmă, uşa fu deschisă şi apăru Vernon San Juan Sly, cel mai abil avocat în cauzele de vătămare corporală iar în spatele lui, sprijinită în cârje şi cu un guler de susţinere în jurul gâtului, o tânără în jur de douăzeci şi cinci de ani care îmi părea cunoscută. O privii lung, încercând să-mi dau seama de unde o cunosc, dar nu reuşii.

Câteva minute se stătu de vorbă, în timp ce avocaţii tatonau terenul. Apoi se aduse cafea pentru toată lumea. în tot acest timp, încercai să-mi dau seama de unde o cunosc pe această femeie, dar tot nu-mi dădeam seama. Iar familiaritatea nu era reciprocă, deoarece în clipa în care îi zâmbii femeia mă privi uimită.

Ştiam că, dacă am răbdare, o să-mi dau seama. E ca şi cum îţi întâlneşti vecinul de scară la un concert şi nu reuşeşti să-l plasezi în afara contextului.

Avocaţii trecură la lucruri serioase şi deveni clar de la început că înţelegerea era departe. Avocatul ei cerea 150 000 de dolari pentru clienta lui, iar avocatul nostru oferea 32 500. Era atât de ridicol, încât nici nu ştiam de ce mai suntem aici.

Avocatul ei începu să vorbească despre operaţia periculoasă la genunchi pe care clienta lui va trebui s-o sufere şi despre suferinţa prin care trecuse în lunile de la accident- accident cauzat de clientul nostru, care nici măcar nu era

prezent.

Stăteam acolo, gândindu-mă că va dura ore în şir şi că n-am nici o şansă să mă întorc la birou înainte de ora cinci. Apoi, când mă voi duce la sala de gimnastică, va fi deja coadă în faţa aparatelor mele favorite. Chiar în acea clipă, îmi dădui seama! Aruncai o privire spre victimă şi-mi amintii exact de unde o ştiam. Din sala de sport, unde făcea exerciţii lângă mine. In nici un caz nu purtase cârje şi nici guler de susţinere.

Mă aplecai peste masă, atrăgându-i atenţia.

-V-am văzut la sala mea de gimnastică. Vă duceţi frecvent la Grady's, nu-i aşa?

Ea aruncă o privire spre avocatul ei, iar el se întoarse spre mine.

-Probabil că vă înşelaţi, începu el. Clienta mea nu este într-o situaţie care să-i permită să meargă la o sală de gimnastică. Aş vrea să fie.

Cu aceste cuvinte, bărbatul oftă visător. Cred că e ceva dintr-un actor de telenovelă în fiecare avocat.

Avocatul vru să continue ce spunea, dar îl întrerupsei:

- Sunt sigură. A fost chiar lângă mine pe bicicletă seara trecută şi credeţi-mă, nu avea nici o problemă cu genunchiul.

Doamna Seibel mă privea de parcă ar fi vrut să mă înghită, dar nu-mi păsa. Niciodată nu mi-au plăcut femeile care se dau în spectacol în sala de sport.

Avocatul nostru se întoarse spre mine.

-Eşti sigură de ceea ce spui?

- Dacă nu mă credeţi pe cuvânt, puteţi s-o întrebaţi pe colega mea de cameră. O să-şi aducă aminte pentru că glumeam împreună despre viteza cu care mergea.

-Vrei să dai o declaraţie?

-Desigur.

Doamna Seibel părea furioasă, iar domnul San Juan Sly părea un copil care tocmai a aflat că nu există Moş Crăciun.

Iar eu, desigur, eram eroina zilei.

Trecuse deja de ora cinci când ajunsei la birou, dar Charlie mă aştepta, tot

un zâmbet. Il salvasem pe clientul nostru de a cheltui o sumă importantă de bani, ceea ce însemna de altfel că e momentul să cer o mărire de salariu. Fusei adusă repede la realitate când Charlie mă informă că firma nu-şi putea permite cel puţin până la următorul cutremur din California. Ei bine, măcar a meritat să încerc.

Oricum, avea dreptate. De la cutremurul din 1989, companiile de asigurări din nordul Californiei aveau mari probleme. Fusese o adevărată criză pentru companie, dar nu din cauza mea. într-adevăr, pierdusem tot ce se putea sparge din apartament dar, ca o ironie, nu fusesem asigurată. Nici nu avusesem lumânări, baterii, apă sau orice altceva e necesar, dar asta e o altă problemă.

Nici incendiul din Oakland nu ne ajutase, deşi ai prea puţin de lucru în evaluarea daunelor când totul a fost distrus de foc. Nu era nevoie decât de cecuri semnate de compania de asigurări, cu toate că aflasem din ziare că multe n-o făceau.

Secţia care se ocupa de cazuri de răniri o ducea atât de rău, încât Charlie aproape organiza săptămânal un dans tribal pentru invocarea ploii. Susţine că în zilele în care plouă, drumurile devin alunecoase şi au loc tot felul de accidente interesante. Singura problemă era că anul părea să fie unul mai degrabă secetos.

Numai secţia la care lucram eu, cea care se ocupa de firmele de taxi, o ducea bine, în mare parte deoarece şoferii de taxi şi accidentele par să se potrivească precum ouăle cu şunca. Cu toate acestea, e ceva deprimant să lucrezi într-un sector în care toată lumea se roagă să se întâmple diverse dezastre.

Rămăsei în birou până spre ora şase, aranjând dosarele şi documentele. Când ieşii din clădire, se lăsase o ceaţă deasă şi începuse să bată vântul. Erau cam şaisprezece grade, ceea ce nu e prea mult pentru o seară de august.

Chiar după opt ani în San Francisco, tot speram că voi apuca o zi de plajă în timpul verii. Tot aşteptam şi tot aşteptam, dar când reuşeam în cele din urmă să-mi iau liber, era deja Crăciunul.

Nu m-am obişnuit niciodată.

Oricum, mergeam cu capul în jos, îngheţată în rochia subţire de bumbac, când zării cu coada ochiului o maşină care încetini şi mergea pe lângă mine. Era un taxi, al cărui şofer probabil încerca să găsească un client. Ei bine, nu avea noroc. Nu-mi permit să iau un taxi.

Brusc, maşina se opri în faţa mea, blocându-mi drumul şi Anatoli Grushenko scoase capul pe geam. Taxiul era galben, dar eu vedeam roşu în faţa ochilor.

Capitolul 2

Ultimul lucru de care aveam nevoie era un şofer de taxi destul de nebun să-mi taie drumul la plecarea de la serviciu.

- Te conduc acasă, spuse el, cu un zâmbet care părea un far luminând în ceaţă.

Deoarece o astfel de ofertă echivala cu oferirea unei mite, îmi dădui seama că tipul avea ceva de ascuns.

- Nu, mulţumesc, răspunei, grăbind pasul.

Porni maşina dar nu merse decât câţiva metri, oprind în faţa mea şi coborând.

- Veronica, te rog să mă laşi să te conduc acasă. Nu cer nimic de la tine, numai lasă-mă să te conduc acasă.

Această scenă nu le scăpa celorlalţi trecători, care zâmbeau când treceau pe lângă mine.

A treia oară când îmi blocă drumul, ocolii maşina şi mă oprii lângă el, uitându-mă urât.

- Uite ce este, domnule Grushenko, cred că trebuie să stabilim ceva.

- Poţi să stai în faţă, cu mine.

- Nu cred, dătinai din cap. Domnule Grushenko, în afară de faptul că investighez acum cazul tău, oricum nu este permisă socializarea între şoferii de taxi şi evaluatorii pentru asigurări.

Zâmbetul lui era devastator.

- Ce înseamnă "socializare"? Are vreo legătură cu socialismul?

Aveam sentimentul că înţelegea engleza doar când voia.

- înseamnă că nu ai voie să te oferi să mă conduci, iar eu n-am voie să accept.

Zâmbetul lui începu să se şteargă.

- Este adevărat?

- îmi e teamă că da.

Ieşi repede din maşină, trântind portiera.

- în acest caz, renunţ la slujbă.

Era clar că-mi e imposibil să mă înţeleg cu el. Ignorându-l, începui să merg din nou, dar nu făcusem zece paşi când mă ajunse din urmă. Aruncai o privire în spate, descoperind că-şi lăsase maşina abandonată.

îl aşteptai să mă abordeze cu braţele încrucişate şi o expresie de neclintit.

- întoarce-te în maşina ta, apoi la muncă!

îşi încrucişă şi el braţele, ochii lui întunecaţi scânteind.

- Aş renunţa la totul pentru tine, Veronica.

- Nu mă interesează, domnule Grushenko. Pur şi simplu nu sunt interesată. înţelegi cuvântul "interes"?

- îl înţeleg, dar nu cred.

Aruncai o privire în jur, sperând în zadar că un coleg de serviciu va trece prin apropiere şi mă va salva. Dar de unde atâta noroc? Descoperii însă o cabină telefonică şi mă îndreptai spre ea.

Ajunsă înăuntru, ridicai receptorul şi pusei o fisă.

- Cui îi telefonezi? mă întrebă el, apărând ca din senin lângă mine.

- îi telefonez lui Phil să-i spun că ai luat-o razna şi că e cazul să nu te mai lase în seara asta pe stradă.

- Razna? Ce înseamnă?

- înseamnă că eşti nebun.

- Da, nebun. Nebun după tine, Veronica.

Formai numărul şi, deoarece era o oră plină, asculai anunţul care îmi spunea că trebuie să aştept. Eram pe punctul să mă prefac şi să vorbesc unei

persoane imaginare care mi-ar fi răspuns chipurile la telefon, când observai un polițist care se apropiase de taxi şi începuse să scrie o amendă.

Pusei receptorul în furcă şi arătai spre maşină.

- Cred că e mai bine să o muți, îi spusei.

Expresia de pe figura lui îmi spunea cu claritate că era împărțit între a rămâne cu mine ca să nu mă piardă şi a nu lua o amendă. In cele din urmă, îmi aruncă o privire tristă, ca şi cum ne-am fi despărțit pentru vecie, şi alergă spre maşină, încercând să-l convingă pe polițist să nu-i dea amendă. Abia acum observai că era vorba despre o polițistă. Cu ceva noroc, poate o să se îndrăgostească de ea.

Deoarece nu voiam să risc să se răzgândească, mai ales că-mi schimbasem pantofii cu cei sport, începui să alerg. Aruncai o privire în urmă şi-l văzui urcând în taxi. Alergai mai repede, spunându-mi că măcar astfel voi reuşi să înlocuiesc seara pierdută la sala de gimnastică. In cele din urmă, ajunsei la timp să prind un autobuz şi mă aşezai în spate. Simții ceva pe picior şi descoperii că femeia de lângă mine purta o haină lungă de lână. Aruncând o privire în jur, descoperii că, în afara mea şi a unui cuplu de turişti care păreau rătăciți, toată lumea purta haine de iarnă. In august. Sunt de părere că locuitorii din San Francisco se îmbracă îngrozitor, ceea ce refuz să fac. Desigur, femeia de lângă mine părea să se simtă confortabil, pe când eu tremuram. Oricum, nu mă învăț niciodată minte şi cumpăr mereu haine de vară.

Citeam a doua pagină a ziarului, când auzii sunetul unui claxon de maşină.

Privii înapoi să descopăr ce idiot claxonează la un autobuz, nepregătită pentru imaginea deja familiară din spatele volanului. Imi zâmbi larg şi-mi făcu un semn cu mâna. Ingrozită, mă ascunsei după ziar.

Tocmai începusem un al doilea articol, când bărbatul din fața mea îmi spuse:

- Cred că un bărbat dintr-un taxi încearcă să vă atragă atenția.

Coborâi ziarul. Câțiva dintre pasageri priveau de la mine la Anatoli şi

zâmbeau. Până şi şoferul, Clyde, care mă cunoştea pentru că mergeam în fiecare zi cu el, zâmbea.

-Vrei să cobori la următoarea oprire? mă întrebă el.

-Nu, nu vreau, clătinai din cap.

Clyde nu înţelegea şi nu voia să renunţe.

-Se pare că tânărul acela vrea să te conducă.

-Prefer autobuzul.

- Cum vrei, ridică din umeri şoferul, ca şi cum eu aş fi fost cea nebună şi nu Anatoli, care mă urmărea.

Hotărâi să-i dau un telefon lui Phil la prima oră şi să-l anunţ de comportamentul şoferului lui. Ultimul lucru pe care îl vrea Phil sunt şoferii care se prostesc la serviciu.

Anatoli ne urmări până pe strada Hyde, unde coborâi. Aici era în încurcătură, pentru că este o stradă cu un singur sens. Aproape că parcursei în goană ultima sută de metri, fiind deja pe scările apartamentului meu în clipa în care el intră pe stradă. Ştiam că mă văzuse intrând, dar nu credeam că mă va mai deranja. Cu toate acestea, nu eram foarte fericită că ştie unde locuiesc.

Rămăsei câteva minute în hol, în cazul în care mă urmărise. Profitai de ocazie să-mi iau scrisorile din cutia poştală, cu toate că nu erau decât facturi, ca de obicei. Când mă asigurai că Anatoli nu va intra pe uşă, luai liftul şi urcai. Denise, colega mea de apartament, era deja acasă.

-Cum ai petrecut weekendul? o întrebai, în timp ce traversau sufrageria şi mă îndreptam spre balcon.

Mă gândisem că trebuie să fi avut un weekend foarte bun, din moment ce nu se zărea nici un semn c-ar fi dormit acasă.

Păşii pe balcon şi aruncai o privire în stradă. Un taxi era parcat ilegal în colţul străzii, iar Anatoli era lângă el, privind spre mine şi trimiţându-mi o bezea.

-Nu-mi vine să cred, spusei, intrând înapoi în sufragerie.

-Care e problema? mă întrebă Denise.

-Un şofer de taxi m-a urmărit de la serviciu şi acum stă şi se uită la balcon.

- Ce ai făcut? L-au concediat din cauza ta?

- Nu încă.

Denise se îndreptă spre balcon şi aruncă o privire afară.

- Tipul cu cămaşă albă?

- Da.

- Nu e rău deloc.

- Dacă îţi plac taximetriştii ruşi.

- Ei, dacă sunt la fel ca balerinii ruşi.

- Nu sunt.

- Imi zâmbeşte.

- Denise, te rog! Nu-l încuraja!

- Dacă l-ai fi văzut la sala de gimnastică, ţi-ar fi plăcut.

- Dacă l-aş fi văzut la sală, n-ar fi fost un şofer rus de taxi.

- Ai dreptate, zâmbi ea, revenind în cameră.

Observai deodată că nu era machiată şi că părul ei era pieptănat şi prins într-o coadă. Nu părea să fi fost la serviciu.

Se duse în bucătărie şi se întoarse cu două pahare, în care turnase vin.

- Acum, bem după serviciu? o întrebai.

- Numai în seara aceasta. Am ceva să-ţi spun.

Zâmbetul ei nervos îmi spunea de fapt tot ce trebuia să ştiu.

- Oh, nu. Te măriţi!

Mă privi uimită.

- De unde ştii?

- Denise, nu pot să-ţi spun de câte ori mi s-a întâmplat asta. Fiecare colegă de apartament vine până la urmă cu acelaşi anunţ.

- Imi pare rău, Ronnie.

- Hei, nu-ţi face probleme. E ceva firesc. Felicitări.

Ciocnirăm şi gustai din vin. Era alb şi avea gust de oţet. Mă aşezai pe canapea, iar ea pe un fotoliu din faţă.

- In mod normal, ţi-aş fi dat un preaviz de treizeci de zile, începu ea.

-Nu ştiu dacă mai pot să trec din nou prin asta. Ai idee câte prostituate am văzut aici înainte de apariţia ta?

-îmi pare rău.

-Nu-ţi mai cere scuze, Denise. Nimeni nu trebuie să-şi ceară scuze pentru că se căsătoreşte. Când are loc nunta?

Denise se îmbujoră, plecând privirea.

-Ne-am căsătorit sâmbătă, în Reno.

-Te-ai căsătorit deja?

Ea dădu din cap aprobator, părând sincer îngrijorată de reacţia mea. Oare ce credea, că mă port ca o fată bătrână? La naiba, nu am nici măcar treizeci de ani. Pe aproape, totuşi.

îi zâmbii.

-Hei, cred că e un lucru minunat. Bob e un bărbat grozav.

-E în regulă?

-Haide, Denise, doar nu ai nevoie de permisiunea mea. Şi nici nu trebuie să-mi dai preaviz de treizeci de zile. De fapt, ce cauţi aici dacă spui că eşti căsătorită?

-Voiam să-ţi spun. Bob vine să mă ia într-o oră. O să-mi iau doar hainele în seara asta şi restul lucrurilor o să le mut în weekend.

-Presupun că asta înseamnă că nu vrei să mergi la sală în seara asta.

-îmi pare rău.

-Hei, nu-ţi face probleme. Nici eu nu cred că am prea mult chef să mă duc. Ceea ce-mi aduce aminte despre un lucru amuzant care s-a întâmplat astăzi.

îi povestii despre femeia pe care o recunoscusem de la sala de gimnastică.

- îmi aduc aminte, spuse Denise. Pot să dau şi eu o declaraţie, dacă este nevoie.

îmi amintii brusc de prezenţa lui Anatoli şi mă dusei pe balcon, să văd ce face. Taxiul dispăruse.

-Mai e acolo? mă întrebă Denise.

-Nu, a plecat.

-Oh, păcat.

- Denise!

- Păi mă simt destul de prost că te voi lăsa singură.

Aşadar, încă o colegă de apartament care mă părăseşte. Continuu să îmbătrânesc, colegele mele devin din ce în ce mai tinere şi se căsătoresc, în timp ce eu nu fac decât să cumpăr cadouri pentru nuntă.

De fapt, aproape orice lucru bun din apartament era rezultatul unui cadou de nuntă. A început cu Marissa şi cu cumpărarea cuptorului cu microunde. Era destul de scump pentru mine, dar eram domnişoara ei de onoare. I-am cumpărat un cuptor cu microunde, apoi am ajuns la concluzia că mi-ar plăcea şi mie unul. Robotul telefonic l-am luat după cadoul lui Kim. La fel şi multe alte obiecte din casă, inclusiv vesela. E deja timpul să încep să mă gândesc la un cadou pentru Denise şi Bob.

Mă dusei la culcare dar, îngrijorată că va trebui din nou să caut o colegă de apartament, nu reuşeam să adorm. Sunt prea bătrână pentru asta. In cele din urmă mă ridicai, aprinsei veioza de pe noptieră şi începui să fac nişte calcule.

Terminasem rata la radio şi nu mai avea o alta. Pentru a nu face prea multe datorii, păstrasem doar un card de credit, pe care nu-l foloseam decât în caz de urgenţă. Fusesem în stare să economisesc o parte din salariu şi aveam o sumă destul de mărişoară în cont. Pe scurt, dacă am grijă cu banii, aş putea să-mi permit să locuiesc singură.

Şi într-adevăr, la douăzeci şi nouă de ani împliniţi sunt de părere că merit să stau singură într-un apartament cu un singur dormitor. Pot să vând cele două paturi şi să-mi iau unul dublu. O să am în sfârşit destul spaţiu în dulap. Când o să sune telefonul, va fi pentru mine. Şi nici nu va mai trebui să mă duc la atâtea nunţi. Oricum, era prea deprimantă ideea unei noi colege de apartament care să se căsătorească şi să plece.

Chiar aş putea să-mi iau o pisică. Dacă tot urma să devin o fată bătrână, de ce n-aş face-o?

Primul lucru pe care îl observai a doua zi când mă dusei la serviciu fu zâmbetul larg de pe faţa lui Trish. Al doilea, florile de pe biroul meu.

- Dennis a ajuns? o întrebai pe Trish.

-Da.

Mă dusei la biroul lui şi aruncai o privire înăuntru.

-Hei, Dennis, nu era nevoie.

El mă privi cu uimire.

-Ce nu era nevoie?

-Să-mi aduci flori.

-Te referi la buchetul imens de pe biroul tău?

Dădui din cap aprobator.

-De fapt, poate că ar fi trebuit să-ți aduc flori. Am auzit că ai salvat lucrurile pentru companie. îmi pare bine că a ieşit ceva bun din defecțiunea maşinii mele.

-Nu sunt de la tine?

Bărbatul clătină din cap.

-Dar mulțumesc, îți rămân dator. Ce părere ai de nişte bilete la un meci?

-Oricând, răspunsei.

în drumul spre propriul birou, mă întâlnii cu Charlie.

-Aş fi preferat o mărire de salariu, îi spusei.

-în loc de ce?

-Nu mi-ai dat tu florile?

El zâmbi larg.

-Ți se pare că e un gest caracteristic pentru mine?

Avea dreptate. Aşadar, dacă nu era Dennis, nici Charlie. Anatoli. Cum de-l uitasem atât de repede? Dacă era capabil să mă urmărească acasă, probabil că putea şi să-mi trimită flori. O altă încercare de mituire.

Când trecui pe lângă Trish, ea sugeră cu un zâmbet:

-De ce nu încerci să citeşti cartea de vizită?

Da, desigur, ar fi fost mai simplu. Cartea de vizită se zărea destul de bine dintre flori. Pe ea, scris oarecum artistic, era vizibil numele lui Anatoli, împreună cu câteva cuvinte într-o limbă care bănuiam că era rusă. Dusei aranjamentul floral la intrare, făcându-l cadou Gretei, recepționista noastră pe care n-o mulțumea nimic. Mă privi cu uimire. Greta avea ca scop în viață să ne

facă tuturor probleme, începând de la lipsa de politeţe în relaţiile cu clienţii şi până la neglijarea mesajelor personale pe care trebuia să ni le transmită. De obicei, încercam să nu stau în calea ei.

In ceea ce-l priveşte pe Anatoli, sunt sigură că va fi o adevărată pacoste. Ar fi cazul să rezolv cât mai repede problemele cu el.

Hotărâi să-i dau un telefon şefului lui. Aveam o relaţie foarte bună cu Phil, atâta vreme cât îi economiseam cât mai mulţi bani la fiecare plângere.

- Am o problemă cu unul dintre şoferii tăi, declarai în clipa în care Phil ridică receptorul.

- Eu am o problemă cu unul dintre şoferii mei, mă corectă el. Se poartă ca o vacă nebună din dragoste. Ce i-ai făcut, Ronnie?

- Vorbeşti despre Anatoli Grushenko?

- I-a întrebat pe toţi şoferii despre tine. A venit chiar şi la mine.

- Ascultă, Phil. Mi-a trimis flori.

- Şi te plângi pentru că ai primit flori? Majoritatea femeilor adoră florile.

- N-am nimic împotriva lor, dar le consider o încercare de mituire.

- Cred că toată lumea ştie că nu poţi fi cumpărată cu un buchet de flori, Ronnie.

- Seara trecută m-a urmărit până acasă.

- Cu taxiul sau cu propria maşină?

- Cu un taxi.

- Ah. E ceva mai grav. Dacă te urmăreşte acasă cu maşina noastră, nu mai câştigă bani pentru companie. O să stau de vorbă cu el, să înceteze.

- Apreciez. Ai raportul poliţiei referitor la accidentul lui? Chiar dacă a recunoscut deja că a traversat pe galben.

- Da, a spus tuturor. Mai îngrijorat sunt de pasagera lui. Am impresia că va pretinde că a suferit răni grave.

- Dacă ai numărul ei de telefon şi adresa, o să-i cer o declaraţie.

-Ar fi mai bine să te duci s-o vezi. Cred că merită osteneala.

-Ah, dacă tot vorbeam despre asta.

îi povestii despre clienta care încercase să se prefacă rănită. Phil adoră

astfel de povestiri şi râdea cu hohote când terminai.

- Foarte bine, Ronnie. încearcă să faci asta şi pentru noi.

- Bine. Tu mă scapi de Anatoli, iar eu încerc să vă scap de ea.

- Cred că am făcut o afacere bună, încheie el.

Ceea ce se dovedi cu totul altfel decât credea.

Pasagera taxiului se numea Rita Polries şi ridică receptorul de la primul apel. Avea o voce stridentă, cu puternicul accent al locuitorilor din New York. Era la fel de nerăbdătoare să dea o declaraţie, pe cât eram eu s-o primesc, astfel încât stabilirăm o întâlnire într-o oră.

Din numele, vocea ei şi tot ce povestise Anatoli, îmi imaginasem o femeie slăbuţă, cam la şaizeci de ani. O femeie autoritară, care vrea ca totul să fie aşa cum cere, iar când lucrurile nu ies foarte bine, dă vina pe ceilalţi. Exact genul care îşi angajează repede un avocat. Preferam să-i iau declaraţia înainte să se întâmple acest lucru. Dacă nu, risc să fie o declaraţie falsificată de un avocat abil.

Taxiul mă lăsă în faţa unei case în stil victorian, într-unul dintre cele mai frumoase cartiere ale oraşului. Proaspăt vopsită în galben, era înconjurată de copaci înalţi şi de tufişuri, cu flori multicolore care umpleau aerul de parfum.

Urcai scările şi sunai la uşă. Aproape imediat îmi răspunse o femeie cam de vârsta mea, cu un corp care nu putea fi descris în nici un fel ca slab sau micuţ. De fapt, era înaltă şi elegantă, frumoasă pentru cei care preferă blondele. Mai ales dacă ignorai expresia dezagreabilă de pe figura ei.

- Sunteţi evaluatoarea? mă întrebă ea.

- Exact, răspunsei, întinzându-i mâna.

O ignoră, dar făcu un pas lateral, dându-mi voie să intru. Era o adevărată casă, nu doar un apartament. Fusei consumată de gelozie, când mă conduse de-a lungul unui hol lung, care se încheia cu un salon umplut cu mobilă albă şi perne galbene. Salonul era cât întregul meu apartament. Plantele bine îngrijite umpleau camera, iar florile din vaze parfumau aerul.

Imi aşezai reportofonul pe o măsuţă, pregătindu-mă pentru înregistrare. Ea se aplecă peste măsuţă, urmărindu-mă cu atenţie. Când totul fu aranjat, o

rugai să mi se alăture la masă.

-Aveți vreo întrebare înainte de a începe? o întrebai.

-Este legal? vru ea să știe.

-Desigur, atâta vreme cât am permisiunea dumneavoastră. Nu sunteți sub jurământ, vă rog să înțelegeți. Imi dați doar o declarație despre accident.

Se aşeză în cele din urmă pe scaun în fața mea, iar eu pornii reportofonul.

Incepui cu numele, adresa, data naşterii, statutul marital şi, după ce înregistrasem aceste date, îi cerui să-mi povestească faptele care duseseră la accident.

Ea oftă.

- Şoferul cu care am mers era foarte enervant. Mă duceam la terapeutul meu. Prefer să iau un taxi, în loc să conduc. E foarte dificil să parchez în acea zonă. Plecasem destul de devreme, dar am văzut că mergea foarte încet şi mi-am dat seama că, dacă nu se grăbea puțin, o să întârzii. Terapeutul meu nu e foarte mulțumit când se întâmplă acest lucru.

-I-ați cerut să accelereze?

-Da, da, am făcut-o. Nu trebuia să accelereze prea tare, era suficient să se apropie de viteza maximă. Şi dacă nu era nimeni la semafor, el aştepta răbdător, în timp ce şoferii din preajmă îl claxonau. Nu ştiu cum sunt restul şoferilor, dar acesta părea să tragă intenționat de timp. De parcă n-ar fi avut nici o grabă. Ei bine, eu mă grăbeam.

-A accelerat după ce i-ați cerut?

- A fost atunci când a trecut pe roşu. Credeți-mă, nu i-am sugerat acest lucru. I-am spus doar că, dacă încearcă să meargă puțin mai repede, poate reuşeşte să treacă pe galben. Cred că ideea de a trece pe roşu a fost un fel de ironie din partea lui.

-Purtați centura de siguranță?

Mă privi cu neplăcere.

- O să spuneți că e vina mea, deoarece nu purtam centura de siguranță, nu-i aşa?

- Nu. Dar poate să fie un factor important în desfăşurarea accidentului.

- Ei bine, lăsaţi-mă să vă spun că în clipa în care mergi cu viteza melcului, nu-ţi mai vine ideea să-ţi pui centura de siguranţă. Dacă aş fi fost cu un şofer care conduce ca un maniac, aş fi pus-o. Nu m-am mai deranjat în cazul ăsta. Nici măcar nu sunt sigură că era o centură de siguranţă; nu m-am uitat.

- Firma noastră le cere pe toate maşinile.

- Oh, da, aşa spun cu toţii, dar jumătate din timp nu pot fi găsite. Sau sunt defecte. Oricum, nici nu mergeam departe. De fapt, cred că aş fi ajuns mai repede pe jos.

- Lumina semforului a început să se schimbe când v-aţi apropiat de intersecţie?

- Dacă mă întrebaţi dacă era roşu când a intrat în intersecţie, într-adevăr aşa era. Semaforul era roşu, nu galben.

- Aţi văzut maşina care se apropia?

- Oh, da.

- Credeţi că el n-a văzut-o?

- Desigur. Numai dacă nu are o dorinţă bolnavă să-şi pună capăt zilelor.

- Ce a făcut şoferul imediat după accident?

- Păi a coborât, s-a îndreptat în fugă spre cealaltă maşină şi am putut să-l văd gesticulând. Eu eram în agonie şi nici măcar nu m-a întrebat cum mă simt. Se vedea că şoferiţa era în ordine, din moment ce coborâse din maşină.

- Cealaltă maşină era grav lovită?

- Oh, da. A trebuit să fie remorcată.

- Dacă am înţeles bine, şoferul nostru a chemat ambulanţa pentru dumneavoastră?

- Poliţia a chemat ambulanţa; el nu voia să facă nimic. Continua să-mi spună că voi fi în regulă.

- Cât eraţi de grav rănită?

- Am fost aruncată în spate şi apoi în faţă. Da, nu curgea sânge şi nu se vedea nici un semn că am fost lovită, dar nu se pot vedea rănile ţesutului moale.

Şoferul nu era deloc înţelegător.

- Ce a spus? A recunoscut că era vina lui?

- Ei bine, la început n-a fost deloc drăguţ cu mine. Continua să spună că e vina mea. De parcă aş fi avut vreun control supranatural asupra modului în care conducea. Credeţi-mă, nu i-am spus să treacă pe roşu. Apoi, brusc, şi-a schimbat atitudinea, ca şi cum şi-ar fi dat seama că pot să dau în judecată compania, devenind neruşinat de drăguţ, dacă pot spune aşa.

- Era neruşinat?

Pentru prima oară, părea nesigură pe ea.

- Pot să vă spun doar dumneavoastră, fără să înregistraţi?

- Nu văd de ce nu, răspunsei, închizând reportofonul.

Dacă este vorba despre o informaţie importantă, nu trebuia s-o ratez.

- Despre ce este vorba?

- Ei bine, poate că nu vi se va părea neruşinat, dar credeţi-mă, era. A început să-mi spună că părul meu e ca mătasea, iar ochii mei sunt albaştri ca marea.

- Oh, doamne! mormăii.

Femeia dădu din cap.

- Nu sunt genul de lucruri pe care vrei să le auzi de la un şofer de taxi străin, mai ales când ai o durere îngrozitoare de cap şi te doare tot corpul.

- A început să vă facă avansuri?

- Nu, nu-l pot acuza de asta, ca să fiu sinceră. Se comporta doar cum o fac aceşti străini. Ştiţi la ce mă refer; nu pot fi luaţi în serios.

Da, părea exact felul de a fi al lui Anatoli. Bietul de el, pare să sară prea mult în ochi, cu genul acesta de replici.

Probabil că expresia mea îmi trăda gândurile, pentru că mă întrebă:

- L-aţi întâlnit?

- Da, ieri, răspunsei, incapabilă să-mi ascund zâmbetul.

- In acest caz, înţelegeţi ce vreau să spun.

Dădui aprobator din cap.

Zâmbi şi ea, făcându-mi să-mi dau seama brusc de faptul că, dacă ne-am fi

cunoscut în alte circumstanţe, poate am fi fost bune prietene. Ceea ce nu trebuie să-ţi spui despre martorul acuzării.

- V-a trimis cumva flori? continuai să întreb.

- Flori? Nu. Ar trebui să mă aştept la asta? râse femeia.

- Nu, nu prea cred, răspunsei zâmbind şi deschisei reportofonul, întorcându-mă la problema noastră. Aşadar, ambulanţa v-a dus la spital?

- Da, la San Francisco General. Mi s-au făcut radiografii, doctorul diagnosticând răni ale ţesutului moale, apoi mi s-a dat drumul să plec. Când am ajuns acasă, capul continua să mă doară şi aveam probleme cu spatele, aşa că am fost la medicul meu. Am mai avut probleme cu spatele.

Asta era o veste proastă. Durerile de spate nu pot fi infirmate şi puteau deveni foarte repede cronice.

- Au fost probleme grave? o întrebai.

- începusem să cred că da, dar am găsit un medic minunat şi aproape m-a vindecat de toate problemele. Dar acum spune că m-am întors în punctul în care eram în urmă cu un an. Toate acestea doar datorită şocului. în plus, am gâtul sucit, ceea ce-mi provoacă dureri de cap.

- O să solicitaţi daune şi din cauza concediului medical?

- Da. Medicul vrea să stau acasă două săptămâni şi să-l vizitez zilnic. Poate că va dura mai mult, dar pentru început mi-a prescris două săptămâni de odihnă.

Continuai s-o întreb unde lucra şi ce salariu avea, descoperind astfel de ce îşi putea permite o astfel de casă. Lucra pentru tatăl ei, care se întâmpla să fie proprietarul celui mai mare magazin din oraş. Devenii din nou geloasă. Arată mai bine decât mine, are o slujbă mai bună, iar casa ei arăta ca din filme. Sinceră să fiu, m-aş fi mulţumit cu toate acestea, chiar dacă aş avea probleme cu spatele. Singurul lucru pe care îl aveam în comun era faptul că suntem amândouă singure, dar sunt sigură că în cazul ei nu este vorba despre lipsa admiratorilor.

Frumuseţea şi banii sunt o combinaţie letală când se pune problema atragerii admiratorilor.

Când mă pregăteam de plecare, femeia devenise destul de prietenoasă,

invitându-mă chiar să rămân la masă. Cu toate acestea, trebuia să mă întorc la birou, dar acceptai să-mi cheme un taxi. Cerui o altă companie de taximetre decât a noastră, gândindu-mă că poate am ghinionul să mă întâlnesc exact cu Anatoli. Chiar dacă firma la care lucrează este cea mai mare din oraş şi reprezintă un client important pentru firma noastră de asigurări, nu este singura.

In timp ce aşteptam pe scări sosirea taxiului, gazda mea mă întrebă:

- Pot să spun ceva?

- Desigur. Nici măcar nu înregistrez.

- Aş prefera să nu se ajungă la un proces, dacă este posibil.

- Inţeleg, dădui eu din cap, deşi nu înţelegeam de ce. O să menţionez acest lucru companiei.

- Mulţumesc.

Slujba în care lucrez de atâta vreme mă face suspicioasă. Mă întrebam de ce nu vrea să dea compania în judecată. Ar fi mai bine să verific să văd dacă n-a mai fost implicată în cazuri similare. Poate că pot dovedi că are o problemă şi că preferă să dea companiile de taximetre în judecată. Da, de parcă ar avea nevoie de bani.

A doua oară când şoferul taxiului în care eram trecu pe roşu, mă aplecai în faţă şi-l atinsei pe umăr:

- Scuză-mă, spusei.

- Ce doriţi, doamnă?

Il văzui urmărindu-mă cu atenţie prin oglindă.

- Vă cunosc cumva?

- Sunt evaluatorul companiei de asigurări care se ocupă de firma voastră. Cred că ne-am mai întâlnit.

El murmură ceva greu de reprodus.

- Da, exact. Te rog să încetineşti şi să opreşti la semafor restul drumului. Sau trebuie să-i dau un telefon şefului tău şi să-i spun?

în acest moment, bărbatul dădu radioul mai tare, astfel încât nu mă mai

putea auzi, dar restul drumului conduse ca un şofer model.

Capitolul 3

-Trish, trebuie să auzi asta neapărat, îi spusei, întinzându-i receptorul.

în timp ce asculta, păru întâi uimită, apoi amuzată, iar în cele din urmă fermecată.

-îţi vine să crezi? o întrebai.

-Fetiţo, dacă un bărbat mi-ar lăsa poeme pe robot, mi s-ar părea copleşitor. Rusul ăsta al tău e un romantic dulce.

-Din punctul meu de vedere, începe să semene ca o hărţuire sexuală.

-încetează! Tipul te pune pe un piedestal şi apoi îţi cântă poeme de iubire. Nu prea cred că e împotriva legii, dacă mă întrebi.

-Da, dar mi se pare enervant.

-Vrei să spui că nu e prima oară când face aşa ceva?

-Vorbeam despre florile pe care mi le trimite în fiecare zi. iar acum şi asta.

Trish ridică din umeri.

-Văd că te enervează cele mai ciudate lucruri.

-Ar fi diferit dacă n-ar fi false. Bărbatul acesta încearcă să cucerească orice femeie îi apare în cale.

-N-ai de unde să ştii.

-Haide, Trish, ţi-am spus ce a declarat pasagera lui. I-a spus că are părul ca mătasea, la fel cum mi-a spus şi mie. Apoi am vorbit cu femeia din maşina cealaltă, căreia i-a spus acelaşi lucru. Ori are o fixaţie pentru păr, ori foloseşte flatările ca să scape din situaţii periculoase pentru slujba lui.

-Aşadar, îi place cam mult să flirteze. Cui nu-i place? Dar le-a trimis flori?

-Dar îi este teamă să nu-şi piardă slujba.

-Şi mie mi-ar fi, dacă mi-aş cheltui tot salariul pe flori. Oricum, ce salariu au şoferii de taxi?

-Probabil mai mare decât al nostru.

- Nu înţeleg de ce nu te poţi relaxa şi bucura de ceea ce se întâmplă, Ronnie. Nu e ca şi cum ai avea o altă aventură romantică.

-E şofer de taxi!

- Da, dar este şi un bărbat foarte atrăgător.

Charlie se materializ în spatele lui Trish, iar eu încercai să-i ascund acestui lucru, făcându-i un semn cu ochiul. Cu toate acestea, era prea târziu, după zâmbetul de pe figura lui.

- Se discută despre ultimul erou de la firma de taxi "Golden Gate"? vru el să ştie.

-Discutăm dacă se califică, răspunsei eu repede, dar nu-l puteam păcăli pe Charlie, ceea ce era vizibil după zâmbetul lui din ce în ce mai larg.

- De ce nu încerci să-l înțelegi pe bietul de el, Ronnie? mă întrebă el, încercând să pară uman.

- Haide, Charlie. E un şofer de taxi.

- Nu contează. Câştigă o pâine cinstită.

Trish se îndreptă spre biroul ei, lăsându-mă singură cu şeful nostru.

- Charlie, florile nu sunt decât o mită.

- Ronnie, eşti naivă dacă îți imaginezi că sunt altceva. Orice bărbat care îți trimite flori vrea ceva de la tine.

Acum părea să semene mai mult cu punctul lui de vedere obişnuit.

- Nu ştiu de ce încurajezi asta, continuai eu. Credeam că este împotriva regulilor să avem o relație cu clienții noştri.

El mă privi uimit.

- Nu avem o astfel de regulă.

- Nu avem?

Charlie clătină din cap.

- Nu, atâta vreme cât nu interferează cu munca ta.

- E o problemă teoretică, oricum, declarai eu. Compania de taxi va plăti daunele, iar el va găsi o altă persoană căreia să-i trimită flori.

- Sper că da, răspunse el, întorcându-se să plece, deoarece pe tot etajul începe să miroasă a înmormântare. Mi se face rău.

întreaga poveste începuse să mă afecteze. Nu primisem niciodată flori sau mesaje romantice pe telefon. De obicei, eram invitată la un bal. Din toți bărbații cu care ieşisem, nu cred că e vreunul căruia să-i fi inspirat într-adevăr

sentimente romantice. Unele femei inspiră într-adevăr pasiuni mărețe; eu eram genul care devine o bună amică. Ca să fiu sinceră, n-aveam nici cea mai mică idee cum trebuie tratat un admirator ardent. Poate că, dacă aş fi avut mai multă experiență în tinerețe, aş fi ştiut. Aşa cum stau lucrurile acum, mi se pare doar jenant.

O oră mai târziu, avusei impresia că se lasă liniştea peste întregul palier. Era destul de neobişnuit ca să ridic privirea şi să descopăr că toată lumea se uita la mine. Abia în acea clipă îl zării pe Anatoli, care se îndrepta spre mine.

- Oh, nu, murmurai, studiind figurile vădit interesate.

Acum stătea în fața mea, cu un zâmbet uşor, făcându-mă să-mi dau seama că uitasem cât era de frumos.

- Te deranjez, Veronica? mă întrebă el.

- E o întrebare sau o declarație? glumii eu, ştiind că distincția îl va depăşi.

Cu toate acestea, Trish auzi şi înțelese, izbucnind în râs.

El îmi întinse un plic.

- Phil mi-a spus să-ți aduc asta.

După ce deschisei plicul, îmi dădui seama că scrisoarea putea fi la fel de bine trimisă prin poştă.

- Asta e tot? mă interesai, spunându-mi în gând că ar trebui să-l omor pe Phil pentru că l-a trimis cu un astfel de pretext.

- Ai spus că va mai trebui să mă vezi, dar acum Phil m-a anunțat că nu mai este necesar.

- Nu vom mai avea nevoie de declarația ta înregistrată.

- Ştiu, accidentul a fost din vina mea, dădu el din cap, întinzând brațele neajutorat. N-am vrut decât să-i fac pe plac pasagerei mele.

- Pasagerei tale cu părul ca mătasea? zâmbii eu, dorindu-mi să-mi fi muşcat limba în clipa în care îi văzui expresia.

- Ți-a spus asta?

- Cred că a amintit.

Bărbatul păru să devină mai înalt, în timp ce-mi zâmbea.

- Mă face fericit să te văd geloasă, Veronica.

- Geloasă? Nu fi ridicol, mă încruntai, certându-mă că nu-mi ţinusem închisă gura cea mare.

- E adevărat, răspunse el. Părul ei era ca mătasea. Şi al tău e la fel. Toate femeile din America au păr de mătase.

- Nu trebuie să-mi explici.

- Vreau să explic. Ruşii nu au păr mătăsos. Poate că e din cauză că ne spălăm părul cu acelaşi săpun cu care spălăm hainele. Dar aici este cu totul altfel. Aici chiar şi părul meu pare mătăsos.

Incercam să diger această informaţie pe care mi-o oferise, când se înclină peste masă plecându-şi capul, astfel încât capul lui cu bucle întunecate se afla la câţiva centimetri de faţa mea.

- Atinge-l, spuse Anatoli. O să vezi despre ce vorbesc.

- Nu vreau să-l ating, murmurai eu, sperând că nimeni nu l-a auzit.

- Pentru Dumnezeu, atinge-l, fetiţo, răsună vocea lui Trish.

Ridicând privirea, îi zării pe doi dintre colegi, Rich şi Duncan, care mă priveau foarte curioşi, dornici să afle ce trebuia să ating. Don Good, unul dintre evaluatorii pentru clădiri, râdea în hohote.

Deoarece reputaţia mea era deja ruinată, întinsei mâna şi-i atinsei buclele. Erau într-adevăr mătăsoase, părând pline de viaţă.

El ridică privirea şi zâmbi, cu ochi strălucitori. Coborâi mâna, simţindu-mă jenată.

- Poate că vei fi bună să-mi permiţi să te însoţesc la masa de prânz, murmură el.

Vedeam că Trish era pe punctul să cadă peste birou, în încercarea de a auzi ce spune.

- îmi pare rău, iau masa cu Trish, răspunsei destul de tare, astfel încât ea să audă.

Din punctul meu de vedere, era o scuză să vină cu noi.

- Oh, nu, Ronnie, veni răspunsul ei. Putem să mergem şi în altă zi.

Anatoli o privi cu un zâmbet radios.

- Nu fi prostuță, Trish. Nici nu mă gândesc să-mi calc promisiunea.

Bărbatul privea de la una la alta.

- Mi-ar plăcea să mergem toți trei.

- Grozav! exclamă Trish. Aşteaptă, te rog, să-mi iau poşeta.

Privii spre Anatoli, iar zâmbetul lui inocent se transformă într-unul de triumf. Continuam să-mi imaginez că, deoarece vorbea cu accent, nu înțelegea prea bine ce se întâmplă. Acum îmi dădui seama că nu numai că înțelegea perfect despre ce era vorba, dar era şi foarte priceput la manipulare.

Mă întinsei spre portofelul pe care îl țineam în sertar şi-l pusei în buzunar.

- Bine, domnule Grushenko, îi spusei, dar să nu mai încerci această figură a doua oară.

- Sper că nu va fi nevoie.

- Chiar aşa?

- Sper că, din clipa în care vei începe să mă cunoşti cât de cât, vei vrea să mă cunoşti mai bine.

Visează, îmi spusei în gând.

- Pot să-ți cer ceva?

- Orice.

- Vrei să nu-mi mai trimiți flori?

Bărbatul păru uimit.

- Nu-ți plac florile? Ai cumva o alergie?

- Nu accept mită.

- Mită? Asta credeai că sunt? Veronica, dacă aş fi vrut să te mituiesc, ți-aş fi oferit bani, nu flori. Banii se utilizează pentru afaceri, florile vin din inimă.

- Bine, bine, răspunsei ridicându-mă şi ieşind din birou.

După figurile colegilor mei, erau pe punctul să înceapă să aplaude. Până şi vrăjitoarea de Greta nu mai părea la fel de îngrozitoare ca de obicei. Era prima oară când zăreau o frântură chiar foarte mică din viața mea personală, ceea ce părea să-i fascineze. Uram bârfa de la serviciu, dar acum păream să fiu eu însămi un subiect.

Comandasem, ca de obicei, salată, iar Trish paste. Anatoli ceruse o friptură

mare şi garnitură de cartofi prăjiţi. Era destul de enervant să văd pe cineva suplu ca el mâncând cu atâta poftă. Şi sunt sigură că nici nu se ducea la sală.

Trish e o adevărată revelaţie în preajma bărbaţilor: pur şi simplu înfloreşte. N-aş putea spune că flirtează, dar diferenţa între felul în care se comportă de obicei şi felul în care reacţionează în preajma lor e uluitoare. Acum radia suficientă strălucire să lumineze întregul restaurant.

Puteam să văd că Anatoli era conştient de reacţia ei, dar nu părea să-şi îndrepte interesele spre ea. E cu adevărat plăcut, din moment ce bărbaţii au obiceiul să mă ignore când Trish e în preajmă.

Pentru o vreme, masa decurse în linişte. Discutarăm despre mâncare, un subiect relativ sigur, iar eu începui să mă relaxez şi să-mi spun că voi trece de această oră fără măcar să ne referim la un subiect personal.

Cu toate acestea, nu ai prea multe de spus despre mâncare, în afară de cazul în care vrei să schimbi diverse reţete. Singura mea reţetă pentru un fel de mâncare se limitează la instrucţiunile cuptorului cu microunde.

Trish fu cea care schimbă subiectul, întrebându-l pe Anatoli:

- Cum îţi place să lucrezi pe un taxi?

El ridică din umeri expresiv, ridicând ochii spre cer. Ambele gesturi păreau atrăgătoare la el, dar nu foloseau la întreţinerea conversaţiei.

- în Rusia, conduceai tot un taxi? continuă Trish.

- Numai capitaliştii conduc taxiuri în Rusia, răspunse el, părând să dea cuvântului "capitalist" sensul de "criminal în serie".

Văzui că prietena mea era şi mai interesată.

- Da, într-adevăr? Dar cu ce te ocupai în Rusia?

- Eram poet, desigur, răspunse el de parcă ar fi fost evident.

- Desigur, zâmbi Trish, făcându-mi un semn cu ochiul.

- Am scris de asemenea piese de teatru. Ştiţi ce înseamnă asta?

- Ai fost dramaturg.

Anatoli dădu din cap aprobator.

- Ai avut succes? continuă Trish.

El ridică din nou din umeri.

-Ce înseamnă succesul? Eram cunoscut. Dacă înțelegi că eram şi bogat, nu e cazul. Mă ocupam de subiecte politice, aşa că trebuia să lucrez pe ascuns.

în ciuda intenției mele de a nu-i arăta nici o urmă de interes, simțeam că începe să mă facă din ce în ce mai curioasă. Poate că e snobism din partea mea, dar mi se părea că e mai interesant şi mai romantic un poet şi un dramaturg, decât un şofer de taxi. Iar un poet care era nevoit să lucreze pe ascuns era şi mai romantic.

-Dar acum nu mai trebuie să te ascunzi, declarai eu. Aici nu poți scrie orice vrei?

Figura lui se lumină de un interes nou.

-Nu înțelegi. Eram un poet dizident. Ştii ce înseamnă acest lucru?

-Desigur, îl întrerupsei eu, oarecum nemulțumită că fusesem coborâtă de pe un piedestal la o ființă pe care o percepea ca pe inferioara lui din punct de vedere intelectual.

-Deci asta e, concluzionă el, de parcă ar fi explicat totul.

începuse să mă enerveze.

-Ce anume? îl întrebai eu, cu o voce mai ridicată decât intenționasem.

Puteam vedea că Trish se străduia să-şi ascundă zâmbetul.

El se apleca peste masă, vorbind numai cu mine.

-In Rusia nu mai este nevoie acum de poeți dizidenți. Acum este nevoie de întreprinzători. Am refuzat să mă vând.

-Și să vii în Statele Unite nu este tot un fel de vânzare?

-Dar aici nu scriu. Aici conduc un taxi.

-Ințelegi ce vrea să spună? mă întorsei spre Trish.

-Incerc, dar m-am pierdut pe drum.

Anatoli îşi îndreptă atenția asupra ei.

-Ceea ce am spus nu e tocmai adevărat. N-am scris înainte s-o cunosc pe prietena ta Veronica. Acum descopăr din nou că vreau să scriu, dar de această dată scriu poezii de dragoste. Am descoperit că dragostea poate fi o muză foarte bună, chiar cu iz politic.

-Tot ce se poate, fu de acord Trish. Bărbații şi femeile ajung foarte des în

poziția de a fi politici.

El îi zâmbi.

- Iar șoferii de taxi și evaluatorii daunelor pot ajunge în aceeași situație.

- Absolut, fu ea de acord.

- Până și prietenă contra prietenă poate fi ceva politic, declarai privindu-mi prietena.

- Singurul lucru care nu se pune în discuție este desertul, zâmbi ea. Este cineva pregătit pentru o prăjitură cu ciocolată?

Eram hotărâtă să nu rămân singură cu Anatoli pe drumul de întoarcere, dar Trish, cu o mișcare agilă și un zâmbet sugestiv, reuși să alunece într-o farmacie. Grăbii pasul, dar cum eram scundă și el înalt, în cele din urmă ajunsei aproape să alerg pe lângă el.

- Iți e teamă să fii singură cu mine? mă întrebă el, simțindu-mi agitația.

- Nu fi ridicol, răspunsei, dorindu-mi din toată inima să apară vreun coleg de birou.

Mă deranja că aveam mereu aceeași replică, de fiecare dată când spunea ceva prea puțin confortabil, dar adevărat.

- Cred că e adevărat. Cred că îți e teamă de mine.

- Pot să fiu sinceră cu tine?

O astfel de replică înseamnă de obicei că voi fi oricum altfel, în afară de sinceră.

- Desigur.

- Nu mai vreau flori; nu mai vreau poezii înregistrate pe robotul telefonic și nu mai vreau să fiu urmărită acasă. Sunt sigură că ești o persoană foarte drăguță, domnule Grushenko, dar nu sunt interesată.

Ei bine, măcar primele trei puncte erau adevărate.

- Nu spuneai că vei fi sinceră cu mine?

Mormăii, exasperată.

- Bărbații din America acceptă și răspunsul negativ.

- Poate că bărbații din America nu cunosc la fel de bine femeile ca rușii.

- Poate că multe rusoaice s-au îndrăgostit de tine, dar te asigur.

Hohotul lui de râs mă făcu să mă opresc.

-Eu voi fi sincer, declară el, după ce reuşi să-şi stăpânească râsul. Nu m-am purtat niciodată astfel cu o rusoaică. Sau cu oricare altă femeie.

-Şi cum de sunt atât de norocoasă?

Bărbatul ignoră sarcasmul din replica mea.

- Nu ştiu ce este cu tine, Veronica, dar am simţit din prima dipă în care te-am văzut că eşti jumătatea mea.

-Oh, grozav.

- Poţi să mă ironizezi, dar ăsta este adevărul. Nici eu nu înţeleg mai bine decât tine. Mă uit la tine şi îmi spun: "Nu, Anatoli, e prea scundă pentru tine, nu vă potriviţi. Şi unde este părul lung şi blond pe care obişnuiai să-l admiri? Ea are păr castaniu, care mai este şi tăiat scurt. E atât de slabă şi ar muri de frig într-o iarnă moscovită, poartă haine cu două mărimi mai mari şi îţi face o mulţime de probleme." Oricum ar fi, e ceva din tine care îmi atinge sufletul. Şi refuz să renunţ la destinul meu doar pentru că eşti prea oarbă să vezi că suntem făcuţi unul pentru altul.

-Ai fost vreodată în vreun spital de nebuni?

Zâmbetul lui era amuzat.

-Nu, dar văd că eşti hotărâtă să mă faci să am nevoie de unul.

Mă oprii în faţa uşii de la intrarea în clădire.

- Imi pare rău, spusei eu, dar sunt nevoită să mă plâng lui Phil de comportamentul tău. Incepe să semene a hărţuire.

-Ce înseamnă asta?

-Intreabă-l pe Phil, răspunsei, intrând în clădire.

Intorsei capul, temându-mă că mă va urmări, dar după ce îmi trimise un zâmbet, se întoarse şi se îndreptă spre stradă.

Avea dreptate: îmi era frică de el. Imi era frică de atracţia fizică pe care o exercita asupra mea, ceva ca nu-mi doream. Toată viaţa am fost atrasă fizic de bărbaţi nepotriviţi şi, după poveştile pe care le aflasem de la prietenele mele, nu eram singura. Până acum, am fost însă stăpână pe sentimentele mele şi n-am

făcut nimic ce să regret. Eram hotărâtă că Anatoli nu va fi excepția, oricât ar fi de insistent. Un şofer de taxi rus plin de romantism era o complicație de care nu aveam nevoie.

Când ajunsei la biroul meu, îi dădui telefon lui Phil.

- Mulțumesc mult că mi l-ai trimis pe rus pe cap, începui.

El râse.

- M-a implorat să-l trimit la tine cu un pretext oarecare.

- Phil, începe să semene cu hărțuirea. N-ai putea să-i ceri să înceteze?

- Ah, Ronnie, n-ai pic de inimă. Bietul de el e într-adevăr îndrăgostit de tine. Ți-ar fi chiar imposibil să ieşi cu el?

- Nu-mi vine să cred că aud aşa ceva. N-am nevoie de tine ca să-mi organizezi viața socială.

- Dacă ai un iubit, nu trebuie decât să-i spui.

Da, sigur. Dacă aş fi avut un prieten, probabil că m-ar fi amuzat această poveste.

- Din tăcerea ta, înțeleg că n-ai un iubit pe moment.

- Asta nu înseamnă că am nevoie de unul.

- Toată lumea îl place, Ronnie. E un tip de treabă. E de încredere, nu are nici un viciu de care să ştiu şi nici nu are probleme cu femeile. Până şi eu trebuie să admit: arată şi foarte bine. Ai ceva împotriva ruşilor?

- De unde să ştiu? Nu cunosc nici un rus.

- în acest caz, e vorba despre şoferii de taxi? Păi e foarte bine, măcar nu e muritor de foame.

- Poate că asta este singurul lucru în favoarea lui.

Phil chicoti.

- Uite ce este, o să stau de vorbă cu el, e bine? Dar nu pot să-ți promit nimic. Viața lui personală nu mă priveşte. Şi mai voiam să te întreb dacă nu vrei cumva bilete la meciul cu White Sox de săptămâna viitoare?

- E o mită, Phil?

- Ronnie, te rog! Dățile trecute au fost tot mite?

- Mulțumesc.

- Cu plăcere.

Nu sunt total lipsită de inimă. Mă simt într-un fel vinovată că l-am acuzat de hărțuire. Știm cu toții ce înseamnă hărțuirea sexuală, iar Anatoli nici măcar nu s-a apropiat. Cu toate acestea, ar fi mai simplu dacă Phil l-ar ruga să mă lase în pace. Nu păruse să mă creadă, când i-am spus același lucru.

Joi seara o ajutai pe Denise să-și facă bagajele. Nu avea prea multe lucruri, în special haine, dar eram încântată la gândul că voi avea mai mult spațiu în dulap. Acum, în loc să-mi înghesui toate hainele pe câteva rafturi, astfel încât sunt nevoită să le calc de fiecare dată, voi putea să le întind și să le păstrez neșifonate. De asemenea, eram încântată să văd numai mâncarea mea în frigider. Denise mânca niște lucruri îngrozitoare.

Nu-mi părea rău s-o văd plecând. Era o tânără drăguță, dar nu ne apropiasem prea tare, cum o făcusem cu alte colege de cameră. Singurele lucruri pe care le făceam împreună erau ieșirile la sală și, din când în când, comenzile de mâncare chinezească. Cu toate acestea, existența unei colege de apartament îmi dădea impresia că am o viață socială. Va trebui să fac repede ceva, ca să nu mă transform într-o pustnică.

La un moment dat, Denise făcu o pauză și ieși pe balcon să urmărească norii. Când se întoarse în cameră, mă anunță:

- Rusul tău e pe trotuarul opus. Cred că în curând o să vină să-ți cânte o serenadă.

Inima mea începu să bată mai tare.

- Credeam că a renunțat, răspunsei eu, din moment ce nu mai auzisem de el de la masa de prânz luată împreună.

- Ronnie, nu fi rea. Cel puțin fă-i un semn.

- O să-l ia ca pe o invitație să urce.

- Ar fi chiar atât de rău? Haide, invită-l, mi-ar face plăcere să-l cunosc. Nu o să încerce nimic aici, unde mă aflu și eu.

Pentru o clipă, mă simții tentată. Dar apoi mă gândii că nu vreau să-l chem

câtă vreme Denise era împreună cu mine. Ar trebui să termine de împachetat cam într-o oră. Dacă va mai fi jos când va termina, o să cobor împreună cu ea, prefăcându-mă că am nevoie de ceva de la magazin, apoi o să stau de vorbă cu el. Doar atât. N-o să-l invit să urce. Sunt sigură că ar vedea într-o astfel de invitație mult mai multe decât aş intenționa eu. Vreau să fiu prietenoasă, nu stupidă.

Trăsei repede draperiile. Nu-mi plăcea ideea că putea vedea prin fereastră. Mă simțeam ca pe o scenă luminată.

Denise mă privi dezamăgită.

- Nu înțeleg ce e în neregulă cu el.

- Probabil că nimic. Numai că nu-mi place să fiu urmărită cu atâta insistență. E iritant.

- Nu ştiu ce să spun, Ronnie, dar dacă ai întreba zece femei ce părere au despre un tip care le trimite flori şi poezii şi le urmăreşte acasă, cred că toate ar fi de acord că e un romantic. Mai ales dacă arată ca el.

- Aşadar, nu sunt genul romantic.

- Gândeşte-te ce copii superbi ați avea.

- Putem să uităm acest subiect, te rog?

- Vreau doar să înțeleg, asta e tot. Intr-adevăr, am văzut destui bărbați nepotriviți care te-au abordat în sala de sport, şi am fost prima care te-a aplaudat când i-ai pus la locul lor, dar nu văd nimic nepotrivit la el.

- Ei bine, dacă n-ai fi fugit să te căsătoreşti, te-aş fi prezentat lui.

- Dacă vei continua să fii la fel e dură cu bărbații, vei rămâne singură.

- Acum ai început să vorbeşti ca mama.

- Imi pare rău, îşi ceru ea scuze.

- Oricum, poate că voi fi singură, dar voi avea toate dulapurile doar pentru mine.

Bob sună la interfon şi-i deschiserăm. Duse afară cea mai mare parte dintre bagaje, dar pentru ultima încărcătură coborârăm împreună cu el. Imi luai poşeta, mormăind ceva că am nevoie de suc de portocale pentru micul dejun.

Oricum, fu o pierdere de timp, pentru că Anatoli nu se mai zărea prin preajmă.

Ceea ce însemna probabil că fusese o idee proastă încă de la început.

Imi vândui cele două paturi unui cuplu de tineri căsătoriți din blocul meu, ceea ce mă făcu să mă întreb cât de bine mergea căsnicia lor, dacă doreau două paturi. Nu mi se părea o idee prea bună. Oricum, sâmbătă dimineață veniră să ia paturile, iar după-amiază îmi fu adus patul dublu şi salteaua.

După ce pusei aşternuturi şi perna cea nouă, îmi dădui seama că va fi minunat să am atât spațiu în pat doar pentru mine. Continuai curățenia în apartament, apoi coborâi să cumpăr un ziar. Nu voiam să fac nimic special în această seară, doar să mă relaxez în patul meu cel nou, citind ziarul.

Sam, proprietarul magazinului de la care îmi făceam cumpărăturile, îmi făcu un semn cu ochiul.

- Am văzut că ai un admirator, spuse el.

- Nu vreau să aud nimic.

- Vorbeam despre rusul acela. Cel care conduce un taxi.

Mi-l descria de parcă aveam o mulțime de admiratori.

- Lucrez ca evaluator la compania de taxiuri, explicai eu.

- Ah, cu asta te ocupi? Credeam că eşti secretară.

- Dacă aş fi secretară, mi-aş putea permite să mă mut din acest cartier, făcui eu o grimasă.

- E un tip de treabă, Ronnie. De ce nu ieşi cu el?

Nici măcar în vecini nu mai puteam avea încredere.

- Sam, dacă nu vrei să încep să cumpăr de la magazinul de peste stradă, o să uiți de el, da?

Vânzătorul întinse brațele.

- Hei, m-am gândit doar că ți-ar face bine un prieten drăguț. Nu te-am mai văzut de mult ieşind împreună cu un bărbat.

- Tu, împreună cu fosta mea colegă de cameră şi cu mama, ar trebui să ieşiți împreună.

Nu-mi venea să cred că se poate întâmpla aşa ceva. Crezusem că unul dintre beneficiile traiului într-un oraş mare este anonimatul, dar părea că mă

înşelasem amarnic.

Mă dusei apoi la sala de sport, răzbunându-mă pe aparatele de gimnastică. Când ajunsei acasă, nu-mi doream decât un duş fierbinte, un borcan de iaurt şi ziarul, pe care să-l citeasc liniştită în noul meu pat.

Un articol de pe prima pagină îmi atrase atenţia, aşa că îl citii în întregime. Se pare că numărul pietonilor accidentaţi pe trecerea de pietoni sau pe străzi e în continuă şi alarmantă creştere. Ideea minunată a autorităţilor era să fie amendaţi pietonii care nu traversează doar prin locurile permise sau la culoarea verde a semaforului. Nu se spunea însă nimic despre maşinile care treceau pe roşu sau ignorau trecerile de pietoni.

Foarte mulţi dintre aceşti şoferi erau taximetrişti, desigur, cu toate că mai erau şi turişti în maşini închiriate şi care conduceau într-un oraş în care unele străzi sunt practic verticale. Dacă numărul de accidente se reducea sau dispărea cu totul, la fel se întâmpla şi cu slujba mea.

Chiar dacă era destul de devreme, hotărâi să mă duc la culcare. La televizor erau reluări şi uitasem să închiriez un film. în plus, eram nerăbdătoare să încerc noul pat.

Pentru o vreme, nu părea deloc diferit de patul meu trecut, dar îmi dădui seama că eram ghemuită pe o parte, exact cum obişnuiam să dorm în patul meu pentru o singură persoană. Mă întinsei puţin, dar oricum sunt prea mică.

Dintr-un motiv necunoscut, mă gândii la Denise care dormea acum cu soţul ei. Mă gândii la toate cuplurile fericite care se ţin în braţe în pat. Şi la cuplurile de îndrăgostiţi care fac dragoste în atâtea paturi din San Francisco. Ca să nu mă deprim de tot, mă gândii şi la cuplul de proaspăt căsătoriţi din blocul meu, care aveau nevoie de două paturi. Cel puţin ei nu cred că se simţeau prea bine.

Mă gândii apoi la Anatoli şi la cât de multe probleme îi făceam. Nu era ca şi cum o mulţime de bărbaţi potriviţi făceau coadă la uşa mea. Şi nici ca şi cum aş fi imună la farmecul lui. Da, se îmbrăca un pic altfel şi avea accent. Probabil nu ştia nici foarte multe despre sporturile din America. Majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoşteam se îmbrăcau prea la modă pentru gustul meu dar, chiar

dacă engleza lor era mai bună decât a lui, puteam paria că vorbea o rusă impecabilă. Ca să fiu sinceră, încă n-am cunoscut un american în stare să scrie o poezie de dragoste. Iar în ce priveşte sporturile, nu cred că sunt chiar atât de greu de învăţat, dacă vrea cu adevărat.

Mă ridicai din pat şi mă îndreptai spre fereastră. Dădui la o parte un colţ de draperie, aruncând o privire în stradă, aproape convinsă că-mi voi vedea admiratorul privind spre fereastră. în loc de asta, nu se vedeau decât cupluri de îndrăgostiţi.

N-aş putea spune că începusem să-mi pară rău pentru propria persoană, dar mă dusei în bucătărie şi descoperii un pachet de prăjituri lăsate de Denise, pe care le devorai pe loc.

Din propria experienţă, dulciurile înlocuiesc cel mai bine dragostea.

Capitolul 4

Urăsc duminicile. Duminica e o zi pentru cupluri.

Sâmbetele sunt mai plăcute. De obicei, îmi pun diversele probleme casnice la punct: cumpărături, spălat, curățenie, coafat- toate lucrurile pe care n-am timp să le fac în restul săptămânii. Sâmbăta, oraşul e plin de persoane care fac acelaşi lucru ca şi mine. Desigur, seara este de asemenea dedicată partenerului, dar de obicei sunt prea epuizată după munca de peste zi şi mă mulțumesc să închiriez un film sau să iau cina cu un prieten. Practic toți prietenii cu care ies din când în când la masă sunt de fapt jumătăți dintr-un cuplu.

în schimb duminica, oriunde m-aş duce, nu fac decât să dau de cupluri. Cupluri la plimbare, cupluri mână în mână pe străzi, stând la coadă la cinema, cupluri în parc sau la muzee, cupluri oriunde aş privi.

Primăvara şi vara sunt cele mai rele anotimpuri. în timpul sezonului de fotbal american, mă pot trezi duminică dimineața şi să mă uit la meciuri întreaga zi. Mă face să mă simt ca şi cum iau parte la ceva, dacă nu din alt motiv, doar pentru că strigam la fazele fierbinți. Desigur, în timpul verii era sezonul de baseball, dar nu durează prea mult un meci.

La cinematograf era un film pe care mi-ar plăcea să-l văd. Dădui telefon ultimelor două prietene singure, dar nu răspunse nici una.

în cele din urmă, îi dădui telefon unuia dintre prieteni. Nu-l mai văzusem de ceva vreme. Cred că a trecut mai mult decât mi s-a părut, pentru că în loc de vocea lui care să răsune când se cuplează robotul telefonic, anunțându-mă că Jeff nu e acasă, auzii o voce de femeie, care spunea că sunt plecați.

Nu mă compătimeam cu adevărat. Nu e decât vina mea. Dacă m-aş fi gândit să fac planurile din timpul săptămânii, sunt sigură că aş fi avut mai mult noroc decât acum, cu o oră înainte de film.

Cu toate acestea, tot îmi era oarecum milă de mine, pentru că scosei şase clătite din frigider, pe care le încălzii în cuptorul cu microunde. După ce le scosei, turnai peste ele sirop cu conținut scăzut de calorii, dar nu mă păcăleam nici măcar pe mine.

In timp ce mâncai, îmi spusei că e cazul să fac eforturi mai serioase pentru

a avea o viaţă socială activă. Nu numai că nu întâlneam nici un bărbat, dar îmi pierdeam şi toate prietenele femei. Singura prietenă de la serviciu era Trish, care îşi petrecea cea mai mare parte din timp împreună cu fiica ei.

Oricum ar fi, sunt mulţumită că nu-mi voi mai lua o altă colegă de apartament. E prea simplu să-mi imaginez că prezenţa unei colege de apartament ţine locul unei vieţi sociale.

După micul dejun, petrecui un timp făcându-mi patul. Peste câteva zile, va începe să rămână nefăcut, dar fiind o noutate, încă mă atrăgea. După un duş rapid, îmbrăcată în blugi şi un pulover confortabil, îmi pusei şapca de baseball, cu galben şi verde.

Hotărâsem să mă duc singură la film. După ce se va termina, mă voi retrage la un restaurant micuţ, de unde voi face o plimbare la librărie, ca să-mi iau ceva de citit. Astfel, ziua de duminică va lua sfârşit. Lucrurile par să stea într-adevăr rău, dacă îmi doresc să mă duc mai repede la serviciu.

In clipa în care uşa blocului se închise în spatele meu, îl zării stând pe trotuar. Vorbea cu Sam, care stătea în uşa magazinului, şi încă nu mă zărise. Sam mă văzu însă şi-i spuse probabil, pentru că Anatoli se întoarse spre mine.

Avusei impresia că ar fi cel mai bun moment pentru un cutremur. Dar nu se întâmplă nimic. Aş fi putut să mă întorc în bloc şi să-l evit. De asemenea, aş fi putut şi să-l ignor. Cu toate acestea, din motive neclare, traversai strada şi-i salutai pe amândoi.

- Echipa ta a pierdut, comentă Sam.

Era întotdeauna "echipa ta" când pierdea.

- Cu toate acestea, sunt încă pe primul loc, replicai eu, ceea ce nu se poate spune despre a ta.

-Joci murdar, comentă Sam.

- Mai mult decât atât, echipa mea nu are de gând să se mute în Florida, continuai eu să-l tachinez.

- N-o să-i lăsăm să plece.

- Vrei să pariem?

Dar Sam ştia mai bine. Toate pariurile legate de fotbal american, pe care le

facem de-a lungul sezonului, sunt câştigate de mine.

îmi dădui seama că Anatoli nu prea ştia despre ce vorbim, dar părea amuzat de schimbul de replici.

Pornii pe stradă în jos şi, după prima sută de metri, era deja lângă mine.

- început să mă gândesc serios că locuieşti pe aici, observai eu.

- Nu prea departe. Pot să vin pe jos.

- Mă urmăreşti?

- Nu, merg împreună cu tine.

Arăta diferit şi îmi dădui seama că era din cauza hainelor. Nu era în tricou şi blugi, arătând brusc american, dar era prima oară de când îl cunoşteam şi-l vedeam purtând altceva decât pantalonii negri şi cămaşa albă. Purta o haină sport peste un tricou bleumarin şi o pereche de pantaloni de bumbac. Pantofii erau din piele maro. Arăta ca un intelectual european sau ca un profesor de liceu. în nici un caz nu părea un şofer de taxi, şi era mult mai bine îmbrăcat decât mine. Mă întrebai dacă femeile din Rusia poartă şepci de baseball, deşi mi se părea improbabil.

Brusc, mă bucurai că nu fusese afară când ieşisem cu Denise. Mă simțeam mult mai bine să-l întâlnesc acum, când aveam un scop, şi nu încercam doar să găsesc o modalitate să mă văd cu el.

- Unde te duci? mă întrebă.

- Mă duc să văd un film.

- Ah, îți plac filmele?

- Imi plac foarte mult.

- Şi mie îmi plac. Merg cu tine.

Era tentant. Măcar aşa, nu voi fi unica femeie singură din coada de la cinematograf.

- Cât de bine citeşti în engleză?

- Nu chiar atât de bine.

- Filmul pe care vreau să-l văd este în franceză, cu subtitrarea în engleză. Nu cred că vei înțelege mare lucru.

- Oh, franceză! E bine, am franceză.

- Cum adică ai franceză?

- Voiam să spun că vorbesc franceză.

Eram impresionată. Sunt mereu impresionată de persoanele care înţeleg franceza. Ştiu spaniolă, dar nu mi se părea la fel de impresionant. Şi nici măcar nu înţelegeam limbajul decât în modul în care este vorbit în Mexic.

- Mergem împreună la film? mă întrebă el.

- Dacă înţelegi că nu e vorba despre o întâlnire, Grushenko.

El zâmbi.

- Nu, nu e o întâlnire. E doar un film.

- Bine, murmurai.

- N-o să-ţi pară rău, Veronica. Oh,e o zi minunată, nu crezi?

Nu ştiu prea bine la ce se referea, dar e într-adevăr o zi foarte frumoasă. Nu o zi bună de plajă, dar mai frumoasă decât de obicei. Ceaţa se ridicase, apăruse soarele, chiar şi temperatura era ceva mai ridicată. De fapt, era o zi prea frumoasă să stai într-un cinema întunecat. Sper că va fi în continuare plăcut şi după terminarea filmului.

Era deja o coadă impresionantă la cinema. La început, fusei surprinsă să constat că unele dintre femeile din rând aruncau priviri furişe spre Anatoli. Apoi aruncai o privire spre bărbaţii de faţă şi-mi dădui seama că era de departe cel mai frumos. De fapt, cred că e cel mai frumos bărbat cu care am ieşit vreodată. doar că nu era vorba despre o întâlnire. Cu toate acestea, frumuseţea fizică n-a jucat niciodată cel mai important rol în atracţia mea pentru un bărbat. Poate un pic la început, dar trebuie să fie mai mult de atât.

Ne cumpărarăm biletele, iar el nu încercă să plătească pentru al meu, ceea ce era o uşurare. Mă întrebă dacă voiam floricele, dar refuzai. Clătite şi floricele în aceeaşi oră e prea mult.

- Bine, dădu el din cap mulţumit. Nu-mi place obiceiul de a mânca în sala de cinema.

- Poftim? întrebai eu, crezând că n-am înţeles bine.

- Cred că este nepoliticos să mesteci mâncare în timpul filmului. Nu sunt obişnuit cu asta.

- Nu aveţi floricele în cinematogafele din Rusia?

- Nu, desigur. Nu avem floricele şi nici nu mâncăm în sala de cinema.

- Ei bine, probabil că lucrurile se schimbă chiar acum. Mai întâi McDonald, apoi floricele în sălile de cinema.

- Niciodată, clătină el din cap, dar începuse să zâmbească.

Ne ocuparăm locurile undeva în mijlocul sălii, iar în jurul nostru toată lumea mânca floricele.

Era enervant să auzi ronţăitul lor. Cu toate acestea, nu era enervant când o făceai şi tu.

Anatoli stătea pe scaunul din stânga mea, iar eu mă aşezai cât mai la dreapta, nedorind să ne luptăm pe spătarul scaunului. Ar putea duce la mai mult contact decât e necesar.

într-o mişcare similară, el se apleca spre stânga, întinzându-şi picioarele. Crezui că încearcă să-mi dea impresia că nu va face nici o mişcare de apropiere, după ce se vor stinge luminile.

N-aveam nici un pic de încredere în el. Dacă era capabil să mă bombardeze cu flori şi să-mi scrie poeme, dacă putea să mă urmărească acasă şi să-şi piardă vremea pe stradă, era în stare şi să încerce să se apropie în timpul filmului. Numai în cazul în care nu era o interdicţie în cinematografele din Rusia, cum era în cazul floricelelor.

In jurul nostru, oamenii citeau ziarul în aşteptarea începerii filmului. Dacă aş fi fost cu un prieten, am fi stat de vorbă, dar nu-mi dădeam seama ce i-aş fi putut spune lui Anatoli. Părea mulţumit să stea tăcut.

Chiar când tăcerea începuse să mă deranjeze, se stinseră luminile şi fu prezentată reclama unui film italian. Părea să fie o comedie, iar Anatoli râdea când nimeni altcineva n-o mai făcea. Mi-am dat întotdeauna seama că subtitrarea redă tot ce se spune.

- Inţelegi şi italiană? îl întrebai.

- Oh, da. Seamănă foarte mult cu româna.

Rusă, franceză, română, italiană şi engleză? Acest bărbat este chiar o raritate în Statele Unite. Din câte se pare, pentru unii oameni limbile străine sunt uşor de învăţat. Am avut probleme cu spaniola la şcoală, care se presupune că e una dintre cele mai uşor de învăţat limbi.

Filmul începu. Ador comediile franţuzeşti, iar aceasta trebuia să fie una foarte bună. Ceea ce uitasem despre ele este că de obicei se referă la sex. Primele zece minute din aceasta mă conduseră la concluzia că nu va fi o excepţie.

Incepu cu un cuplu căsătorit. Regizorul alesese să arate că e un cuplu fericit arătându-i în pat, simţindu-se foarte bine. Apoi, fiind un film franţuzesc, erau desigur goi. Mă încordai imediat. Vorbeau din când în când, dar ceea ce spuneau nu era important pentru intriga filmului, nefiind tradus. Anatoli, în schimb, înţelegea ce se spunea, iar din când în când îl vedeam râzând.

Incepusem să mă tem că scena nu va lua sfârşit şi să mă întreb dacă pot să mă ridic şi să ies din sala de cinema, când se auzi o bătaie la uşă şi cuplul încetă ceea ce făcea şi se acoperi cu o pătură. Vizitatoarea se dovedi sora mai mică a femeii, care se despărţise de soţul ei şi voia să locuiască împreună cu ei. Răsuflai uşurată. Exceptând cazul în care urma să fie un "menage a trois", scenele fierbinţi vor înceta. Nu aveam de ce să mă tem de un astfel de lucru, dar a doua zi dimineaţa, când femeia plecă la serviciu, sora ei se strecură în patul cumnatului. Dacă e posibil, scenele dintre ei erau şi mai neinhibate.

Aşa că mă găseam într-o sală întunecată de cinema, împreună cu un străin,

urmărind nişte scene mai fierbinţi decât văzusem toată viaţa mea. Nici dacă aş fi fost cu mama la film, nu m-aş fi simţit mai jenată. Şi, ca să fiu sinceră, găseam scenele incitante. Nu-mi putem da seama dacă era vina filmului, a lui Anatoli care stătea lângă mine sau a combinaţiei dintre aceste două elemente.

La un moment dat, el îşi schimbă poziţia picioarelor şi mă atinse uşor. Tresării imediat, iar el murmură o scuză şi se retrase. Eram jenată de reacţia mea exagerată.

în clipa în care apăru soţul surorii, nu mă mai mira nimic. Din fericire, filmul părea să aibă şi o poveste şi, până la urmă, lucrurile deveniră foarte amuzante. Dar oricum ar fi fost, filmul conţinuse mult mai multe scene intime decât m-aş fi aşteptat.

Abia aşteptam finalul lui şi aveam impresia că nu se mai termină. Mă gândeam că sunt în stare să-l sugrum pe Anatoli dacă va face vreo remarcă referitoare la sensurile ascunse şi la simbolurile filmului.

De fapt, primul lucru pe care îl spuse fu exact ceea ce gândeam:

-A fost oarecum jenant, declară el în clipa în care ajunserăm pe trotuar.

Părea la fel de deranjat cum mă simţeam şi eu.

-Da, fusei de acord, fără să ridic privirea.

-Nu este genul de film pe care să-l vezi cu un străin.

-îmi pare rău, a fost o alegere proastă, răspunsei. Trebuia să fie o comedie.

-Oh, a fost amuzant.

-îmi pare rău, dacă aş fi ştiut.

- Oh, nu trebuie să-ţi ceri scuze, Veronica. Ştiu că n-ai fi mers la film cu mine dacă ai fi avut cea mai mică idee că vei vedea atâtea corpuri goale.

- Ţi-a plăcut măcar o parte din el? întrebai eu, simţindu-mă vinovată că petrecuse două ore într-un cinematograf, într-o zi foarte frumoasă.

- Oh, da. îmi place să văd filme. încerc să scriu din când în când scenarii de film. Ale mele au tendinţa de a avea prea multe discuţii în ele, nu ca acesta. Filmele nu au nevoie de prea multe discuţii, de aceea prefer să scriu piese de teatru.

- Bine, spusei eu, privind în jur şi întrebându-mă cum aş putea să mă

îndepărtez şi să-l las.

Cu toate acestea, mă simţeam oarecum vinovată. Mi se părea greşit să-l trag după mine la un astfel de film, apoi să-l părăsesc imediat. Mulţi bărbaţi ar crede că aceasta este o tachinare. Dar eram în continuare jenată de film şi nu mă simţeam în largul meu. Oricum, un film pare destul pentru început.

- Acum te duci acasă? mă întrebă el.

- Nu.

- Dar unde te duci?

- O să mă duc să mănânc, apoi la librărie.

Mă aşteptam să-mi spună că vine cu mine, dar mă surprinse. Rămase doar nemişcat, părând dornic. în cele din urmă, nu putui să nu întreb:

- Mă duc la un restaurant italian. îţi e foame?

Figura lui se lumină.

- N-am mâncat astăzi.

- Să mergem să mâncăm, propusei eu, începând să cobor strada.

Nu-mi venea să cred că făcusem una ca asta. De fapt, chiar îl încurajasem. Locuiesc singură de mai puţin de o săptămână şi mă port deja ca o disperată.

Pe drumul spre restaurant, le dădu bani tuturor cerşetorilor. Mă făcea să mă simt ruşinată. Am dat întotdeauna bani cerşetorilor, dar la un moment dat am încetat să-i mai văd. E îngrozitor cum te poţi obişnui cu nişte lucruri. îi dădui un dolar ultimei femei pe lângă care trecurăm; era o femeie care avea o pisică şi dormea pe pragul restaurantului. Cu toate acestea, ceea ce mă impresionă fu drăgălăşenia pisicii, şi nu sentimentul de milă.

Ne aşezarăm la una dintre mesele de afară, iar Anatoli vorbi cu chelnerul în italiană. Trei femei de la masa vecină îl priveau lung. Apoi se întoarseră la mine, iar din expresiile lor era vizibil că se întrebau ce vedea la mine. Ei bine, pentru început, părul meu era ca mătasea.

îl privii peste masă. încercam să-l văd cum e în realitate, şi nu cum cred că sunt şoferii de taxi. Dacă l-aş fi întâlnit în alt cadru, probabil că m-ar fi interesat. Departe de a fi jenată că eram văzută cu el, mă simţeam chiar bine.
Ce importanţă avea că pronunţa greşit? Poate că era adevărat, dar avea o voce

joasă şi romantică. Incepeam să mă simt din ce în ce mai atrasă de el.

Făcu un semn spre mine cu paharul cu vin, iar eu îmi imaginai că va propune un toast. In loc de asta, mă surprinse spunând:

-Aşadar, colega ta de apartament s-a mutat?

-De unde ştii?

-Mi-a spus Sam. A spus că locuieşti singură de ceva vreme.

-S-a căsătorit.

-Ah, aşadar este vorba despre motive fericite. O să iei o altă colegă?

Clătinai din cap.

-Nu cred. Devin prea bătrână pentru o colegă de apartament.

-Câte camere ai?

-Apartamentul meu are un sigur dormitor.

Sprâncenele lui se ridicară cu uimire.

-Şi acum ai camera aceea mare doar pentru tine?

-Aici nu suntem în Rusia, îi amintii, deşi ştiam că sunt familii chinezeşti cu trei generații, care locuiesc într-un apartament ca al meu.

-Eu am nouă colegi de apartament, spuse el.

-Glumeşti.

-E foarte mare, cuprinde un întreg etaj. Avem trei dormitoare.

Nu există apartament, oricât de mare, pe care să-l împart cu încă nouă persoane.

-Şi cum poți avea intimitate?

-Intimitatea este un concept capitalist, răspunse el zâmbind.

- Prostii, intimitatea este o nevoie umană de bază. N-aş putea supraviețui fără o oarecare intimitate.

El începu să râdă.

-In acest caz, Veronica, te sfătuiesc să nu te muți la Moscova.

Chelnerul aduse un coş cu pâine şi veni să ne ia comanda. Incepui să mă rog ca fluența în italiană a lui Anatoli să nu însemne că se şi pricepe la bucătăria italiană.

Ce puteam spune cel mai bun despre acest restaurant era că se află

aproape de aparatamentul meu şi că are mese afară.

Comandai o salată, iar el ceru mai multe feluri.

- Asta este tot ce mănânci? mă întrebă.

- Da, asta este tot.

- Nu mă miră că eşti atât de slabă.

Mă gândii la prăjiturile pe care le mâncasem seara trecută şi la clătitele de azi. Şi la orele la sala de gimnastică, în care va trebui să-mi aduc greutatea la normal.

- Am mâncat mult la micul dejun, îi explicai.

- O să împarţi câteva feluri cu mine.

- în această ţară este bine să fii slabă.

Se îndreptă în scaun, privindu-mă cu atenţie.

- Arăţi bine. Dar câteva kilograme în plus nu ţi-ar strica.

îmi adusei aminte de orele chinuitoare de la sală ca să dau jos măcar un kilogram. Chiar dacă mă înfiorai, rupsei un colţ de pâine pe care îl mâncai cu plăcere. E singurul lucru cu adevărat bun din acest restaurant.

Salata mea fu adusă împreună cu primul lui fel, ceea ce însemna fie că trebuie să mănânc încet, fie că va trebui să-l aştept o eternitate.

- Cum de ai o formă fizică atât de bună dacă mănânci atât de mult şi stai toată ziua în taxi? îl întrebai în cele din urmă, uimită de cantitatea de mâncare pe care o mânca.

El părea încântat că observasem forma lui fizică.

-Joc fotbal cu colegii mei de apartament, veni răspunsul.

- Oh, fotbal.

- Vrei să vii să mă vezi jucând?

- Nu-mi place fotbalul.

- Sam spunea că-ţi place baseballul.

Dădui aprobator din cap.

- Mie mi se pare plictisitor. E atât de încet.

- Presupun că trebuie să-l înţelegi.

- Ce e de înţeles? E un joc uşor, dar plictisitor.

- Ei bine, cred că n-avem prea multe în comun, Anatoli.

Figura lui se lumină, iar aceasta nu era reacția pe care o așteptam.

- Mi-ai spus Anatoli!

Imi scăpase fără să mă gândesc.

- Ei bine, m-am gândit că, din moment ce am fost la film împreună.

- Imi place, nu mă plâng.

Râmaserăm tăcuți, în timp ce-l priveam mâncând restul mâncării. Nu mai știam ce să spun. In mod normal, aş discuta filmul pe care-l văzusem, dar filmul acesta nu putea fi discutat. Mi-ar fi plăcut să vorbesc despre echipa mea favorită de baseball, dar dacă lui i se părea un sport plictisitor, n-avea cum să-i facă plăcere să discute despre el. Aş fi putut să-l întreb despre Rusia sau despre familia lui, dar nu-mi surâdea ideea să ajung la lucruri atât de intime. Nu vreau să creadă că încerc să-l cunosc mai bine. Dacă a fost atât de insistent fără să-l încurajez, îmi era teamă să văd ce-ar putea face dacă i-aş acorda ceva.

In cele din urmă, îl întrebai:

- Aşadar, îți face plăcere să lucrezi pentru Phil?

- Sunt prea mulți bani.

- Poftim?

- Mă face să mă simt ca un capitalist. Imi place libertatea, nu capitalismul.

- Dacă nu-ți place capitalismul, de ce ai emigrat?

- E o problemă. In Moscova nu mai poți găsi de lucru. Singurul mod în care îți poți câştiga existența acolo, este să lucrezi la negru. Aşadar, am venit aici. M-am gândit că poate voi reîncepe să scriu.

- Dar de ce conduci un taxi?

- Am vrut întotdeauna să conduc o maşină. In plus, pentru că trebuie să vorbesc în fiecare zi cu oamenii, îmi perfecționez engleza. Şi cred că-mi oferă şi subiecte despre care să scriu. Numai că nu-mi pare corect, cu atâția bani. Oamenii trăiesc pe străzi, iar eu câştig atât de mult.

- Vorbeşti ca un comunist.

Mă privi încruntat.

- N-am fost niciodată un comunist.

- îmi pare rău.

- Comuniştii au dus la închisoare scriitorii ca mine.

- Ai fost în închisoare? îmi zâmbi obosit.

- Nu, dar sunt tânăr. Dacă aş fi fost mai bătrân cu zece ani, aş fi ajuns cu siguranță în închisoare.

Chelnerul veni şi întrebă dacă doreşte desert. Spre uşurarea mea, el refuză.

- A fost bun, comentă el, turnând vin în pahare.

- Mai sunt şi alte restaurante mai bune.

- Desigur. Dar acesta a fost mai bun decât mâncarea gătită de mine după rețete italiene. Dar sunt specialist la rețete ruseşti.

- Da, şi eu pot să gătesc rețete americane.

- Şi ce anume rețete americane cunoşti?

- Hot dod, hamburger, sandvişuri cu brânză.

Anatoli începu să râdă.

- Toată lumea ştie să gătească aşa ceva.

- Sunt foarte bună şi la încălzit la microunde.

El dădu din cap cu seriozitate.

- Da, şi eu mă pricep.

Chelnerul aduse nota de plată şi i-o dădu lui Anatoli. Scosei zece dolari din portofel şi-i întinsei spre el.

- Aş fi onorat dacă mi-ai permite să plătesc eu, spuse el.

- Mulțumesc, dar prefer să plătesc singură.

Când ieşirăm din restaurant, mă întrebă:

- Mergi la librăria Crown?

- Da.

- Te însoțesc până la Sutter.

Era foarte bine. însemna cel puțin că nu mă va însoți până acasă. Nu credeam că-l interesează prea mult cărțile, chiar dacă e scriitor, din moment ce toate sunt în engleză.

In timp ce mergeam, îmi luă mâna, prefacându-se că vrea să se uite la ceas.

Ştia că de fapt îmi ţine mâna; iar eu ştiam că ştie. Amândoi eram conştienţi că are un ceas foarte bun. Când continuă să mă ţină de mână, nu protestai. Nu mă deranja. De fapt, chiar îmi plăcea.

Mă simţeam bine cu el. Fusese foarte drăguţ în legătură cu filmul şi apoi la restaurant şi nici nu mă bătea la cap să-l invit acasă. Era mult mai gentleman decât bărbaţii pe care îi cunoşteam.

- Spune-mi ceva, Veronica. Dar te rog să fii sinceră.

- Sigur.

- Ai dorit vreodată în viaţă să faci un lucru foarte romantic? Ceva neaşteptat şi sălbatic?

Mă gândii la fanteziile mele, ca de exemplu la cea de la nouăsprezece ani, când îmi dorisem să-l răpesc pe David Bowie de la un concert şi să-l ţin închis într-o cuşcă în dormitor.

- Cred că da. Probabil că toată lumea are astfel de idei.

- Vrei să auzi una dintre ideile mele?

Nu eram sigură că vreau. Poate că e o idee ciudată. Cu siguranţă, se referă la mine. Mă gândii totuşi să-i acord prezumţia de nevinovăţie. Poate că nu e nici pe jumătate atât de ciudată ca ideea mea de a-l ţine pe David Bowie într-o cuşcă.

- N-ar fi trebuit să întreb, ezită el.

- Nu, e în regulă, spune-mi.

Se opri din mers şi se întoarse spre mine. Punându-mi amândouă mâinile pe umeri, mă privi cu atenţie şi spuse:

- Căsătoreşte-te cu mine pentru un an.

- Poftim?

- Căsătoreşte-te cu mine pentru un an.

Incercai să zâmbesc.

- Mi s-a părut mie că asta ai spus.

- Fă o încercare. ceva nebunesc.

Clătinai din cap.

- Nu chiar atât de nebunesc.

-Te-ai gândit vreodată cum ar fi să te căsătoreşti cu un străin şi să-l cunoşti abia după aceea?

Nu ştiu dacă poate într-adevăr să citească gândurile, dar avusesem la un moment dat această fantezie. Nu ştiusem însă că nu sunt singura.

- Nu, nu m-am gândit, minţii cu neruşinare.

- Minţi.

- Nu înţeleg, Anatoli. De ce un an?

-Limita e dată pentru tine. Eu vreau să rămân căsătorit cu tine o eternitate. Dar îmi spun că poate, dacă ne căsătorim pentru un an, nu vei mai vrea să-mi dai drumul.

Un an. Ce mi se părea stupid, era că mă simţeam tentată. O parte nebunească din creierul meu era încântată.

Apoi îmi dădui brusc seama despre ce era vorba.

- Ai nevoie de cetăţenie, nu-i aşa?

Mâinile lui îmi părăsiră umerii.

- Nu te înţeleg, clătină el din cap, părând insultat.

- Ba cred că mă înţelegi.

Ochii lui străluciră de mânie.

- Mă acuzi că vreau să te folosesc?

- Nu e ceva de care nu s-a mai auzit, Anatoli. Cred că pot înţelege.

- Crezi că sunt genul acela de bărbat? întrebă el, aproape incapabil să-şi reţină furia.

- De unde să ştiu ce fel de bărbat eşti? Abia ne cunoaştem.

- Sunt în această ţară legal. Am viză de şedere şi mă pregătesc să-mi depun dosarul pentru cetăţenie. N-am nevoie să te iau de soţie pentru acest lucru.

- Bine, îmi pare rău.

Se dădu un pas înapoi.

- Crezi că ţi-am trimis flori ca să te mituiesc. Crezi că te-am cerut de soţie pentru cetăţenie. Tu ar trebui să fii cea din Rusia, Veronica. Eşti atât de neîncrezătoare!

-Ei bine, ai fost cam prea insistent. Nici măcar nu te cunosc, iar tu mă ceri de soție.

-Am greşit.

-Uite ce este, cu toții facem.

-îmi pare rău că te-am deranjat.

-Te rog, Anatoli.

-îmi pare rău, doamnă Warner, nu te voi mai deranja.

-Te rog, îmi pare.

îmi iroseam degeaba cuvintele, pentru că deja se întorsese cu spatele şi se îndrepta în direcția opusă.

Mă simțeam destul de rău. Fusese o masă plăcută, iar eu îl insultasem. Cu toate astea, la ce se aştepta? Chiar credea că-l voi lua în căsătorie? Pentru un an?

Oh, la naiba! Era într-adevăr foarte romantic. Mai mult decât atât, mi se păruse sincer. întâlnisem în cele din urmă un bărbat cu adevărat romantic şi reuşisem să-l fac să fugă. Nu era de condamnat că fusese atât de nervos pe mine. Dacă mi-aş fi deschis inima în fața cuiva, aşa cum o făcuse, aş fi furioasă şi dezamăgită să fiu respinsă cu brutalitate. N-aş putea să-l iert vreodată.

Din fericire, cred că Anatoli nu e aşa. Cineva atât de insistent ca el, nu poate renunța atât de repede. Sunt sigură că mâine voi găsi din nou flori pe birou.

Capitolul 5

- Fetiţo, m-ai tot certat că-i părăsesc pe bărbaţi, dar tu eşti de-a dreptul crudă.

Cuvintele erau destul de grele, dar privirea dezamăgită a lui Trish era şi mai greu de suportat.

Ciudat era că-mi spunea toate acestea în timp ce purta colanţi vişinii şi o fustă scurtă roz, care păreau mai degrabă potriviţi pentru fiica ei. Dar ce ştiam eu? Toţi bărbaţii din birou păreau să fie încântaţi de această îmbrăcăminte.

- Dar ce puteam spune? ridicai din umeri. Nu ceri în căsătorie un străin, fără să ai nişte motive.

Ea îşi încrucişă braţele şi mă privi de sus.

- Poate că o faci, dacă eşti un poet rus plin de romantism.

- Oh, te rog!

- Da, dar dacă nu te-ai fi simţit vinovată, nu mi-ai fi mărturisit.

Ei bine, avea dreptate. Dar trecuseră cinci zile fără nici un semn: nici flori, nici poezii, nici un telefon. Aveam nevoie de un sfat.

- De unde să ştiu că n-are simţul umorului?

Trish clătină din cap, dezgustată.

- L-ai insultat. Unde este umorul?

- Nu l-am încurajat în nici un fel. Ba chiar i-am spus că e nebun în ziua în care am mers la masă împreună.

- Ai neglijat să-mi spui acest lucru, murmură ea, fără să se îmblânzească.

- Oricum, nu ţi-am mărturisit. Am crezut că e o poveste amuzantă, atâta tot.

- Povestea cu filmul franţuzesc a fost amuzantă; restul nu se poate numi la fel. Iar dacă ţi s-a părut o poveste amuzantă, mi-ai fi spus încă de luni. Motivul pentru care îmi spui abia vineri este că te simţi vinovată şi vrei să-ţi iert păcatele.

- Nu sunt credincioasă.

- Nici eu nu sunt preot.

Respirai adânc.

- Bine, ai dreptate: mă simt vinovată. Prostia e că mă simţeam foarte bine în compania lui.

- Vrei să-mi spui că-ţi pare rău de ce ai făcut?

- Te rog, Trish, nu e ca şi cum aş fi ajuns la o idee nebunească. Ştii foarte bine că sunt multe persoane care se căsătoresc pentru a dobândi cetăţenia. Auzim mereu de astfel de cazuri.

- Se întâmplă, recunoscu ea în cele din urmă.

- Şi trebuie să admiţi că purtarea lui a fost extrem de ciudată. Toate acele flori.

- Ronnie, numai ţie ţi se pare ciudat un astfel de comportament.

- Pentru mine chiar este. Bărbaţii nu se poartă romantic.

Trish ridică ochii spre cer.

- Mă întreb de ce oare.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Chiar nu ştiu, Ronnie. Oare să fie din cauză că orice tip care încearcă să se poarte romantic e imediat atacat?

- Nu e corect. Pur şi simplu nu sunt romantică din fire.

- Anatoli părea să creadă că erai.

Observai că folosise timpul trecut.

- Ei bine, se pare că am stricat şi asta.

Trish începu să zâmbească.

- Aud ceea ce cred că aud? Eşti interesată de el?

- Eram cu siguranţă atrasă de el.

- Tu?

Dădui din cap, uimită că mă deschideam astfel în faţa ei. Nu era un lucru obişnuit pentru mine.

Zâmbetul ei se făcu mai larg.

- Bine, bine, micuţa Ronnie s-a îndrăgostit de şoferul de taxi!

- Eu n-aş fi chiar atât de sigură. şi te rog să vorbeşti mai încet.

- Orice ai spune, ăsta este adevărul. Aşadar, ce planifici să faci?

- Nu prea am ce face, din moment ce este evident că şi-a pierdut interesul.

-Oh, nu, draga mea, doar i-ai rănit sentimentele. Atâta tot. Ceea ce trebuie să faci, este să-ți ceri scuze.

-In nici un caz!

-Ronnie, el a încercat să facă tot posibilul să te cucerească. Tot ce-ți rămâne de făcut e un simplu telefon.

-M-aş simți prost.

-Uită-l, în acest caz. De ce să mai vorbim?

-Dar nici măcar nu-i ştiu numărul de telefon.

-Sunt sigură că Phil ți l-ar da.

- Nu cred că pot s-o fac. Aş îngheța de frică. Nu sunt în stare să stau de vorbă la telefon cu bărbații.

-Ai dreptate, probabil că ai da-o în bară. Bine, dacă avem un rus romantic, trebuie să faci un gest romantic. Trimite-i flori.

-Da, sigur.

- Sunt serioasă, Ronnie. Trimite-i flori la firma de taximetre, cu o notă în care scrie că-ți pare rău. Nu e ca şi cum i-ai cere să te ierte sau i-ai cere o întâlnire. E doar un lucru potrivit pentru situația în care ai insultat pe cineva.

Poate că nu era o idee chiar atât de proastă. Oricum, e mult mai bună decât să-i dau un telefon.

-Dar n-o să-i trimit trandafiri.

- Cine a spus să-i trimiți trandafiri? Dacă vrei, poți să-i trimiți un cactus. E vorba despre gest, draga mea, nu despre marfă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

-O s-o fac luni.

-E mai bine s-o faci acum, înainte să-ți pierzi curajul.

-Am spus că o s-o fac luni.

-Lunea e o zi foarte potrivită pentru trimis flori.

Tot weekendul continuai să sper că nu va fi nevoie să fac acest gest. Eram sigură că-mi dădea timp să mă liniştesc, şi că nu renunțase în totalitate la mine.

Spre marea mea ruşine, începui să mă port ca o adolescentă. Sâmbătă şi duminică rămăsei acasă, sperând că va apărea la uşă. Priveam pe geam la fiecare cinci minute, sigură că îl voi vedea pe trotuarul opus, privind spre

fereastra mea. Cel puțin nu stătui lângă telefon: aveam un număr secret, pe care nu avea de unde să-l ştie.

Trebuie să recunosc: fără o colegă de apartament, mă simt foarte singură. Singura mea satisfacție fu reuşita echipei mele favorite de fotbal american.

în cele din urmă, spre finalul zilei de duminică, ieşii din scara blocului şi mă îndreptai spre florăria din cartierul meu.Tot drumul sperai că mă voi întâlni cu Anatoli şi că nu voi fi nevoită să-i trimit flori. Sunt sigură că nici un cunoscut nu m-ar crede dacă ar afla că i-am trimis flori unui bărbat. Ei bine, poate că Trish ar crede, dar ea nu se pune.

Alesei un buchet de margarete, chiar dacă nu părea o alegere potrivită pentru un bărbat. Oricum, nici o altă soluție nu părea mai bună. De fapt, motivul pentru care alesei acest buchet fu că mi-ar fi plăcut să primesc unul identic.

Alesei apoi o carte de vizită simplă, albă, pe care scrisei simplu: "îmi pare rău". Numele cu care semnai fu Ronnie, nu Veronica. îl rugai apoi pe florar să le trimită la firma de taximetre în dimineața următoare. Mă tot gândeam cât o să mă tachineze Phil în legătură cu acest gest. Aveam reputația că sunt dură; această reputație urma să fie făcută țăndări.

Nu era singurul lucru care va fi făcut țăndări, ci şi balanța de putere dintre mine şi Anatoli. Până acum, el fusese cel care mă urmărise, iar eu dețineam toată puterea de a decide dacă vreau sau nu să am o relație cu el. După ce va primi florile de la mine, lucrurile se vor schimba. Mă deschideam şi mă făceam vulnerabilă, ceea ce era neobişnuit pentru mine.

Nu puteam decât să sper că, fiind rus, nu înțelege relațiile de putere care se stabilesc aici între membrii unui cuplu.

Dar înțelesese foarte bine, şi mă lăsă să mă chinui. Când nu primii nici o veste de la el la cinci fără un sfert a doua zi, dădui telefon la florărie, verificând dacă florile fuseseră într-adevăr livrate la ora zece.

- Nu te-am mai văzut atât de agitată, spuse Trish, stând lângă biroul meu. Draga mea, chiar îți muşti buzele.

- Florile au fost trimise în această dimineață, o anunțai.

- Poate că azi n-a fost la serviciu. Nu are şi zile libere?

Nu mă gândisem la această soluţie. Singura modalitate de a afla acest lucru era să-i dau un telefon lui Phil, dar asta va însemna mai mult curaj decât aveam.

- Vrei să-i dai un telefon. începui s-o rog pe Trish, dar ea clătina deja din cap înainte să-mi termin propoziţia.

- Trebuie să-ţi rezolvi singură problemele.

- Nu poţi doar să afli dacă a lucrat sau nu azi?

- Ronnie, Phil ştie despre flori fie că dai sau nu telefon, iar tu ştii că va trebui să stai de vorbă cu el, mai devreme sau mai târziu. Nu trebue decât să fii calmă; ştii că te poţi descurca.

Ştiam că, dacă nu dau telefon, o să mă gândesc la asta toată noaptea. Cu emoţie, ridicai receptorul şi formai numărul de telefon al companiei Golden Gate, cerând să stau de vorbă cu Phil.

Iar el nu trebui decât să-mi audă vocea, că începu să râdă. Eram pe punctul să trântesc receptorul, când îl auzii spunând:

- Ronnie, m-ai amuzat pentru întreaga zi. De fapt, ne-ai amuzat pe toţi.

Nu m-am simţit niciodată atât de umilită.

- Phil, am dat telefon ca să întreb. încercai să spun cu voce calmă, dar el reîncepu să râdă.

- E timpul să încetezi, Ronnie. Ştiu că nu vrei să fii oficială cu mine. Dacă voiai să ştii dacă Anatoli a primit florile, răspunsul este da.

Nu mi-am dat seama că sunteţi în toiul unei relaţii.

- Nici nu suntem. I-am trimis o scuză, pe care cred că o merită. Te rog să nu vezi mai mult decât e cazul în acest gest.

- Ei bine, Ronnie, am simţit de mai multe ori că-mi eşti datoare cu o scuză, dar nu mi-ai trimis niciodată flori.

- L-am insultat, e bine? E un bărbat drăguţ şi nu merita aşa ceva, dar asta este totul. Nu e ca şi cum ieşim împreună.

- Ce le trimiţi bărbaţilor cu care ieşi?

- Nu le trimit nimic! exclamai, începând să mă enervez.

- Bine, bine, nu e cazul să te enervezi. Ce vrei, Ronnie, numărul lui de telefon de acasă? Sunt sigur că pot face o excepţie în cazul tău şi să ţi-l dau.

- Nu mă interesează numărul lui de telefon de acasă! aproape strigai, apoi coborâi vocea, descoperind cât erau de interesaţi de această conversaţie colegii de birou. Poţi să uiţi că ţi-am dat telefon, Phil.

închisei telefonul cu o mişcare violentă. Era destul de umilitor să-i trimit flori; dar era şi mai rău să ştiu acum că le primise, dar că mă ignora.

- Mulţumesc pentru sfatul minunat, îi spusei lui Trish în drumul spre ieşire.

- Hei, aşteaptă-mă! răspunse ea.

Nu o aşteptai, dar mă ajunse din urmă la lift.

- Uite ce este, Ronnie, ai făcut ce trebuia. Dacă nu e pregătit să-ţi accepte scuzele, asta e problema lui, dar cel puţin nu te vei mai simţi vinovată.

- Nu, acum mă simt ca o proastă.

- Dar tu erai cea care trimitea flori în fiecare zi? Care îl urmărea acasă? Care scria poezii? Tot ce ai făcut a fost să-i trimiţi un buchet de flori şi scuzele tale. Care e problema?

Nu ştiam nici eu care era problema. Tot ceea ce ştiam era că începusem brusc să ţin la el, iar aceste sentimente nu mă făceau deloc fericită. Dar îmi spuneam că e acea reacţie când eşti privat brusc de un lucru. Poate că, dacă ar începe din nou cu prostiile lui, mi-ar dispărea din nou interesul. Cu toate acestea, preferam să fiu eu cea care îşi pierde interesul, nu el.

Era chiar iritant că singurul meu admirator îşi pierduse interesul atât de repede.

Pe drumul spre casă, mă hotărâi să mă duc la sala de gimnastică, pentru a scăpa de frustrare. Tocmai îmi legam şireturile de la adidaşi, când răsună soneria interfonului. Apăsai butonul şi întrebai cine este. Spre marea mea surpriză, era vocea familiară a lui Anatoli:

- Pot să urc?

Ingheţai, fără să ştiu ce să fac. Da, îmi părea bine să aflu că e el, dar aşteptase destul de mult înainte să reacţioneze şi, mai mult decât atât, nu eram

sigură că vreau să-l primesc în apartament. De fapt, eram sigură că nu vreau. E mult prea atractiv fizic să am încredere să fiu singură cu el, cel puțin înainte să ştiu ce vreau.

Ii spusei că sunt pe punctul să cobor. In gând, mă felicitai că mă hotărâsem în această seară să port treningul, în locul pantalonilor scurți.

Un Anatoli total schimbat mă aştepta la parter, părând de două ori mai sigur pe el şi doar pe jumătate dornic să placă. Arăta extrem de bine în pantaloni scurți şi tricou, având brațele şi picioarele bronzate şi musculoase.

Oh, doamne, arăta prea bine!

Dornică să păstrez bruma de control care îmi mai rămăsese, mă străduii să par neinteresată de apariția lui neaşteptată.

- Ce mai faci? îl întrebai cu voce voit relaxată.

El îmi zâmbi.

- Florile au fost foarte frumoase, Veronica, la fel de proaspete şi de fermecătoare ca persoana care mi le-a trimis.

Ceva din expresia lui mă făcu să vreau să mă arunc în brațele lui. Reuşii cu greu să mă controlez.

- Sper că nu te-am făcut să te simți jenat.

- Cum aş putea fi jenat de florile primite de la o femeie frumoasă? Toți ceilalți şoferi vor acum să facă măcar un accident, ca să te întâlnească.

- Majoritatea lor au făcut-o deja, îl asigurai.

- Scuzele tale sunt acceptate. Chiar dacă ai părut foarte dornică să gândeşti ce e mai rău despre mine.

- Anatoli, cred că ştii că am fost crescuți să credem că ruşii sunt personajele negative, care vor să ne prindă!

Oh, doamne! Acum flirtam cu el! Ce mi se întâmplă? Eu nu fac niciodată aşa ceva.

- Dar tu n-ai crezut toată această propagandă, nu e aşa?

Mă mulțumii să zâmbesc, lăsându-l să interpreteze cum vrea acest lucru.

- Acum mă duc la sala de sport, îl anunțai.

- Sala de sport?

- Da, acolo unde ai grijă de condiția fizică.

- Ah, ridici greutăți.

Dădui din cap. Era o parte din ceea ce făceam, dar n-aveam nici un chef să explic restul. Cu toate acestea, mă hotărâsem deja că, dacă mă invită la cină, o să uit de mersul la sala de sport. Sau chiar dacă mă invită la o cafea. Sau la un pahar de apă.

- Şi eu mă duc să fac sport, spuse el, aruncând o privire sugestivă spre pantalonii scurți pe care îi purta. Echipa mea de fotbal are antrenament în această seară. Voiam doar să ştii că am primit florile de la tine şi îți mulțumesc.

Asta era tot? Mulțumesc şi rămas-bun? Aşadar acum, după ce i-am trimis flori, vrea să se prefacă greu de cucerit. Foarte bine, pot să joc şi eu acelaşi rol.

- Antrenament plăcut, îi urai cu un zâmbet strălucitor, apoi pornii în josul străzii, sigură că mă va urma.

în loc să-i aud paşii, auzii motorul unei maşini şi-l văzui îndepărtându-se. Ar fi putut măcar să-mi ofere o plimbare până la sala de sport.

Mă întorsei acasă două ore mai târziu: transpirată, obosită, şi încă supărată pe Anatoli. Şi iată-l în fața blocului meu, sprijinindu-se de maşina care era parcată direct în stația de autobuz. Avea rost să-i spun că este ilegal? Nici pomeneală! Poate că eram supărată pe el, dar devenisem oarecum obsedată. Amintirea corpului lui musculos îmi bântuise prin cap în tot timpul exercițiilor de la sală, pe care le făcusem cu o energie de invidiat.

Şi el era transpirat, dacă era să judec după părul şi tricoul lui, dar nu părea obosit. De fapt, părea plin de energie, de la privirea strălucitoare din ochii lui verzi, până la pieptul musculos, care se încordă în clipa în care mă zări. Nu părea rus sau şofer de taxi şi nici măcar jucător de fotbal. Părea doar cel mai atrăgător bărbat pe care îl văzusem vreodată.

Mă îndreptai spre el, dorindu-mi să fi avut răbdare să fac un duş şi să mă pieptăn la sala de sport. Nici puțin rimel n-ar fi stricat.

- Cum a fost antrenamentul? îl întrebai, dându-mi seama că vocea mea era oarecum răguşită.

Ochii lui străluciră.

- Foarte dur. Mă doare tot corpul. La tine cum a fost?

Zâmbii, dând din cap.

- La fel, doar că pe mine nu mă va durea până mâine dimineaţă.

Se întinse spre mine, dându-mi la o parte părul de pe frunte şi prinzându-mi obrazul în palmă. încetai să respir.

- Şi ce faci acum? mă întrebă. Vrei să mâncăm ceva?

Acum mă întreba? Când eram transpirată şi obosită şi nu voiam nimic altceva decât un duş fierbinte. Ei bine, poate că voiam şi altceva, dar în primul rând trebuie să vină duşul.

- Sunt foarte transpirată, murmurai, strâmbând din nas.

- Dacă nu te deranjează pe tine, nu mă deranjează nici pe mine.

Mă gândii să-l invit să urce la mine, în timp ce fac un duş, dar ar însemna o invitaţie prea făţişă. Pe de altă parte, nu asta voiam?

- Mi-ar plăcea să fac un duş, continuai, încercând să mă prefac sigură pe mine, dar privirea lui se însufleţi.

- Vrei să te aştept?

Aşadar, mă lăsa pe mine să fac prima mişcare. Cel mai bine ar fi să spun: "Dacă nu te deranjează", dar nu reuşeam să rostesc aceste cuvinte.

- Poţi să urci, dacă vrei, reuşii să murmur, evitându-i privirea.

- Eşti sigură că asta vrei? întrebă el, lăsându-mă din nou pe mine să decid.

De această dată îl privii în ochi, descoperind că părea conştient de fiecare mişcare pe care o făceam.

- Sigur, vino. N-o să-mi ia mai mult de cinci minute.

Intorcându-mă spre intrarea în bloc, îi simţii mâna pe umăr în timp ce urcam împreună scările. Umărul meu atinse brusc o temperatură cu zece grade mai ridicată decât restul corpului.

Mă chinuii să găsesc cheia, reuşind în cele din urmă să deschid uşa de la intrare. Ne îndreptarăm spre liftul care urma să ne ducă la etajul trei. Chiar dacă nu spuneam nimic, eram amândoi conştienţi de spaţiul strâmt din interior, care

ne aducea foarte aproape. Oricum, avusesem câteva fantezii care se petreceau în lift, dar nu era suficient timp până la etajul trei.

Fusei uşurată să ajung în apartamentul meu, afară din spaţiul îngust al liftului. Afară era încă lumină, dar aprinsei câteva veioze în cazul în care se întuneca în timp ce eram la duş.

- Simte-te ca acasă, îi spusei. Dacă vrei bere, e în frigider.

Mă dusei în dormitor, unde imaginea patului îmi sări imediat în ochi. Noutatea dispăruse şi mă plictisisem să-l fac în fiecare dimineaţă. Deoarece nu va intra în dormitor, n-avea nici un sens să-mi fac probleme. Deşi nu avea nici o importanţă dacă îl vede sau nu.

Luai o pereche de pantaloni şi un tricou şi mă îndreptai spre baie. Când trecui prin hol, îl văzui închizând uşa de la frigider. Mi-ar prinde bine şi mie o bere. Sau poate un calmant.

Nu mă aşteptam la efectul senzual al duşului pe corpul meu gol, conştientă de prezenţa lui Anatoli dincolo de uşă. Incercai să mă gândesc la altceva, dar nu avea nici un efect. Era chiar mai rău decât să stau lângă el la un film franţuzesc.

Ştiam un singur lucru: nu voiam să ies la cină. Putem să stăm şi fără să mâncăm. Sau poate comandăm ceva. Aş fi în stare chiar să gătesc pentru el. Dar nu aveam nici un fel de dorinţă să ies în public. După ce petrecusem ultimele opt nopţi cu fantezii despre el, voiam să-l cunosc mai bine decât e posibil într-un restaurant. Trish avea dreptate: eram îndrăgostită de el. Cum se întâmplase, era un adevărat mister. Cu excepţia lui Mel Gibson, nu mai cunoscusem de multă vreme un bărbat pentru care să simt aşa ceva.

O să admit că purtarea mea nu era deloc decentă, începând cu faptul că neglijasem să-mi mai pun lenjeria intimă. Nu se observa sub pulover şi pantaloni, dar eu ştiam. Ştiam că eram aproape goală în clipa în care ieşisem din baie, iar asta mă făcea să mă simt delicios. Părul meu era ud şi încâlcit, dar nu mă preocupa. Ieşii chiar desculţă.

Anatoli deschisese uşile glisante de la balcon şi ieşise afară, bând o bere. Grozav. Sam şi restul vecinilor vor ştia acum că am un bărbat în vizită. Deşi

probabil fusesem deja văzuți când intrasem în clădire.

îmi luai o bere din frigider şi mă îndreptai spre balcon. El se întoarse brusc spre mine, fixându-mă cu privirea. Ştiam că sânii mei erau vizibili şi mergeam intenționat provocator.

-Ştii, spuse el, e exact ca o fantezie pe care am avut-o în Rusia. Ştii ce este o fantezie?

-Oh, da, răspunsei.

-Semăna foarte mult cu cadrul de aici. Era despre o americană sofisticată care mă invită la ea în apartament şi îmi oferă ceva de băut. Desigur, eram mult mai tânăr când am avut această fantezie, iar femeia era mai în vârstă.

-Asta e tot? Ți-a oferit ceva de băut?

-Apoi am făcut dragoste toată noaptea.

Gura mi se uscă brusc. Ridicai berea spre buze, bând repede.

-Tu ai avut o astfel de fantezie despre un rus? murmură el.

Sigur, o săptămână întreagă, dar nu aveam de gând să recunosc. Poate că ar fi mai bine să mă încalț şi să ies de aici, cât mai am timp.

-îți e foame? îl întrebai.

îşi puse berea pe marginea balconului, apoi o luă şi pe a mea şi o aşeză tot acolo. îmi țineam respirația, dornică să văd ce se întâmplă, iar el mă trase în brațe, sărutându-mă cu pasiune. Simțeam că sunt pe punctul să explodez, deşi abia mă atinsese.

Mâinile lui mă cuprinseră şi mă traseră mai aproape. Era evident că era la fel de înfierbântat ca şi mine, deşi nu făcuse un duş.

-Veronica, murmură el încet, sărutându-mă din nou.

Reacțiile amândurora erau aproape nebuneşti, mâinile păreau că nu se mai satură de atingerea corpului celuilalt. Mă prinsei de el ca o naufragiată, simțind că mi se înmoaie picioarele.

Abia în clipa în care mă ridică în brațe şi se îndreptă spre sufragerie, îmi dădui seama că ne îmbrățişasem pe balcon, de unde puteam fi văzuți de toți vecinii.

Mă puse jos, apoi făcu un pas înapoi.

-Veronica, nu asta era intenția mea.

-E în regulă, răspunsei, apropiindu-mă din nou de el.

-Voiam să te scot la cină.

-Nu mi-e foame, clătinai din cap, cuprinzându-l cu brațele.

-Tu eşti curată şi miroşi minunat, iar eu sunt transpirat.

De ce atâta vorbărie? Il privii exasperată, apoi îl luai de mână şi-l trăsei în baie.

-Vrei să fac un duş? mă întrebă.

- Nu tocmai, mormăii, deschizând robinetul duşului în timp ce mă dezbrăcam.

Era încă în fața mea privindu-mă uimit, în timp ce mă dezbrăcam. Poate pentru prima oară în viață nu-mi era ruşine de corpul meu gol.

-Eşti atât de mică, murmură el.

Mâinile mele se ridicară automat, acoperindu-mi sânii.

-Nu, nu prea mică. Delicată. Minunată.

Intrai sub duş, întorcându-mă spre el:

-Vii cu mine sau nu?

Il urmării cu privirea, în timp ce aproape îşi rupse tricoul de pe el. Pieptul lui era larg şi mă făcea să vreau să-l ating. Işi dădu jos pantalonii scurți, iar eu îl privii cu aviditate. Intinsei mâna spre el şi-l trăsei sub jetul de apă.

Ne săpunirăm unul pe altul pe tot corpul, iar degetele lui se mişcară cu delicatețe pe pielea mea. Nu puteam spune că sunt la fel de delicată. In cele din urmă ne strânserăm în brațe, fără să ne pese de apa care curgea peste noi. Nici nu ne terminasem de şters, că eram din nou în dormitor, făcând dragoste nebuneşte.

Ajunsei la concluzia că a treia oară e nevoie de o oarecare variație, aşa că mă răsucii, ajungând deasupra.

- Ce faci? murmură el.

-Fac dragoste cu tine, răspunsei eu, imitându-i accentul.

El începu să râdă.

-Aşa se întâmplă în America?

- Vrei să-mi spui că în Rusia nu li se permite femeilor să ia poziţia dominantă? îl întrebai.

- Niciodată. în Rusia, bărbatul este întotdeauna cel care controlează situaţia, răspunse el, dar cu o privire ironică.

-Ei bine, nu mai eşti în Rusia.

-Văd asta.

Mă aplecai spre el, zâmbindu-i provocator.

-îţi e dor de casă? Vrei să revii la felul în care sunt lucrurile acolo?

-Nu, aşa e foarte bine, murmură el, cuprinzându-mă cu braţele.

- Eşti sigur? Putem oricând să schimbăm locurile, dacă orgoliul tău masculin se simte ameninţat.

-Nici măcar nu mă gândesc, Veronica. Imaginea mea de mascul feroce nu va avea de suferit.

-Ei bine, dacă eşti sigur.

Apoi, pentru motive întemeiate, se lăsă tăcerea.

Nu comandarăm cina. Mâncarăm o cutie de cereale în pat, făcând o mulţime de firimituri, iar pe la trei dimineaţa pregătii nişte sandvişuri cu omletă şi cacao fierbinte.

încă făceam dragoste la răsăritul soarelui, deşi eram din ce în ce mai epuizată. înainte să mă prăbuşesc, dădui un mesaj la serviciu anunţând că sunt bolnavă, că poate am făcut gripă. Dacă febra şi epuizarea erau simptome ale gripei, nu minţeam în totalitate.

în timp ce alunecam în somn, îl auzii pe Anatoli trimiţând acelaşi mesaj.

Capitolul 6

Mă trezi lumina soarelui. Dintr-un oarecare motiv, se părea că uitasem să trag jaluzelele când mă dusesem la culcare. îmi dădui seama că trebuie să fie destul de târziu, spre amiază, deoarece soarele nu pătrundea decât atunci pe fereastra mea.

Rămăsei o vreme nemişcată, încercând să-mi dau seama ce zi era. Ar trebui să fie sâmbătă sau duminică, dar nu-mi părea prea probabil. Dacă îmi aduceam aminte, duminică fusese ziua în care îi trimisesem flori lui Anatoli, iar luni. Ziua de luni nu era la fel de dară.

Fizic, mă simţeam puţin înţepenită- probabil din cauza exerciţiilor de la sală, dar în acelaşi timp şi într-o stare de euforie neobişnuită. Mă întorsei pe spate, iar braţul meu se atinse de ceva moale. Privii repede într-o parte şi-l zării pe Anatoli. îmediat, îmi reveniră toate amintirile, împreună cu motivul pentru care eram atât de euforică.

El dormea profund, întins pe trei sferturi de pat, dezvelit şi cu gura puţin deschisă, ca un copil. Această imagine mă făcu să zâmbesc.

Dar era singurul lucru care mă făcea să zâmbesc. Brusc, mă copleşiseră regretele în legătură cu maratonul din noaptea trecută. Adică, mai ştiam ceva despre acest bărbat în afară de faptul că eram foarte atrasă fizic de el şi că ne potriveam de minune? Poate ar putea fi de-ajuns, dar în lumina strălucitoare a zilei, părea un fapt lipsit de consistenţă. Bărbatul de care noaptea trecură mă simţeam îndrăgostită până peste cap, acum părea un străin. Deodată, îmi era teamă de ce se va întâmpla când se va trezi.

Mă strecurai încet din pat fără să-l trezesc, adunându-mi hainele şi refugiindu-mă în baie. După un duş rapid, mă spălai pe dinţi şi mă îmbrăcai. Hainele mele erau destul de boţite, după ce petrecuseră întreaga noapte pe podea, dar nu voiam să mă întorc în dormitor să iau altele. Spre surprinderea mea, după ce mă îmbrăcai, mă simţii mai bine. Eram sigură că, dacă se trezeşte acum, voi fi în stare să mă descurc.

Luai ziarul şi îmi pregătii o ceaşcă de cafea. Cofeina era oricum inutilă, pentru că adrenalina îşi făcea deja de lucru. In primul rând, era faptul că în

dormitor se afla un bărbat gol. Un bărbat pe care va trebui să-l înfrunt la lumina zilei, într-o perioadă în care mintea deține puterea, nu corpul.

Ajunsesem la jumătatea unui articol despre baseball, când telefonul începu să sune. Ridicai repede receptorul, forțându-mă să vorbesc încet.

-Cum te simți, draga mea? Ai nevoie să vin să-ți aduc supă de pui sau altceva?

Mă simții brusc vinovată.

- Oh, bună, Trish. Mă simt ceva mai bine acum, dar n-am dormit toată noaptea. Abia am reuşit să dorm două ore spre dimineață.

Urmă o pauză.

-Oh, întreaga noapte, spui?

Poate că eram paranoică, dar din vocea ei părea să răsune neîncrederea.

-Ei, ştii şi tu, mormăii eu, încercând să vorbesc despre simptome, sperând că nu-mi va cere amănunte.

-Ronnie, nu te-am mai văzut lipsind de la serviciu pentru că te simți rău - eşti femeia de oțel a firmei. Cred că a fost ceva destul de grav.

A fost, într-adevăr, dar nu ceva despre care vreau să vorbesc.

-Da, a fost, fusei de acord, apoi completai: nici nu ştiu dacă e vorba despre gripă sau despre ceva ce am mâncat.

Mă simțeam din ce în ce mai vinovată că o mint.

- Dacă tot vorbim despre coincidență, şopti Trish pe un ton conspirator, Phil ți-a dat un telefon în dimineața asta şi a trebuit să stau de vorbă cu el. Se pare că şi prietenul tău rus a dat telefon la serviciu în această zi, spunând că se simte rău. Pentru prima oară de când este angajat.

Mă simțeam deodată ca un criminal care este pe punctul să fie prins.

-Phil voia ceva important? încercai să deviez conversația.

-Nu cred că a spus ce voia.

- Ei bine, mâine voi veni cu siguranță. Aş veni şi azi, dar mă simt epuizată.
Trish rămase o vreme tăcută, în timp ce transpiram.

-Ronnie, eşti sigură că nu vrei să-mi spui ceva?

Oare de ce considerasem mereu perseverența una dintre calitățile lui

Trish? Se poartă ca un prădător care își torturează prada înainte s-o omoare.

- Nu cred că e vorba despre ceva, răspunsei.

- Ești sigură că nu ți-ai petrecut noaptea cu rusul acela nebun?

Aproape scăpai receptorul din mână.

- Haide, Trish, ți se pare genul de lucru pe care l-aș face?

- Nu tocmai, dar încă mai sper.

- Nu-mi dau seama de ce spui un astfel de lucru. Oricum, abia îl cunosc.

- Mi s-a părut întotdeauna un mod foarte potrivit de a cunoaște o persoană.

Era, într-adevăr. Simții o nevoie nebună să-i spun, dar mă abținui.

- Bine, Trish, vorbim mâine, da?

- Nici măcar nu mă întrebi dacă ai primit un mesaj?

- Ce mesaj?

-Ei bine, când ai plecat de la serviciu, încă nu aflasei nimic despre Anatoli. Sau ai uitat de asta?

- Ca să fiu sinceră, chiar am uitat.

- Chiar așa? Dar ieri te preocupa.

Tenacitatea ei devenea enervantă.

- Ce vrei să spui, Trish?

- în cazul în care te interesează, n-ai primit nici un mesaj.

- Poate că a fost bolnav și ieri.

- Phil spune că ieri părea să se simtă foarte bine.

Oftai adânc.

- Trish, sinceră să fiu, n-am nici un chef să vorbesc despre asta acum.

- Da? Faci ceva mai interesant?

- Da, citesc ziarul și beau o ceașcă de cafea.

- Bine, ai grijă de tine. dacă înțelegi ce vreau să spun, încheie ea, având desigur ultimul cuvânt.

Cum o să reușesc să ies din plasa minciunilor pe care i le spusesem lui Trish? Sunt sigură că nu m-a crezut nici o clipă. Mâine o să fie pe mine, ca muștele la miere, fără să-mi dea pace înainte de a afla totul.

Dar Trish nu era problema; probabil că îi voi spune totul, în cele din urmă.

Problema era Phil. Parcă văd că el o să-i spună ceva lui Charlie, de la care vestea se va răspândi peste tot. Până şi vrăjitoarea Greta o să afle. Şi până când maşinăria bârfei nu va găsi un alt subiect, voi fi ținta lor preferată.

Numai să mă gândesc la asta mă făcea să mă simt bolnavă într-adevăr.

Era aproape ora două, când răsună primul zgomot din dormitor. Inghețai pe canapeaua pe care mă aflam, dorindu-mi să fi plecat de acasă înainte să se trezească. Mă simțeam foarte jenată la gândul că va trebui să dau ochii cu el. Ce îi spui unui bărbat cu care ai petrecut noaptea, dar pe care abia îl cunoşti? Detest confruntările. Ar fi trebuit să plec de acasă când am avut ocazia, aşteptând un moment mai potrivit pentru discuții.

Anatoli intră în sufragerie, cu un cearşaf în jurul mijlocului, aruncat apoi pe un umăr, ceea ce-l făcea să pară un împărat roman. Un împărat superb, cu părul răvăşit şi un zâmbet adormit. Dacă eu mă simțeam jenată, el se purta de parcă ar fi fost cea mai firească situație din lume.

Se aşeză pe canapea lângă mine şi mă sărută pe obraz.

- De ce m-ai lăsat să dorm atât de mult?

- M-am gândit că poate eşti obosit.

Se întinse spre mine, punându-mi mâna pe picior. Oh, doamne, mi-a văzut coapsele! In ciuda orelor petrecute la sala de sport, tot nu erau suficient de ferme. Desigur că le văzuse, doar eram goală. Atunci nu părea să-mi pese prea mult, dar acum îmi doream să fi diminuat măcar lumina, chiar dacă părea foarte încântat de corpul meu. Dar dacă voise să fie politicos?

- M-ai epuizat, declară el. Poate ar trebui să încep să ridic greutăți.

îmi luă brațul, căutând parcă să descopere muşchii. Când îl încordai, începu să râdă.

Apropierea lui, ca şi atitudinea relaxată, erau calmante. Nu părea chiar atât de greu să dau ochii cu el. De fapt, nici nu-mi dau seama de ce mă grăbisem atât de mult să mă ridic din pat.

- Vrei nişte cafea? îl întrebai.

- Să ieşim să mâncăm ceva. Sunt mort de foame.

Zece minute mai târziu, eram în lift împreună cu una dintre vecine, care

locuia la acelaşi etaj cu mine. îmi zâmbi, apoi îl studie cu grijă pe Anatoli. Când ajunserăm afară, Sam stătea în faţa magazinului şi ne făcu un semn cu mâna. Cu alte cuvinte, gata cu intimitatea. Cel puţin jumătate dintre vecini ştia că adusesem un bărbat acasă. Nu că aş fi singura din zonă, dar era pentru prima oară când mi se întâmpla aşa ceva.

Când ajunserăm la maşina lui, ridică din umeri şi luă chitanţa care fusese lăsată sub ştergătorul de parbriz, adăugând-o altora pe care le avea în torpedou. Avusese noroc de data asta, dar putea să aibă surpriza să-i fie luată maşina.

Eram oarecum surprinsă că are maşină. Sunt întotdeauna surprinsă când cineva hotărăşte să-şi cumpere o maşină în oraş. E aproape imposibil să parchezi, iar transportul public este excelent. Cu toate acestea, avusesem perioade în viaţa mea când mi se păruse foarte important să am maşină, dar asta înainte să aleg să stau în San Francisco.

Mi se părea însă remarcabil că Anatoli avea maşină. Aşa, el poate să se descurce cu cheltuielile şi responsabilităţile, iar eu să am plăcerea să fiu dusă cu maşina afară din oraş. începui să-mi imaginez cum ne-am plimba prin Santa Cruz sau pe coastă, dacă nu alegem Tahoe, pentru sporturile de iarnă.

Uite că ajunsesem deja să vorbesc precum o jumătate dintr-un cuplu.

îl întrebai unde mergem, iar el răspunse că vom merge undeva unde este vară. Ceea ce înseamnă că vom ieşi din oraş, unde este cam prea frig. Mi se părea o idee bună.

Aruncai o privire în jur, în clipa în care mă urcai în maşină. Prima oară zării cele două zaruri de material, care erau agăţate de oglindă, apoi dansatoarea de hula de pe bord. Pe scaunul din spate era un urs mare de pluş, care purta un pulover roşu.

- Ce urs drăguţ, comentai.

- El e Gorby.

- I-ai pus acest nume după Gorbaciov?

- Desigur. Pentru că un urs nu-şi schimbă culoarea.

Poate că replica avea un sens ascuns, dar încă nu-l vedeam. Nici măcar nu

ajunserăm la autostradă, când felul lui de a conduce începu să mă irite. Era la fel cum spusese pasagera: foarte încet, oprind la fiecare semn de circulaţie. Imi venea să strig la el să se grăbească, sau să-mi pun piciorul peste al lui pe acceleraţie, dar mă străduii să mă abţin. Mi se părea greşit să încep să-l critic, după noaptea pe care o petrecusem împreună.

Oricum, mai avusesem o astfel de tentativă de a critica un şofer, şi ajunsesem acasă pe jos. Anatoli e genul de şofer care îşi ţine ambele mâini pe volan, aşa cum eşti învăţat la şcoala de şoferi, dar cum uiţi foarte repede. La un moment dat se întinse însă spre mine, ciufulindu-mi părul.

- Eşti foarte tăcută, spuse el. Iţi pare rău de ce s-a întâmplat noaptea trecută?

- Nu, răspunsei eu, nevrând nici măcar să mă gândesc la acest lucru.

- Bine. Mie nu-mi pare rău. Eşti foarte frumoasă şi e o plăcere să fac dragoste cu tine.

Simţii că mă îmbujorez.

- Nici tu nu eşti rău deloc.

- Ceea ce nu e bine, e că am minţit la serviciu. E prima oară.

Imi adusei aminte că voiam să-i spun:

- Trish a dat telefon în timp ce dormeai.

- Ah, îmi place Trish. E o femeie cu capul pe umeri.

-Se pare că Phil a dat telefon la serviciu la mine, a descoperit că anunţasem că sunt bolnavă şi i-a spus că şi tu ai făcut la fel. Desigur, a fost suspicioasă.

- I-ai spus despre mine?

- Nu, şi sper că nici tu nu-i vei spune lui Phil. Aş prefera să nu se vorbească despre acest lucru.

- Vrei să nu ştie nimeni?

- Dacă nu te deranjează, desigur.

- O să păstrăm secretul. Ca spionii ruşi şi americani. Asta înseamnă că nu pot să-ţi dau telefon la serviciu?

- Nu foloseşti decât linia directă. Numai să nu-mi mai trimiţi flori.

- Dar meriţi flori, după noaptea trecută.

- Şi tu meriţi, dar să uităm de ele, da?

- Bine, dar în schimb o să-ţi fac cinste cu micul dejun.

Nu protestai în această privinţă. îmi spusei că avem destul timp să ne certăm pe această temă după masă.

Până la urmă, ajunserăm să mergem pe coastă pentru a mânca micul dejun într-o cafenea care putea fi găsită şi în spatele blocului meu. Dar era foarte puţin probabil să dăm peste vreun cunoscut.

Ca în ocaziile trecute, Anatoli făcu dovada unei pofte de mâncare sănătoase. Eu comandai o salată de fructe şi o brioşă. El ceru clătite, ouă, cârnaţi şi cartofi, precum şi o porţie mare de plăcintă cu fructe pentru desert. Dacă mă deranja? Desigur. Dar oricum, pofta de mâncare a bărbaţilor mă deranja.

- Te îngraşi vreodată? îl întrebai, străduindu-mă să ascund dezaprobarea din voce.

- Niciodată, clătină el din cap. Am prea multă energie nervoasă.

- Cu toate acestea, poate că ar fi bine să ai mai multă grijă cu grăsimile.

îi spuneam toate acestea mai degrabă ca să mă simt eu bine, decât pentru că mă preocupa starea lui de sănătate.

- în Rusia, nu ne facem probleme din acest punct de vedere. E chiar mai bine să ai ceva grăsime care să-ţi ţină de cald.

- în San Francisco nu plouă, îi explicai eu răbdătoare.

- Ador San Francisco: nu e niciodată prea cald, nici prea frig.

Renunţai să mai spun ceva. Nu era ca şi cum n-aş fi preferat să mănânc la fel ca el, dar eram sigură că m-aş îngrăşa cu cinci kilograme la fiecare masă.

Când chelneriţa aduse nota de plată, verificai cât trebuie să plătesc. E destul de deranjant că o salată sănătoasă costă de două ori decât o mâncare gustoasă. Scosei banii din buzunar şi-i pusei pe masă, sperând că-i va accepta fără discuţii.

- Ia banii de pe masă, îmi spuse el, dar strălucirea din ochi arăta că ştia foarte bine că nu-l voi asculta imediat.

- Anatoli, nu ne cunoaştem foarte bine, dar prefer să plătesc pentru

mâncarea mea. Aşa sunt eu.

- Ce înseamnă asta?

- Inseamnă că, în clipa în care ies cu un bărbat, eu plătesc pentru mine, iar el pentru el.

Anatoli chicoti, de parcă i s-ar fi părut amuzant.

- Poate că e valabil pentru un american, dar nu pentru un rus.

- Ei bine, acum eşti în America.

- Nu sunt de acord cu acest lucru, Veronica. Acum, pentru că eşti femeia mea, voi plăti pentru tine.

- Femeia ta?

- Desigur, dar ce credeai?

Il privii lung.

- Cred că nu-mi aparţin decât mie, aşa că voi plăti.

Anatoli se lăsă pe spate, încrucişându-şi braţele la piept.

- Voi plăti pentru tine.

Făcui acelaşi gest.

- O să plătesc eu.

Bărbatul clătină din cap.

- Veronica, să nu ne certăm pe această temă. Data viitoare ne vom certa. Astăzi voi plăti pentru micul tău dejun.

- Dar astfel va exista un precedent.

- Cum adică un precedent?

-Adică, dacă te las acum să o faci, data viitoare argumentele mele vor fi mai slabe.

- Şi ce contează dacă plătesc pentru micul dejun? Data viitoare poţi să găteşti pentru cină.

-Nu-mi place să gătesc.

-Ei bine, voi găti eu pentru cină, zâmbi el larg, de parcă ar fi rezolvat totul.

Mă aplecai peste masă.

- Te rog, Anatoli, nu mă contrazice în această privinţă. Este important pentru mine.

-De ce? Crezi că încerc să te cumpăr?

Poate că, într-un fel, asta şi gândeam.

-îmi place să fiu responsabilă pentru ceea ce fac, iar asta include şi masa.

-N-am mai auzit acest lucru.

-Aşa sunt eu.

-Te vei supăra dacă plătesc pentru tine?

Dădui aprobator din cap.

El ridică braţele în aer.

-Foarte bine, Veronica, dar nu înţeleg acest lucru.

Pe drumul de întoarcere, parcarăm în apropierea plajei. Mirosul oceanului şi zgomotul apei mă încântau. Am crescut pe malul mării, iar apa îmi lipseşte enorm. Au trecut ani buni de când n-am mai fost la surf şi n-am mai stat la soare, dar sunt tot o îndrăgostită de plajă.

Coborâi din maşină şi respirai adânc. Puteam auzi ţipătul pescăruşilor şi foşnetul valurilor. Chiar dacă aerul era rece, ceea ce însemna că marea e practic îngheţată, soarele strălucea cu putere. îmi dădui jos pantofii şi-mi cufundai degetele în nisip.

Era prea târziu pentru plajă, dar în apropiere de noi se juca volei între două echipe de liceeni, una formată din fete şi una din băieţi.

-Ador voleiul, spuse Anatoli, împingându-mă spre grupul de tineri.

Nu protestai. Era un alt lucru care îmi lipsea.

Ca un copil, Anatoli se opri la marginea terenului, zâmbind la jucători. în cele din urmă, unul dintre băieţi îl întrebă dacă nu vrea să joace. Se avântă imediat în joc, iar eu mă alăturai echipei fetelor, care îmi făcuse o invitaţie similară.

Era un atlet desăvârşit, sărind la înălţime pentru a ajunge mingea. Era ca o întreagă echipă, iar băieţii îl aplaudară încântaţi. Tot ce pot spune despre modul în care joc e că e corect. Poate că inima mea e ca a unui copil, dar nu pot să ţin pasul cu ei. Dacă n-aş fi fost obişnuită să mă duc la sală, probabil că m-aş fi prăbuşit pe nisip.

Jucarăm până când se lăsă ceaţa, iar mingea era aproape imposibil de

văzut. După ce jocul se opri, ne îndreptarăm spre maşină.

-Mai am o altă fantezie, spuse Anatoli, oprindu-se pentru o clipă pe nisip.

-Da?

-Da. E vorba despre a face dragoste pe plajă. Am văzut acest lucru într-un film.

Il luai de mână şi-l trăsei spre maşină.

-Sună bine, dar am îngheţat.

-Nu era o propunere; doar îţi spuneam.

Ridicai privirea spre el, zâmbind.

-Poate că era o propunere, recunoscu el. Dar şi mie îmi e frig. Să aşteptăm o noapte caldă, una cu lună plină.

-N-o să se întâmple niciodată.

-Niciodată?

-Când luna va fi vizibilă noaptea, va fi deja iarnă.

Eram foarte obosită şi abia îmi ţineam ochii deschişi pe drumul spre casă. Cu toate acestea, îmi doream în continuare să-l oblig să meargă mai repede.

Mă tot gândeam că o să se aştepte să rămână din nou la mine, dar că nu ştiam ce să fac. Imi doream mai mult decât orice o noapte liniştită, dar ştiam că va fi imposibil cu el în pat. Pe de altă parte, nu voiam să-i dau impresia că-l resping. Dacă ar fi fost american, ar fi fost mai simplu, dar nu ştiam niciodată cum puteam să-l insult fără să vreau.

Eram deja în oraş, când îl auzii spunând:

-In noaptea asta voi dormi acasă.

Desigur, mândria mea fu atinsă, chiar dacă era ceva ce-mi doream.

-Bine, dădui din cap, încercând să par nepăsătoare.

-Cred că trebuie să dormim.

-Ai dreptate, îl aprobai repede, dându-mi seama că ezită.

Nu voiam să fiu cea care să insiste, şi îmi era teamă că voi face un lucru stupid, cum ar fi să-i cer să rămână totuşi peste noapte. Ceea ce nu poate însemna decât că nu voi mai dormi, iar Charlie mă va concedia.

- Mă duc devreme la serviciu. Am nevoie de haine, trebuie să mă

bărbieresc.

-E în regulă, Anatoli. Chiar am nevoie de un somn bun în această noapte.

-Mâine seară voi avea un meci. Vii să te uiţi?

- Nu cred, răspunsei. Chiar nu-mi place fotbalul. Oricum, trebuie să mă duc la sală.

-Marţea am cursuri de engleză. Poate că ar trebui să renunţ la ele şi să mă înveţi tu.

-Pare un curs foate bun, deoarece vorbeşti bine engleza.

-Aşa crezi?

-Mi se pare că te pricepi foarte bine la limbi străine.

-Vineri seara o să te duc într-un loc special.

-Pentru vineri am bilete la meciul echipei mele favorite. O să te duc eu.

-E vorba despre baseball?

-Da, despre sportul acela plictisitor.

-îmi place să fac sport, nu să-l privesc.

-Ei bine, mie îmi place să privesc.

-Voi merge cu tine. Dar nu promit că-mi va plăcea.

Parcă din nou în faţa blocului, în staţia de autobuz. Câţiva dintre cei care aşteptau sosirea autobuzului ne priviră lung. Mă asigurai că nu-l cunoşteam pe nici unul, în clipa în care mă întorsei spre Anatoli.

El mă înconjură cu braţul, trăgându-mă mai aproape.

- Poate că nu e o idee prea bună să mă duc acasă, murmură el, sărutându-mi părul.

Nici nu părea o idee bună, dar altă soluţie va fi o adevărată nebunie.

-Dă-mi un telefon mâine la serviciu.

-O să-ţi dau telefon la fiecare oră. Mai bine, la fiecare jumătate de oră.

-Poate că ar fi o idee bună să pui un telefon în taxi.

El începu să râdă.

-Exagerez. Dar îţi voi da telefon. Şi o să vin să te văd după meciul de fotbal, în cazul în care vrei să facem ceva.

-Oh, da, o să vreau să facem ceva, murmurai eu.

Ceva ce voiam să facem chiar acum, dar nu era potrivit pentru o maşină, cu atâta lume care ne privea.

Mă sărută cu pasiune, iar după sărutul lui era foarte greu să deschid uşa de la maşină şi să ies. Eram mai tare decât credeam. îl urmării cu privirea în timp ce se îndepărta, conştientă că oamenii din stație mă priveau.

Când ajunsei în apartament, dădui drumul la televizor. Meciul echipei mele nu se terminase încă, aşa că luai nişte floricele şi mă aşezai să văd sfârşitul. Brusc, descoperii cu uimire că, în timp ce mă distrasem de minune pe plajă, echipa mea renunțase la Juan Cantino. Nici măcar nu ştiam care era scorul, comentatorii vorbind numai de această schimbare.

Rămăsei copleşită, ascultând comentariile. Nu numai că era jucătorul meu favorit, dar era şi unul dintre cei mai buni aruncători. Pentru mine era imaginea echipei, iar ceea ce se întâmplase mi se părea de necrezut.

După încheierea meciului, comutai pe canalul de ştiri sportive, unde se discuta despre acelaşi lucru.

Aproape că eram prea obosită ca să pot adormi. Prea mult efort fizic şi lipsa somnului îşi spunea cuvântul.

Eram în pat la miezul nopții, pe punctul să adorm, când răsună soneria interfonului. La început o ignorai, spunându-mi că sunt copii care se joacă, dar apoi mă gândii că poate e Anatoli, aşa că mă duse la interfon.

- Eu sunt, răsună vocea lui.

Când deschisei uşa, purta o altă pereche de pantaloni scurți şi o cămaşă curată, iar pe un umeraş purta pantalonii negri şi cămaşa albă.

- Am crezut că... începui să spun, apoi îmi schimbai ideea. îmi pare bine că ai venit.

- Mi-ai lipsit, spuse el.

Mă urmă în dormitor, unde făcui loc în dulap pentru hainele lui. Adusese şi o trusă de bărbierit, pe care o duse în baie.

In pat, mă întinsei lângă el. Mă simțeam bine.

- Ce s-a întâmplat? mă întrebă. Pari tristă.

- N-ai înțelege, ridicai din umeri, ştiind că nu-l interesează baseballul.

- O să încerc.

Ii vorbii despre schimbarea jucătorului şi despre cât de furioasă eram din această cauză.

- Eşti supărată din cauza unui jucător de baseball?

- Ţi-am spus că nu mă vei înţelege.

- Astfel de lucruri se întâmplă. E doar un joc.

- Poţi să spui şi că viaţa e un joc, Anatoli, dar unele lucruri contează.

- Dacă eşti nefericită, îmi pare foarte rău, Veronica. Nu-mi place să te văd nefericită.

Mă apropiai de el, sărutându-l pe gât. Mă simţeam ceva mai bine.

- Eşti obosită, murmură el, dar suna mai degrabă ca o întrebare, decât ca o declaraţie.

- Ei bine.

- Nu, eşti obosită.

Il cuprinsei cu braţele şi-l trăsei mai aproape.

- Nu chiar atât de obosită.

- Nu?

Mâinile lui mă mângâiau cu trandreţe.

- Dar nu vom mai pierde toată noaptea.

- Nu, desigur. Mâine trebuie să ne ducem la serviciu.

Ne strânserăm în braţe, cuprinşi de valurile pasiunii. Nici nu-mi dădui seama când adormii.

Când mă trezii dimineaţă, plecase deja. Pantalonii lui erau pe podea, iar trusa de bărbierit, acum deschisă, era în baie.

Cumpărai ziarul şi citii din nou despre transferul lui Juan. Il luai cu mine în bucătărie, în timp ce pusei apa la fiert pentru cafea. Când luai laptele din frigider, găsii poezia pe care Anatoli o scrisese pentru mine. Chiar dacă îmi va fi dor de Juan, viaţa are compensaţiile ei.

Capitolul 1

- Arăți obosită, fetițo, îmi spuse Trish cam după o săptămână, când mersesem împreună la masă.

De fapt, ea era cea care mânca. Eu fixam încă salata din fața mea, încercând să rămân trează.

- Nu reușesc să dorm suficient.

- înseamnă că lucrurile nu s-au mai liniștit?

Simții că mă îmbujorez și clătinai din cap. Nu reușeam să dorm mai mult de patru ore pe noapte, când aveam nevoie de cel puțin șapte. Se părea că în fiecare noapte hotăram că nu vom face decât să dormim, dar tentația era prea mare ca să putem rezista, iar somnul nu părea la fel de important în toiul nopții, cum părea în clipa în care răsuna soneria ceasului.

- îl vezi în fiecare zi? mă întrebă Trish.

- Nu tocmai. Avem amândoi lucruri de făcut. Dar întotdeauna ajunge să doarmă la mine.

- Sau să nu doarmă.

Da, asta era problema.

- De asemenea, pare să se mute la mine, încetul cu încetul.

Asta era a doua problemă.

- Sper că nu-i speli hainele.

- Ei bine.

- Nu-mi spune, Ronnie.

- Dacă tot le spăl pe ale mele, nu pare nici o problemă să le arunc și pe ale lui în mașina de spălat.

- Spuneai că are o mulțime de colegi de apartament?

- Da, o întreagă echipă de fotbal.

- Mi se pare că face o afacere profitabilă.

Toată povestea mă deranja. Plăteam destul de mult ca să stau singură în apartament, iar acum Anatoli era practic mereu cu mine, fără să plătească nimic. Nu că mi-aș fi dorit să plătească jumătate din cheltuieli, pentru că ar însemna că locuim împreună și nu eram pregătită pentru așa ceva, deși părea să

se întâmple.Totul mi se părea extrem de confuz.

- Mai este şi altă problemă. Părinţii mei vin în oraş pentru o convenţie şi m-au invitat la cină.

- Care dintre ei e avocat?

-Amândoi. Anatoli se va supăra dacă nu-l invit şi pe el, dar nici pe jumătate cât de tare s-ar supăra ei dacă aş face-o.

- Ronnie, sunt sigură că le-ar plăcea. E o persoană plăcută.

- N-o să le placă, pentru că e vorba despre mine. Deja sunt nemulţumiţi de slujba pe care o am, iar un şofer de taxi e mult prea puţin pentru ei. Se poartă foarte neplăcut cu oamenii care lucrează în servicii.

- Alte probleme mai sunt?

Incepui să râd.

- Imi pare rău, n-am vrut să vorbesc numai despre probleme. De fapt, sunt destul de mulţumită cu viaţa pe care o duc.

- Arăţi fericită, cu excepţia oboselii.

O voce familiară răsună în apropierea noastră:

- Imi pare rău că vă întrerup, spuse Charlie.

-Acum, ce mai este? Nu putem să mâncăm prânzul în linişte? întrebă Trish, care putea să-i vorbească astfel deoarece părea intimidat de femeile mari.

- Poţi să mănânci în continuare cu mine, replică el, dar Ronnie are o urgenţă.

- Ce fel de urgenţă? îl întrebai.

- Phil tocmai a dat telefon. Vrea să te duci la scena unui accident, pentru a lua declaraţiile martorilor câtă vreme îşi aduc aminte totul.

- Dar poate să aştepte până îmi termin masa.

Charlie zâmbi cu ironie.

- Oh, mai e ceva, murmură el, a spus să te anunţ că e vorba despre rusul acela care îţi trimitea flori la serviciu.

Mă ridicai repede în picioare.

- Mă gândeam eu că vei deveni interesată, comentă el, aşezându-se pe scaunul meu.

Din privirea lui Trish, era foarte încântată de prezenţa lui. Nimic nu strică mai bine o pauză de prânz decât să mănânci împreună cu şeful.

- Unde trebuie să mă duc? îl întrebai.

Charlie era foarte ocupat să examineze salata mea.

- Cred că e bună pentru început, hotărî el.

- Charlie!

Ridică privirea spre mine.

- A trimis un taxi după tine. Te aşteaptă afară. După cum îl ştiu pe Phil, cred că aparatul de înregistrat merge.

- Ai grijă să nu te pună să plăteşti, o sfătuii pe Trish, auzindu-l pe Charlie râzând tot drumul spre ieşire.

Un taxi de la Gonden Gate aştepta la colţul străzii. Pentru că nu aveam nici cea mai mică intenţie să plătesc pentru această cursă, deschisei uşa din faţă şi mă aşezai lângă şofer. El păru suprins la această mişcare şi aruncă ţigara pe geam- deşi în interiorul maşinii erau cel puţin zece semne lipite cu "fumatul interzis".

- Ştii unde trebuie să mergem? îl întrebai.

- Ştiu, dădu el din cap, demarând în trombă.

- Nu ne ducem la un incendiu, îl avertizai, punându-mi centura de siguranţă.

Bărbatul încetini puţin şi îmi zâmbi larg.

- Unde este accidentul?

- Pe strada Clement.

Nu planificam să continuu această conversaţie, dar el declară deodată:

- Eşti femeia lui Anatoli.

Abia atunci observai accentul.

- Nu sunt femeia lui.

Zâmbetul lui se lărgi.

- Vrei să ieşi din când în când cu mine? mă provocă el.

Ii aruncai o privire pe care o doream ucigătoare, dar fără nici un rezultat, deoarece următorul lucru pe care îl spuse fu:

- Părul tău e ca mătasea.

- Nu-mi vine să cred.

Şoferul izbucni în râs.

- Hei, era doar o glumă. Nu vreau să mă omoare Anatoli. Ştiu că eşti femeia lui.

- Urăsc această expresie, mormăii.

- E în ordine, nu voi spune nimănui. E colegul meu de apartament. Această declaraţie îmi stârni interesul. Era mult mai mare decât Anatoli,
aproape un urs de bărbat, cu un păr blond cârlionţat şi o mustaţă stufoasă. Aş fi vrut să văd şi culoarea ochilor, dar purta ochelari de soare. Arăta destul de bine- nu ca Anatoli, dar nu era rău deloc. Purta pantaloni negri şi cămaşă albă, cum trebuia să aibă toţi şoferii de la firma lui Phil.

- Iţi aduci aminte de mine? mă întrebă el.

- Ar trebui?

- In urmă cu opt luni, am lovit o maşină la semafor.

Da, în urmă cu opt luni şi aproape opt sute de accidente similare. Acesta este unul dintre accidentele frecvente în care sunt implicaţi şoferii de taxi. Motivul principal pentru care se întâmplă acest lucru este că se înghesuie prea mult în maşina din faţă, fără să respecte distanţa regulamentară, exact cum făcea şi acum.

- Ai grijă, dacă nu vrei să faci un alt accident, îi spusei, dar el zâmbi.

- Anatoli e foarte isteţ, observă el, privindu-mă admirativ.

- Dacă e atât de isteţ, cum de a avut un nou accident?

- Nu e vina lui.

- Oh, desigur! De unde ştii?

- Nu e niciodată vina şoferului de taxi. Sunt prea mulţi turişti la volan în acest oraş.

Am crezut întotdeauna că sunt prea multe taxiuri.

Mă privea din nou cu atenţie, iar de data asta îmi fixa picioarele. încercai să-mi trag de fustă, dar nu depăşi genunchii. Gestul meu îl făcu să râdă.

- Să-i spui lui Anatoli să te aducă acasă într-o seară. O să gătesc ceva bun

pentru cină. Poate reuşim să te mai îngrăşăm puţin.

- Mulţumesc. Mi-ai adus aminte că n-am apucat să-mi termin masa de prânz.

- Toată lumea vrea să te cunoască. Dar Anatoli e isteţ, te păstrează pentru el.

Din punctul meu de vedere, era foarte bine. Nu ţineam neapărat să-i cunosc prietenii, iar el era clar că nu voia să-i cunoască pe ai mei. Eram sigură ce vor spune prietenii mei, dacă vor afla că mă văd cu un şofer de taxi.

Dar, dacă vom continua să ieşim împreună, nu-mi dau seama cum aş putea ţine acest secret la nesfârşit. Cu toate acestea, dintr-o mulţime de motive, nu mi se părea o relaţie cu prea multe şanse de supravieţuire. Poate că relaţia fizică e minunată, dar ce mai rămâne în lipsa ei?

Şoferul taxiului îmi făcu un semn.

- Ce este? îl întrebai.

îmi arătă cu degetul.

- Acolo sus, la dreapta.

Da, chiar de la această distanţă, era uşor de zărit. Un taxi galben era urcat pe jumătate pe trotuar, înconjurat de mulţime, iar trei maşini de poliţie se opriseră în apropiere. Când mă apropiai, descoperii că taxiul lovise o serie de maşini parcate pe trotuar. Impresia mea era aproape o certitudine: Anatoli a rămas fără slujbă.

Maşinile de poliţie păreau să blocheze o staţie de autobuz, deoarece trei autobuze erau oprite ceva mai jos. Când ajunserăm în apropiere, descoperii că pasagerii scoseseră capetele pe geam şi ţipau la şoferii care stăteau de vorbă.

- Voi parca, apoi vreau să văd dacă Anatoli are nevoie de un ajutor, îmi spuse şoferul.

- Dă-mi voie să cobor înainte să parchezi.

- Nici o problemă, parchez aici, ridică el din umeri, oprind în dreptul unei maşini de poliţie.

Nu-i spusei nimic, dar speram că unul dintre poliţişti îi va da o amendă

sau va cere ca maşina să fie remorcată. Şoferii de taxi au impresia greşită că pot parca oriunde vor.

Chiar fără să se petreacă vreun accident, trotuarul este mereu aglomerat, obişnuiţii magazinelor cu reduceri umplând zona. In timpul de care avusei nevoie să merg de la taxiul din care coborâsem la trotuarul unde avusese loc accidentul, auzii şase limbi diferite.

In faţă văzui o pizzerie cu câteva mese de metal în faţă, iar Anatoli stătea la una dintre ele împreună cu un bărbat scund, care purta uniformă de poliţist. Trei alţi poliţişti supravegheau maşinile lovite şi scriau numele de pe plăcuţele lor de înmatriculare.

Anatoli mă zări şi figura lui se lumină. Dacă el era de vină pentru tot dezastrul ăsta, o să se întunece în curând.

Ii făcui un semn din cap în timp ce mă apropiam de masă, dar înainte să mă pot prezenta investigatorului, Anatoli sări de pe scaun şi mă prinse de mână, de parcă aş fi fost salvarea lui.

-Veronica, exclamă el, ai sosit!

-Dacă eşti drăguţ să aştepţi o clipă.

-Ah, arăţi atât de bine! De unde ai rochia asta galbenă? N-a văzut-o niciodată.

-E un costum, Anatoli, iar eu trebuie să.

- N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat, începu el, apoi îl zări pe şoferul care mă adusese. Nick, ea e Veronica, cea despre care îţi vorbeam.

-El m-a adus aici, Anatoli.

Investigatorul ne întrerupse:

-E drăguţ că prietena ta a apărut, dar îmi este teamă că trebuie să răspunzi la nişte întrebări, domnule Grushenko.

- Sunt evaluatorul din partea companiei de asigurări, explicai eu, prezentându-mă şi dându-i cartea mea de vizită.

Bărbatul se prezentă ca fiind ofiţerul Stevens.

-Ce s-a întâmplat? îl întrebai.

-Veronica, n-a fost vina mea, mă întrerupse Anatoli, părând agitat.

- Cred că ar fi mai bine să luăm un loc, propuse ofițerul.

Ne îndreptarăm spre masa din apropiere, iar Nick ne urmă şi el, împreună cu Anatoli.

-Veronica, dacă doar.

-Anatoli, lasă-mă să stau mai întâi de vorbă cu ofițerul.

-Nu vrei să asculți varianta mea? mă întrebă Anatoli. Nu e vina mea.

Eu şi ofițerul Stevens schimbarăm priviri cunoscătoare, ceea ce păru să-l enerveze.

-Crezi că te-aş minți? De ce nu ai încredere în mine? Nu-mi vine să cred.

-Anatoli, te rog să te calmezi pentru o clipă, îl rugai eu.

Se calmă, încrucişându-şi brațele şi privindu-mă încruntat.

- După cum susține băiatul tău aici de față, începu polițistul, a parcat maşina pe stradă şi a lăsat-o cu motorul pornit şi cu cheile în contact, în timp ce a fugit în restaurant să ceară voie să folosească toaleta.

-Toți şoferii de taxi fac acest lucru, ridică din umeri Anatoli. Ce ar fi trebui să fac, dacă nu fac nici o pauză toată ziua?

-Da, şi noi facem acelaşi lucru, interveni ofițerul, cu excepția faptului că suntem doi, aşadar nu suntem nevoiți s-o lăsăm goală.

-Vezi? spuse Anatoli. Toată lumea o face.

-Dar ai fi putut să parchezi legal şi să laşi maşina închisă, intervenii eu.

-Dar ce ştii tu? Ai condus vreodată un taxi?

O astfel de replică venea de la bărbatul care în această dimineață credea despre mine că sunt cel mai minunat lucru din lume.

Unul dintre ceilalți polițişti se apropie de masă ş-i spuse lui Stevens:

-Taxiul va trebui remorcat.

-Da, bine, răspunse ofițerul. Dar cum stau lucrurile cu celelalte maşini?

-Nu ne putem da seama dacă mai merg înainte de a contacta proprietarii lor, care să încerce să le pornească.

-Verifică în magazin, dacă nu cumva proprietarii lor sunt printre clienți.

După ce dădu instrucțiuni polițiştilor, bărbatul se întoarse spre mine:

- Aşadar, băiatul tău susține că, în timp ce era în restaurant la toaletă,

cineva i-a furat maşina.

- Susține? se răsti Anatoli, revoltat. Ce înseamnă asta? Este exact ce s-a întâmplat.

-O să-ți iau declarația mai târziu, încercai să-l temperez.

- Aşadar, a văzut că maşina i-a dispărut, continuă Stevens, apoi a auzit zgomotul. Când a privit afară, taxiul intrase în şirul de maşini parcate pe trotuar, oprindu-se unde este acum. Pretinde că a văzut un bărbat cu părul negru ieşind în fugă din maşină. Că l-a urmărit o vreme, dar apoi l-a pierdut. După un timp, l-a văzut pe acest bărbat într-un magazin de delicatese, l-a tras afară şi l-a adus la locul accidentului.

- Lucrez în magazin, spuse bărbatul îmbrăcat în alb şi cu un şort mare. Duceam în interior proviziile, când a apărut din senin şi m-a scos afară. N-am făcut nimic.

- Are alibi, interveni un alt polițist, care se apropie de masă. Proprietarul magazinului spune că n-a ieşit toată ziua afară, nici măcar pentru o pauză.

-Pot să mă întorc la lucru? întrebă bărbatul.

-Da, bine, răspunse ofițerul Stevens.

-Dar mi-a furat taxiul, protestă Anatoli.

Aruncai o privire spre ofițer, dar acesta răspunse simplu:

-Nu cred că a făcut-o, dar ştim unde să-l găsim.

Bărbatul fu lăsat să plece , iar Anatoli se aruncă pe scaun, părând dezamăgit.

Investigatorul se întoarse spre mine:

- Poate vrei să stai de vorbă cu ceilalți doi martori oculari.

îi urmării privirea şi descoperii un cuplu de tineri care stăteau în uşa pizzeriei, privind spre noi.

- Dar cu mine cum rămâne? întrebă Anatoli. Când vorbeşti cu mine?

- Poți să stai de vorbă cu ofițerul Stevens acum, îi spusei eu. O să-ți iau declarația mai târziu.

Mă îndreptai spre martori şi mă prezentai, întinzându-le câte o carte de vizită. Tânăra se numea Sheila White, iar însoțitorul ei se prezentă cu numele de

Edward Renteria. îmi doream să-mi fi luat reportofonul cu mine, ca să le fi luat declarațiile pe loc.

- Am înțeles că ați văzut accidentul.

Domnişoara White fu cea care răspunse:

- Stăteam chiar în fața ferestrei de la pizzerie când a avut loc. La fel de aproape cum stăm acum.

- Ce anume ați văzut?

- Totul, răspunse ea, privindu-şi prietenul pentru confirmare. Acest taxi galben a intrat în maşinile parcate pe marginea şoselei, apoi şoferul a părut să piardă controlul asupra volanului şi a intrat pe trotuar. Acolo unde este acum. Apoi un copil a ieşit din el şi a început să alerge.

- Copil?

Amândoi dădură aprobator din cap.

- Ce vârstă credeți că avea?

- Nu mai mult de şaisprezece ani, afirmă domnul Renteria, iar prietena lui făcu un semn aprobator.

Arătai spre Anatoli.

- Sunteți siguri că nu era el la volan?

- Da, răspunse domnişoara White. L-am văzut alergând imediat după accident, dar nu el a fost cel care conducea.

- Dumneavoastră vă amintiți acelaşi lucru? îl întrebai pe bărbat.

- Da. Amândoi erau foarte aproape de noi.

Ii întrebai dacă vor să meargă la polițistul care ne aştepta pentru a da o declarație, dar ei răspunseră că trebuia să se întoarcă la serviciu, la o grădiniță din apropiere. Nici unul dintre ei nu fu de acord să dea declarația prin telefon. In cele din urmă, aranjarăm să mă duc acasă la ei în această seară, pentru a înregistra declarațiile.

Mă întorsei la ofițerul Stevens, spunându-i că martorii oculari declaraseră că nu fusese Anatoli la volan. El nu păru surprins, dar Anatoli era furios.

- Ii crezi pe ei şi nu pe mine? vru el să ştie.

- E de folos să avem martori care să declare acelaşi lucru ca şi tine.

- Cuvântul meu nu este suficient?

- N-am spus asta.

- Veronica, mă crezi un bărbat fără onoare.

Ofiţerul Stevens chicoti la această replică, iar Anatoli se înfurie şi mai tare. Se ridică din scaun, cu braţele ridicate într-un gest dramatic.

- Chiar şi în Rusia, un bărbat are onoarea lui, anunţă el.

- In Rusia, probabil că ai fi ajuns deja la închisoare, replicai.

- In Rusia, nimeni n-ar fi îndrăznit să fure un taxi.

- Ei bine, dacă Rusia e atât de grozavă.

Mă întrerupsei, pentru că Anatoli ridică braţele din nou, începând să arunce un potop de cuvinte în rusă. Sau, cel puţin, credeam că e rusă. Oricum, Nick se ridică de la masă şi încercă să-l calmeze, vorbind în aceeaşi limbă.

- Va trebui să-i dau o amendă, spuse ofiţerul Stevens, scriind chitanţa în timp ce vorbea.

Privind peste umărul lui, descoperii că era pentru abandonarea taxiului cu motorul pornit şi cu cheile în contact. Asta nu va fi foarte plăcut pentru Phil.

Un camion pentru remorcare apăru la locul accidentului, iar şoferul acestuia păru plăcut impresionat de numărul de maşini care trebuia remorcate. Primul pe care îl luă fu taxiul, care încurca mersul pietonilor.

Stevens îi dădu lui Anatoli amenda şi-i spuse că poate să plece.

Deja începuse să mă ignore. Oricum ar fi fost, atrăsese atenţia unor femei, care se uitau de la distanţă.

Mă îndreptai spre el şi-i spusei lui Nick:

- Vreau să mă conduci pe mine şi pe Anatoli înapoi la birou.

- Nu prea cred, răspunse Anatoli.

- Trebuie să-ţi iau declaraţia.

El mă ignoră.

- Anatoli, asta este munca mea.

Ridică nemulţumit din umeri.

- Munca ta. Cred că ţii mai mult la ea decât la mine. îmi coborâi vocea.

- Nu este momentul potrivit pentru.

-îți e rușine să vorbești tare? Mie nu îmi este. Nu mi-aș pune slujba înaintea ta, Veronica.

- Să facem o scenă în fața tuturor nu ne ajută în nici un fel, Anatoli. Am nevoie de tine să vii la serviciu și să-mi dai o declarație. Acum, fie cooperezi, fie trebuie să-i vorbesc lui Phil.

Mâna lui se ridică spre inimă, cu un gest dramatic.

- Nu-mi vine să cred! O să mă spui șefului? Ca și cum aș fi un copil?

- Ei bine, te porți ca un copil.

- Nu trebuie să dau nici o declarație. Ai auzit ce au spus martorii: n-a fost vina mea.

- Știu asta.

- Aha, acum mă crezi? mă întrebă el, pe un ton neprietenos.

- N-am spus niciodată că nu te cred.

- Dar te-ai purtat ca și cum n-ai face-o. Nici măcar n-ai vrut să mă asculți.

- Voiam să vorbesc mai întâi cu martorii.

Ochii lui străluceau de mânie.

- Vezi, nu m-ai crezut! Mă simt trădat de tine, Veronica.

Aruncai o privire spre Nick, iar el îmi făcu un semn cu ochiul.

- Haide, Anatoli, nu crezi că devii cam dramatic? îl întrebai.

Păru să se străduiască să rămână supărat, dar un zâmbet îi apăru pe figură.

- Ai dreptate. Sunt prea dramatic.

- E întotdeauna dramatic, interveni Nick. Poeții sunt mereu așa, Veronica.

- Rușii sunt așa, îl corectă Anatoli.

Prietenul lui dădu din cap.

- Nu ne putem abține. Așa suntem noi. Dar poeții sunt mai mult decât restul.

- Oh, nu muzicienii? îl tachină Anatoli, întorcându-se apoi spre mine: prietenul meu Nick e violoncelist. Are un violoncel minunat și poate că vei avea ocazia să-l asculți cântând.

- Poate că după ce o să-mi gătească, răspunsei eu. Vrea să mă îngrașe.

- Nick să gătească? E amuzant, zâmbi Anatoli. Sunt un bucătar mai bun decât el.

-Ad-o duminică la masă, propuse Nick.

Anatoli părea jenat.

-Ce e duminică? întrebai.

- Avem ceea ce obişnuim să numim "duminici muzicale", răspunse Nick. Ne invităm femeile.

Il privii întrebător pe Anatoli. El ridică din umeri.

-N-am crezut că te-ar interesa, veni răspunsul.

-Mi se pare interesant.

El mă cuprinse cu braţul.

-Bine. O să-mi cunoşti toţi prietenii.

Unul dintre poliţişti îi ceru lui Nick să-şi mute maşina, aşa că trebui să plecăm. Oprirăm în faţa restaurantului în care intrase Anatoli ca să folosească toaleta. Nick parcă maşina, iar noi intrarăm.

Proprietarul restaurantului, Istvan, era de asemenea rus, dar nu era unul dintre colegii de apartament a lui Anatoli. Avea probabil în jur de cincizeci de ani, era foarte gras şi aproape complet chel.

Când Anatoli mă prezentă, Istvan întrebă imediat:

-E femeia ta?

Bărbatul de lângă mine mă cuprinse posesiv cu braţul.

Istvan dădu din cap, zâmbind:

-Trebuie s-o îngrăşăm.

Proprietarul restaurantului verifică dacă Anatoli folosise într-adevăr toaleta, apoi ne invită la masă. Eram tentată, pentru că nu mâncasem de prânz, dar era prea târziu şi aveam foarte mult de lucru.

- O s-o aduc la masă cu altă ocazie, îi spuse Anatoli. Vreau să înveţe să aprecieze mâncarea rusească.

Nu aveam nici o îndoială că-mi va plăcea. Dar nici nu credeam că e bună pentru siluetă.

- Credeam că vom ţine secret că suntem împreună, îi spusei lui Anatoli

când ieşirăm din restaurant.

- Era valabil doar la serviciu. Oricum, trebuia să-i spun lui Istvan. încearcă întotdeauna să-mi prezinte câte o femeie.

- Nick ştia.

- Desigur, doar locuim împreună. Cum crezi că am explicat lipsa de acasă? Colegii mei de apartament nu sunt proşti.

- Nu le va spune altor şoferi de taxi?

- Nu, desigur. Dar pe cine ar interesa?

- Foarte bine, dar calmează-te când ajungem la birou.

- Cum adică să mă calmez?

- Adică să nu mă cuprinzi cu braţul, înţelegi?

Braţul care mă cuprinsese îmi dădu imediat drumul. îmi deschise apoi uşa de la taxi şi mă aşezai pe bancheta din spate.

După ce mă aşezai, se întoarse în scaun spre mine:

- Phil o să mă concedieze, declară el.

- Dar n-ai fost tu cel care a lovit maşina.

- Da, dar am lăsat-o nesupravegheată. Trebuie s-o închidem de fiecare dată când facem o pauză, dar nu era nici un loc în parcare şi a trebuit s-o las pe şosea. Nici măcar n-am întârziat un minut, am lăsat farurile aprinse.

- Haide, nu fi aşa, îi spusei, nemulţumită să-l văd atât de dezamăgit. S-au mai întâmplat astfel de lucruri.

- Veronica, încerci să mă faci să mă simt mai bine, dar n-are rost. Copilul nu va fi prins, iar firma va trebui să plătească reparaţiile pentru toate maşinile, doar pentru că am fost neglijent. Phil mă va concedia.

- Golden Gate nu va trebui să plătească toate reparaţiile, ci doar pentru taxi. Sunt sigură că restul maşinilor aveau asigurare.

- Şi dacă te concediază, care este problema? interveni Nick. O să te poţi dedica ocupaţiei de poet.

- Ţi-ar plăcea un poet sărac? mă întrebă Anatoli.

Mă întrebai ce părere ar avea părinţii mei despre un poet sărac. Probabil

una şi mai proastă decât despre un şofer de taxi.

- Nu mi-ai răspuns. Cred că nu-ţi va plăcea un poet sărac.

- Sună foarte romantic, replicai eu, numai că nu vei fi concediat.

- Aşa crezi?

- Da.

In clipa în care coborârăm din taxi, Nick mă întrebă:

- Veronica, ne vedem duminică?

Aruncai o privire spre Anatoli.

- O s-o vezi duminică, răspunse el.

Singura care ne acordă atenţie în clipa în care intrarăm împreună în birou, fu Trish. Ceea ce speram că înseamnă că e singura care ştie despre noi doi. Imi luai reportofonul, apoi îl dusei pe Anatoli în biroul gol de lângă cel al lui Charlie, pentru a-i lua declaraţia. Era despărţit printr-un zid de sticlă de restul clădirii, iar şeful nostru care trecu pe culoar ne aruncă o privire în trecere.

De fiecare dată când iau o declaraţie, trebuie să cer o mulţime de amănunte de natură statistică, pentru a identifica persoana despre care este vorba. Primele trei întrebări sunt numele, adresa şi numărul de telefon, iar Anatoli nu avu nici o problemă cu asta, dar a patra întrebare fu data naşterii, care îl puse în încurcătură.

Oprii imediat înregistrarea.

- Care e problema, Anatoli?

El îmi evită privirea.

- De ce mă întrebi ce vârstă am?

- Dar de ce este un secret?

- Eu nu te-am întrebat câţi ani ai, Veronica, comentă el, iar felul în care o spuse mă făcu să cred că îi era teamă să întrebe.

Oh, doamne, oare era mult mai tânăr decât mine? Oare ruşii se maturizează mai repede decât americanii? Presupusesem că are cam aceeaşi vârstă cu mine, sau poate e un pic mai mare. Oricum ar fi, n-am nici o problemă cu vârsta şi nu mă deranjează dacă descopăr că are în jur de douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de ani.

- O să fac treizeci în octombrie, îl anunţai cu seninătate.

Figura lui se lumină imediat.

- Oh, eu am treizeci şi patru.

- Dar de ce n-ai spus?

- Arăţi mult mai tânără. îmi era teamă că mă vei crede prea bătrân.

Poate că ar trebui s-o consider un compliment, dar am ajuns să mă cam satur de această replică. E şi mai enervant când mi se întâmplă să mi se ceară un act de identitate la intrarea vreunui local de noapte.

Deschisei din nou reportofonul. Totul merse foarte bine, până când ajunsei la întrebarea standard: dacă a consumat alcool sau droguri înainte de a pleca de acasă. Anatoli explodă:

- Ai fost cu mine în această dimineaţă. M-ai văzut luând droguri? Am aşa ceva în apartamentul tău? Beau vodcă la micul dejun? De ce mă întrebi aşa ceva?

Reuşii să închid reportofonul pe la mijlocul izbucnirii, apoi ştersei ultimele replici.

- Ce faci?

- Şterg ceea ce ai spus. Crezi că vreau să ştie şeful meu sau al tău că de fapt locuieşti împreună cu mine?

- Locuiesc împreună cu tine? Ce înseamnă asta?

- Ştii foarte bine ce înseamnă.

- Nu locuim împreună. Am propriul meu apartament.

începusem să mă simt deranjată de replicile lui.

- Da? Când ai dormit ultima oară acolo?

Privirea lui era tăioasă.

- Veronica, încerci să-mi spui ceva?

- Nu încerc să-ţi spun, ci chiar îţi spun. Dulapul meu e plin de hainele tale, îţi ţii mâncarea în frigiderul meu şi nu-mi aduc aminte de când n-am mai dormit liniştită. Ştiu că ai mulţi colegi de apartament, şi că probabil nu te poţi bucura de intimitate, dar din când în când m-aş bucura şi eu de un pic de spaţiu.

Nu avusesem nici o intenţie să spun aceste lucruri, dar pur şi simplu îmi scăpară.

Gesturile dramatice îşi făcură apariţia.

- Crezi că-mi place mai mult apartamentul tău decât al meu? Ce crezi, că locuiesc într-un fel de apartament din Moscova cu saltele pe jos?

Deoarece exact astfel îmi îmaginasem apartamentul lui, n-avea sens să neg.

-Mai întâi, mă acuzi că vreau să te iau de soţie doar pentru cetăţenie; acum mă acuzi că-mi place apartamentul tău. Ai un apartament mic, care îmi provoacă accese de claustrofobie. Singurul motiv pentru care stau acolo, e că vreau să fiu cu tine.

Claustrofobie? In apartamentul meu perfect? Nu-l credeam nici o secundă.

-Anatoli, sunt la serviciu şi trebuie să-mi termin înregistrarea.

Deschisei din nou reportofonul, iar de această dată îmi răspunse la toate întrebările în detaliu, evitându-mi tot timpul privirea. Ştiam că e supărat pe mine, dar şi eu eram supărată. Părea să mă folosească. Poate că nu mă folosea pentru a căpăta cetăţenia. Sau poate că nu voia să stea în apartamentul meu. Dar nu părea să ezite să mă folosească doar ca să scape de problemele cu şeful lui. Automat, se aşteptase să fiu de partea lui. Considera că modul în care îmi fac slujba îl priveşte personal, iar până la urmă mă făcea să mă tem că va distruge tot ce era frumos între noi.

Când terminarăm înregistrarea, dădu un telefon la serviciu şi ceru să-i fie trimis un taxi. Apoi se întoarse spre mine:

-Vin să te iau de la serviciu.

-Azi nu voi sta în birou.

-O să te duc acasă după o oră.

-Bine, fusei de acord, nedorind să-l enervez şi mai tare.

Oricum, voiam ceva intimitate, dar nu chiar atât de mult.

Capitolul 8

Anatoli, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou, mă aştepta sprijinit de maşină, în clipa în care ieşii din birou. Phil îl trimisese acasă pentru restul zilei, din moment ce nu aveau o maşină în plus.

Vorbisem cu Phil, care nu era deloc încântat de Anatoli.

- Ar fi trebuit să ştie că nu are voie să lase cheile în contact. E unul dintre primele lucruri pe care le cerem şoferilor, din clipa în care îi angajăm.

- Dar e făcut probabil aproape tot timpul, răspunsesem, chiar dacă ştiam că asta nu e o scuză.

- Poate că este, dar de această dată a fost prins. Dacă ar fi fost rănit cineva în accident, ar fi fost responsabilitatea noastră.

- Sper că nu-l vei concedia, nu-i aşa?

Oftatul lui fusese uşor de auzit.

- L-am avertizat, atâta tot. Ştii că îmi place, Ronnie, dar am o afacere de condus. Dacă va mai face un accident anul ăsta, sunt sigură că mi se va cere de către compania de asigurări să-l concediez. Vrei să stai de vorbă cu el, te rog?

- Oricum, nu va face nici un bine. Crede că sunt de partea ta.

- Ce vrea să însemne asta? Eşti de partea mea, nu-i aşa?

- Desigur, mă grăbisem să-l asigur.

Dar nici nu voiam să-l văd pe Anatoli pierzându-şi slujba. Aveam o oarecare idee că, dacă se va întâmpla aşa ceva, nu va mai vrea să mă vadă. Imaginea lui de mascul nu-i va permite.

Anatoli era neobişnuit de tăcut în maşină. Mergea în direcţia casei mele, aşa că îmi închipuii că mă duce acasă. Nu înţelegeam de ce fusese atât de dornic să mă ia de la serviciu, din moment ce nu făcea decât să mă ducă acasă. Mai ales că refuza să-mi spună ceva.

Când ajunserăm în faţa blocului meu, nu se opri, ci conduse mai departe. Poate că avea de gând să mă ducă la masă. Apoi mă surprinse depăşind şoseaua principală şi continuând pe un drum privat.

Clădirea era întunecată şi mare. Părea respectabilă şi elegantă, precum şi foarte bine întreţinută.

-Aici locuieşti? îl întrebai.

-Asta e casa mea.

Trebuia să recunosc: eram impresionată. în primul rând, se afla într-un cartier mai bun decât al meu. Oricum, îmi rămânea să mă consolez cu gândul că poate e întunecată şi că iarna este foarte frig.

Urcarăm scările de la intrare, apoi păşirăm într-un hol spaţios. Podeaua era din marmură, cu modele atrăgătoare. Un hol lung se termina cu o scară de lemn, care ducea la etaj. După ce merserăm prin holul spaţios, deschise uşa şi mă conduse într-o sufragerie imensă. întregul meu apartament ar fi încăput cu uşurinţă în ea.

Un covor de un roşu întunecat era aşezat în centrul camerei, iar uşi glisante înalte conduceau spre o terasă. în cameră se aflau mai multe mese cu veioze, precum şi trei canapele, pe una dintre ele dormind o pisică. Un şemineu mare era flancat de rafturi pline cu cărţi. Mă îndreptai spre ele. Cea mai mare parte păreau să fie în rusă. Sau poate că era greacă, deoarece nu ştiam care este diferenţa.

Din sufragerie se intra într-o sală de mese cu mobilier de lemn, în care se aflau alte rafturi cu cărţi. într-un colţ se zărea un pian, iar lângă el, sprijinit de perete, un violoncel. După această cameră urma una mai mică, pentru micul dejun, din care se intra în bucătărie.

Apartamentul era destul de dezorganizat, dar numai datorită faptului că erau cărţi peste tot, precum şi mormane de ziare şi reviste. Părea însă curat, iar în bucătărie nu se afla nici o farfurie murdară. Era evident că o asemenea casă e foarte scumpă, dar nu se simte prea tare dacă numărul celor care locuiesc aici e destul de mare.

-Vino, o să-ţi arăt şi restul, spuse Anatoli, care mă conduse mai departe.

Trecurăm pe lângă câteva dormitoare şi băi, până când ajunserăm în spatele casei, într-o terasă imensă, închisă cu uşi franţuzeşti, care conţinea o maşină de scris, rafturi cu cărţi şi fotografii în rame de argint.

-Da, bine, sunt impresionată de casa ta, îi spusei.

Avusese dreptate: după un astfel de loc, apartamentul meu putea să-i dea

impresia de claustrofobie. Pe de altă parte, locuiam singură. Aici nu era nimeni pe moment, dar sunt sigură că în clipa în care toți colegii lui vin acasă, devine un spațiu foarte aglomerat.

-Aici este camera mea, îmi spuse el. Aici dorm şi tot aici muncesc.

-Munceşti?

-Aici scriu.

Nu mai vorbise despre acest lucru, şi aproape uitasem că fusese un scriitor în țara lui.

-Scrii ceva în acest moment?

-Traduc una dintre piesele mele de teatru în engleză. Mă ajută foarte mult la învățarea limbii.

Mă întrebai când avea timp să facă acest lucru. De când ne vedeam, abia mai aveam timp pentru ceva.

-Bine, îmi pare rău, îi spusei.

-Ițí pare rău?

-Că m-am gândit că mă placi pentru apartamentul meu. Al tău e mult mai frumos.

-N-ar fi trebuit să fie nevoie să-ți demonstrez.

-Ai dreptate, Anatoli. Iți promit că nu mă voi mai îndoi de tine.

Părea satisfăcut de cuvintele mele.

-Te-aş primi aici din când în când, dar devine foarte aglomerat.

-Unde sunt toți colegii tăi?

- Astăzi avem meci de fotbal. O să întârzii.
- Vrei să spui că avem toată casa doar pentru noi?

Mă privi suspicios.

- Da.
- Toți ceilalți s-au dus la meci?

Din strălucirea ochilor lui, îmi dădui seama că înțelesese ce voiam să spun.

- Cred că te gândeşti la un cu totul alt fel de meci.
- Oh, da, răspunsei, prinzându-i fața în palme şi trăgându-l spre mine.

Cu un deget de la picior, reuşii să-mi scot pantoful, apoi repetai

performanța pentru celălalt picior. în acelaşi timp, îmi aruncai haina şi trăsei fermoarul de la fustă, reuşind să ies din ea.

Mâinile lui Anatoli mă cuprinseră, trăgându-mă spre el. Mă sărută cu pasiune, apoi murmură:

- O rusoaică n-ar fi niciodată atât de îndrăzneață.
- Nu, desigur, fusei de acord. Rusoaicele sunt cunoscute pentru docilitatea lor.

El începu să râdă.

- Americanele preiau inițiativa. Ce-i mai rămâne bărbatului de făcut?

Mângâierile lui deveneau din ce în ce mai îndrăznețe. Se retrase spre canapea, trăgându-mă după el. Ultimele piese de îmbrăcăminte zburară prin aer. Ne strânserăm în brațe, purtați de valurile pasiunii.

- Veronica, murmură el, mă secătuieşti. Cum voi mai putea juca fotbal?
- Te plângi? îl tachinai eu.

Zâmbetul lui era larg.

- Numai dacă te opreşti.
- Anatoli, nu trebuie să mă conduci acasă. Pot să merg pe jos.

- Dar e în drumul meu, răspunse el. Veronica, nu vreau să te saturi de mine. Nu ne vom vedea în această seară, astfel încât să te poți bucura de intimitate.

- Nu e vorba neapărat de intimitate, dar nu reuşesc să dorm suficient.

- Ințeleg foarte bine. Numai că în clipa în care te văd, nu-mi mai vine să-mi pierd timpul cu somnul.

Dădui încet din cap.

- Nu e doar ce simți tu. Şi pentru mine e la fel. Poate că ar fi mai bine ca în timpul săptămânii să dormi acasă.

- Asta cred că va fi într-adevăr mai bine, declară el, fără să pară prea încântat.

De fapt, simțeam acelaşi lucru. Cu toate acestea, una dintre întrebările pe care eram obligată să le pun când investigam un accident era câte ore de somn au avut în seara precedentă. S-ar putea să fie riscant să se ducă la serviciu după

doar câteva ore de somn.

Mi se păru foarte ciudat să mă duc la culcare singură. Făcui acele lucruri pe care nu le făceam niciodată cu el, cum ar fi să-mi fac o mască şi să citesc o carte în pat. Imi tot spusei că va apărea în cele din urmă, dar când se făcu miezul nopţii, îmi fu clar că îşi păstra cuvântul dat.

Inainte să adorm, mă întrebai ce e atât de minunat la intimitate.

Vineri seara, o prietenă din facultate îmi dădu telefon să mă invite la o petrecere pentru ziua de sâmbătă.

- Doar o parte din vechea trupă, spuse Betsy, precum şi nişte colegi de serviciu. De fapt, este un tip care te poate interesa. Ştiu că nu te dai în vânt după avocaţi, dar.

- Nu e vorba despre toţi avocaţii, ci doar despre cei care pledează în cazurile de vătămare corporală.

Avusesem de-a face cu prea mulţi de-a lungul carierei mele, ca să-mi placă vreunul.

- Noah lucrează pentru o corporaţie, ca şi noi. Oricum, mi-ar face mare plăcere dacă ai veni.

Mă gândii că poate este timpul să-l prezint pe Anatoli grupului de prieteni. Tot va trebui s-o fac în cele din urmă, dacă nu intenţionez să rup toate legăturile cu ei.

- Pot să vin cu un partener? o întrebai.

- Aşadar, de aceea ai dispărut, comentă ea. Ne întrebam care este motivul. Nimeni n-a mai auzit de tine de secole întregi.

Nu-mi plăcuse niciodată momentul în care unul dintre prieteni dispărea pentru o vreme, tocmai pentru că avea un nou partener. îmi promisesem că nu voi face niciodată acelaşi lucru, şi poate că nu l-aş fi făcut, dacă aş fi crezut că Anatoli şi prietenii mei se pot înţelege.

- îmi pare rău, fu tot ce răspunsei.

- Hei, e în regulă, ni se întâmplă tuturor. De când durează această poveste?

- Oh, nu de prea multă vreme, de câteva săptămâni.

- Foarte bine pentru tine. A, poţi să o inviţi şi pe colega ta de apartament.

Spre mirarea noastră, sunt mai mulți bărbați decât femei.

-S-a căsătorit.

-Deja? La ce număr de colege de apartament care fac acelaşi lucru ai ajuns?

-La şase.

-Ai ales deja o altă colegă?

-Nu mai vreau.

-Ei bine, e mai mult loc liber pentru dragoste, nu-i aşa? Cum îl cheamă pe prietenul tău?

-Anatoli, răspunsei imediat, ținându-mi apoi respirația în timp ce aşteptam reacția ei.

-Aha! E cumva rus?

-Da.

- Ronnie, mi se pare că ai ales un rus romantic. Abia aştept să ne întâlnim. înainte să mă întrebe alte amănunte, spusei că mai am un telefon şi închisei. Apoi mă întrebai dacă nu cumva făcusem o greşeală.

Ştiam că nu e bine să-mi împart viața între prieteni şi Anatoli, păstrând separarea între aceste două domenii, dar am făcut-o mai mereu. Cu toate acestea, eram în pericol să devenim nişte pustnici. Aproape că-l făceam să se ascundă în apartamentul meu, iar acest lucru începea să ne irite. Urma să fie un weekend foarte aglomerat, cu petrecerea şi invitația la el acasă.

Mă dusei să stau de vorbă cu Trish, asigurându-mă că şeful nu era prin preajmă.

- Am nevoie de sfatul tău, îi spusei. Tocmai am acceptat o invitație la o petrecere pentru mâine seară.

-Pare bine, răspunse ea.

-Il iau şi pe Anatoli cu mine.

-Desigur, se obişnuieşte să faci un astfel de lucru.

-Numai că nu ştiu ce părere vor avea despre el.

-Nu ți se pare că spui prostii?

-Poate că da.

Trish clătină din cap.

- Ronnie, ca să fiu sinceră, eşti atât de snoabă!

Uneori, când stăteam de vorbă cu Trish, aveam impresia că stau de vorbă cu propria conştiinţă.

- Nu sunt eu cea snoabă. Dar au cu toţii slujbe bine plătite şi care le aduc putere. Nu vor fi impresionaţi de un şofer de taxi.

- Ba tu eşti snoaba- îţi e frică să-l prezinţi prietenilor tăi.

- Nu vreau să fie primit prost.

-Adică nu vrei să ieşi tu prost. Iţi e teamă că unul dintre ei va crede că eşti atât de disperată pentru un bărbat, încât ai ajuns să cobori la clasa muncitoare. Ei bine, Ronnie, şi noi facem parte din clasa muncitoare. Iar meseria de şofer de taxi este o meserie cinstită, chiar mai cinstită decât a noastră. Nu suntem iubiţi de toată lumea.

-Bine, bine. Mă faci să-mi fie ruşine de mine, răspunsei, întorcându-mă pe călcâie.

- Aşa şi trebuie, strigă ea după mine.

Anatoli părea încântat că va cunoaşte în cele din urmă câţiva dintre prietenii mei. Ii explicai apoi ce fel de relaţie am cu ei şi că trecuse destul de mult timp de când nu-i mai văzusem.

Sâmbătă, se duse acasă să ajute la pregătirile pentru petrecerea de duminică şi să se îmbrace pentru cea de seara. Când veni să mă ia de acasă, purta din nou hainele de intelectual european. Eu purtam blugi şi un pulover, ceea ce credeam că va fi stilul preferat de Betsy.

- Aşa se îmbracă americanii pentru petreceri? mă întrebă el, privindu-mă cu atenţie.

- Nu e nimic special, e doar o întâlnire. Cred că toată lumea se va îmbrăca în haine confortabile. Cum se îmbracă ruşii la petreceri?

El ridică din umeri.

- Presupun că ne îmbrăcam la fel când eram mai tineri.

- Anatoli, încerci să-mi spui ceva?

- Ce anume?

- Mă refer la petrecerea de mâine. Invitaţii vor purta haine elegante?

- Se îmbracă fiecare cum vrea. Nu sunt reguli.

- Dar ai prefera să nu port blugi.

- N-am spus asta. Cred că unii dintre invitați vor purta așa ceva.

Rămăsei o vreme pe gânduri, făcând o excursie mintală prin dulap.

- N-am decât blugi şi haine pentru serviciu. Detest să mă îmbrac în costum.

- Nimeni nu va purta costum.

Foarte bine, asta însemna că puteam să port ce doream. Dacă ruşii poartă altceva, aceasta nu este decât problema lor. Acum sunt în Statele Unite, iar blugii sunt un fel de uniformă.

Betsy locuieşte într-unul dintre cartierele considerate de lux, cu case albe şi mari, care dădeau impresia de curățenie. Din fericire, reuşirăm să găsim un loc de parcare relativ aproape de intrare. în clipa în care coborârăm din maşină, auzirăm muzica dată la maximum. Era o melodie pe care o ascultasem frecvent în timpul studiilor, la auzul căreia mă cuprinse nostalgia.

Uşa de la intrare era deschisă, aşa că urcarăm spre interior. Casa ei era mult mai mare decât a mea, dar şi salariul ei era semnificativ mai mare decât al meu.

Gazda sosi în întâmpinarea noastră, arătând exact aşa cum mi-o aminteam din facultate: un pic durdulie, cu părul blond strâns în coadă şi cu acelaşi mod entuziast de a vorbi. Mă strânse în brațe, apoi îmi spuse, fixându-l pe Anatoli cu o privire seducătoare:

- Acum, prezintă-mă!

- Betsy, Anatoli.

Uimirea lui era vizibilă, în clipa în care ea îl strânse în brațe. Ne conduse apoi în sufragerie, prezentându-ne unora dintre colegii ei de serviciu. Il prezentai pe Anatoli prietenilor comuni, majoritatea spunând ceva de genul:

- Aşadar, acest este motivul pentru care te-ai ascuns, Ronnie.

Ne luarăm câte o cutie de bere. Unul dintre avocații de la firma lui Betsy îl întrebă pe Anatoli cu ce se ocupă, iar când sosi răspunsul, mă aşteptam să se lase tăcerea. Dar nu se întâmplă aşa ceva. In loc de asta, fiecare începu să povestească istorii amuzante care aveau legătură cu taxiurile. Apoi Anatoli le

povesti cum maşina lui fusese furată şi zdrobită de altele în timp ce era la toaletă, ceea ce produse un mare hohot de râs. Chiar şi Anatoli era capabil să zâmbească acum.

In cele din urmă, discuţiile începură să se învârtă în jurul sportului, ceea ce mă făcea să mă tem că o să înceapă să se plictisească. Oricum, voi avea aceeaşi problemă mâine, când probabil că o mare parte din discuţii va fi în limba rusă.

In timp ce vechii prieteni începură să amintească de timpul petrecut împreună, îl lăsai oarecum singur, dar de fiecare dată când mă uitam în direcţia lui, părea să se descurce bine. Mai mult decât bine, de fapt. De fiecare dată era înconjurat de femei care îi ascultau cu interes cuvintele. Apoi, era uşor de observat că era cel mai frumos bărbat din încăpere, ceea ce explica succesul lui.

Spre sfârşitul petrecerii, Betsy veni lângă mine:

- Mai sunt şi alţii ca el? mă întrebă.

- O mulţime.

- O să încep să iau mai des taxiul.

- Dacă vorbeşti serios, să ştii că are mulţi colegi de apartament.

- Simte-te liberă să aranjezi orice, zâmbi ea. Restul bărbaţilor par atât de plictisitori în preajma lui.

- Imi pare bine că îşi place.

Părinţii mei vin în oraş pentru o conferinţă şi îmi e teamă să li-l prezint.

- Dar ce ştiu părinţii? Oricum, de când îţi pasă ce cred ei? Nu-ţi mai aduci aminte când te-ai dus acasă cu nigerianul acela, doar ca să-i şochezi?

începui să râd.

- Uitasem. Dar nu vreau ca Anatoli să-i şocheze, vreau să le placă.

- Dacă nu le va plăcea, e vina lor, mă asigură ea.

E teribil cât de importantă poate fi aprobarea prietenilor tăi. Când ajunsesem la petrecere, eram jenată de gândul că voi apărea cu un şofer de taxi rus, dar acum toată lumea părea să-l placă. Când plecarăm de la petrecere, mă simţeam ca şi cum dădusem lovitura secolului. Majoritatea bărbaţilor cu care ieşeam nu impresionau pe nimeni. Şi nici unul nu era nici pe jumătate la fel de romantic.

Cred că în această clipă îmi dădui seama că, deşi eram conştientă de o vreme că începeam să mă îndrăgostesc de el, mă simt în siguranţă. Nu numai că nu făceam ceva greşit, dar nu aveam nici un motiv să mă ascund.

Pe drumul spre casă, Anatoli observă:

-Prietenii tăi sunt cu toţii avocaţi.

-O mare parte din ei sunt, răspunsei eu. Când eram în liceu, ne gândeam cu toţii să ne ducem la facultatea de drept.

-Dat tu nu te-ai dus.

Zâmbii.

-Le-ar fi plăcut atât de mult părinţilor mei.

-Părinţii tăi voiau să fii avocat?

- Amândoi sunt avocaţi; până şi amândoi fraţii mei sunt tot avocaţi. E o trăsătură de familie.

-Nu mi-ai spus niciodată acest lucru. Nici măcar n-ai vorbit despre părinţii tăi. Locuiesc în San Francisco?

- Nu, în California. Peste două săptămâni, vor veni în vizită aici, dacă vrei să-i cunoşti.

El rămase tăcut o vreme.

-Aveai de gând să-mi spui acest lucru?

-Da, în cele din urmă.

-Dacă am fi fost în Rusia, până acum mi-ai fu cunoscut rudele, observă el.

-Nu te-am auzit nici pe tine vorbind despre ei.

- Ei bine, Veronica, ştii cum stau lucrurile. Mai întâi corpurile se cunosc între ele, apoi minţile. Cred că suntem încă la capitolul corp.

-Aşadar, spune-mi despre familia ta, îl rugai.

-Am o soră, care este medic. Mama este profesoară şi locuieşte împreună cu bunicul.

-Şi tatăl tău?

-A fost ofiţer în armată şi a murit în Afganistan.

-Imi pare rău.

El ridică din umeri.

- Nu l-am cunoscut prea bine. El şi mama au divorţat când eram mic.

- Iţi este dor de familia ta?

- Desigur. Poate că o să te duc la un moment dat să-i cunoşti.

Nici măcar nu-mi puteam imagina că voi vizita vreodată Rusia. Cea mai mare parte din viaţa mea fusese o ţară interzisă, în care se petrecea acţiunea filmelor cu James Bond. Anatoli însă mă făcea să o simt din ce în ce mai aproape. Speram doar că nu voia să învăţ şi limba.

- Te-ai purtat altfel la petrecere, observă el.

- Cum adică?

- Ai râs mult. Cu mine nu râzi atât de mult.

- Cu tine sunt de obicei în pat. Nu ştiu cât de mult ai aprecia acest lucru.

- Nu te-am văzut niciodată astfel. Erai amuzantă şi-i făceai pe oameni să râdă. Umorul este greu de înţeles într-o limbă străină. Inveţi sensul cuvintelor, dar mai durează până să înţelegi cum trebuie combinate.

-Oh, nu sunt amuzantă, replicai. Poate că sunt sarcastică din când în când, dar asta este tot.

- Sarcasmul e uşor de înţeles. Ştiu când eşti sarcastică.

- Nu sunt sigură că o faci.

- Ba da. Numai că ignor replicile tale.

- Nu îţi place ironia?

- Nu când o foloseşti împotriva mea.

- îmi pare rău.

- Ştiu de asemenea că uneori, când vorbeşti foarte repede, crezi că nu te înţeleg. Dar ai grijă, Veronica, pentru că înţeleg tot ce spui.

- Eşti prea isteţ pentru mine, Anatoli.

- Nu, nu prea isteţ, ci destul de isteţ.

Petrecerea lui Anatoli nu semăna cu nici una dintre petrecerile la care fusesem vreodată.

Mă străduisem să arăt cât mai bine, pentru că nu voiam să se simtă jenat în faţa prietenilor lui. Chiar dacă purtam blugi, era perechea cea mai bună, la care adăugasem un pulover galben. Părul mi-l ondulasem şi mă fardasem puţin.

Credeam că arăt destul de bine pentru o întâlnire de duminică seara.

Mă înşelam. Pe de altă parte, orice aş fi ales din garderoba mea nu s-ar fi potrivit cu petrecerea la care fusesem invitată. Ca şi Anatoli, bărbaţii cu care împărţea locuinţa purtau haine de tweed, iar femeile se îmbrăcaseră sofisticat, în funcţie de temperamentul lor artistic.

Imediat după ce ajunserăm, Anatoli se scuză şi plecă în bucătărie, lăsându-mă cu Nick, care trebuia să mă prezinte. Mai întâi o cunoscui pe prietena lui, chiar dacă acest termen părea juvenil, dacă se referea la femeile de la această petrecere. Isabel purta o fustă neagră până la glezne, un top negru de mătase, bijuterii de argint vechi şi un şal multicolor în jurul umerilor. Părul blond argintiu era prins într-o coadă franţuzească. Era americană şi cânta la vioară în orchestra simfonică din San Francisco.

Colegii de apartament arătau cu toţii bine, sau cel puţin interesant. Acelaşi lucru era valabil şi pentru femei. Stilul vestimentar era artistic, cu multe bijuterii şi şaluri. Ocupaţiile erau şi ele la fel de interesante: artişti, balerini, scriitori. De fiecare dată când mă întrebau cu ce mă ocup şi primeau răspunsul, reformulau întrebarea, vrând să afle ce vreau să fac în continuare. Nici una dintre femeile prezente nu era rusoaică.

Grupul din sufragerie bea vin şi discuta starea de fragmentare din Europa de Est şi lupta dintre diferitele grupuri etnice. Nu numai că erau bine informaţi, dar păreau chiar interesaţi. Nici măcar o singură dată nu am auzit ceva despre sport.

In sala de mese, se cânta: Nick la violoncel, Isabel la vioară şi un alt bărbat la pian. Nu ştiu exact ce anume se cânta, deoarece nu mă pricep, dar era foarte frumos.

In cele din urmă îl găsii pe Anatoli în bucătărie, ocupându-se de mâncare. Mirosea delicios, iar el se apropie de mine şi îmi aduse un pahar de vin.

- Te simţi bine? mă întrebă.

Dădui din cap aprobator.

- Am crezut că bărbaţii cu care locuieşti au prietene din Rusia.

- Din Rusia? Nu, am hotărât să ne întâlnim cu americane.

-Aş fi crezut că vă simţiţi mai bine cu femei de aceeaşi naţionalitate.

-Da, mai bine. Chiar prea bine. Am vorbi numai ruseşte şi abia copiii noştri vor fi cu adevărat americani. A doua generaţie. Am hotărât că vrem să fim americani adevăraţi, care vorbesc engleză. Oricum, ne plac femeile de aici.

-Da?

El îmi întinse braţele.

-Eşti prima pentru mine.

-Anatoli, nu trebuie să-mi spui asta.

-Ştiu, dar ăsta este adevărul. Am tot căutat, dar apoi te-am văzut şi n-a mai trebuit să caut.

Mă întrebam cum fusese în stare să vadă atât de clar, când eu nu ştiam prea bine ce simt.

-Trebuie să-l cunoşti pe Serghei. E afară pe terasă, pregăteşte grătarul.

Plecai spre spatele casei, dar înainte să ies aruncai o privire la fotografiile din cameră... Una dintre ele era a unui băieţel cu plete negre şi ondulate, care ţinea de mână un bărbat în uniformă militară. Alta înfăţişa acelaşi băiat ţinând de mână o fată cu doi, trei ani mai mare. Mai era şi fotografia unei femei care presupusei că era mama lui, cu bucle întunecate ca ale lui şi faţă ridată. Mă întrebai dacă, în cazul în care m-aş muta într-o ţară străină, aş avea poze cu părinţii mei la vedere. Pe moment, nu aveam nici una.

Pentru prima oară de când îl cunoscusem, mă întrebai cum ar fi să fiu soţia lui.

Pe terasă, Serghei şi prietena lui supravegheau grătarul. După ce mă prezentai, Diane exclamă:

-Oh, am auzit de tine de la Anatoli.

-Grozav, răspunsei eu, făcând o grimasă.

- Nimic de rău, râse ea, numai câte o veste. Suntem încântaţi că a întâlnit în sfârşit pe cineva.

Observai cu surprindere că era îmbrăcată aproape la fel ca mine, ceea ce mă făcu să mă simt mai bine.

-Unde îţi este şalul? o întrebai.

Diane zâmbi larg.

-îmi e teamă că nu fac parte din elita artistică. L-am întâlnint pe Serghei în magazinul în care sunt asistent manager.

-Dar ce vrei să fii cu adevărat?

Ea dădu din cap, râzând.

-Ştiu. Toţi sunt atât de talentaţi aici, încât te fac să te simţi nepotrivit, de parcă ar trebui să începi să faci meditaţii. Eu spun că sunt doar capitalistă-ambiţia mea e să fiu manager regional şi să fac o mulţime de bani.

-Ca să mă poată întreţine, interveni Serghei.

-Du-te să-l ajuţi pe Anatoli în bucătărie, îi spuse ea. Vreau să stau de vorbă cu Ronnie.

După plecarea lui, femeia se întoarse spre mine:

-Nu e grozav?

-Cu toţii sunt grozavi.

Diane dădu din cap aprobator.

-Iţi vine să crezi că sunt adevăraţi? Toţi într-o singură casă? E ca şi cum ai fi câştigat biletul cel mare. Şi, în plus, sunt şi foarte drăguţi.

-Te deranjează să fii împreună cu un rus? o întrebai.

-Glumeşti? După toţi rataţii cu care am ieşit? Serghei este cel mai drăguţ bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

-Dar părinţii tăi ce părere au?

-Ei, părinţii! Trebuie doar să le amintesc din când în când că războiul rece a luat sfârşit. Tata a crescut crezând că ruşii ne vor bombarda, dar va trebui să se obişnuiască şi el cu ideea.

Restul serii, stătui în apropierea Dianei. Mâncarea era grozavă. Nu ştiam prea bine ce conţinea, dar o mâncai cu plăcere. Insă cea mai mare parte din conversaţie mă depăşea. Se pare că trebuie să citesc un pic mai mult din ziare, nu doar pagina de sport. Păream să fiu singura care nu ştie ce se întâmplă în lume.

După ce masa luă sfârşit, Anatoli şi un coleg de-al lui ne citiră câteva poezii. Nu pot spune care poezie e bună şi care e proastă, dar ca în cazul mâncării, îmi plăcu.

Dacă până acum mă întrebasem ce pot găsi interesant la un şofer de taxi, până la sfârşitul serii începui să mă întreb ce anume găseşte Anatoli interesant la mine.

Capitolul 9

Luna septembrie era plăcută, cu zile senine şi calde. Şi lucrurile dintre mine şi Anatoli mergeau bine. începurăm să ieşim mai des, uneori împreună cu prietenii.

încetul cu încetul, mă cuprinse un sentiment oarecum casnic. Cumpărai un pomişor pe care Anatoli mă ajută să-l aduc acasă şi să-l pun pe terasă, pentru a avea mai multă intimitate. De asemenea, cumpărai perne noi pentru canapea şi un balansoar din lemn vopsit verde.

într-o seară îi invitarăm la cină pe Diane şi pe Serghei, apoi jucarăm toți patru scrabble în fața focului.

Anatoli mă duse la operă şi, chiar dacă era plictisitor, nu era chiar atât de rău cum crezusem. Purtasem cu această ocazie o rochie neagră şi un şirag de perle, pe care le purtam prima oară. Anatoli purtase un costum elegant, în care arăta minunat. îl luai şi eu la un concert rock, iar el susținu că-i plăcuse, chiar dacă nu era prea încântat când dădeam mai tare radioul din bucătărie.

Pentru ca totul să fie şi mai bine, merserăm împreună şi la baseball, el străduindu-se să înțeleagă regulile. Acum ajunsese să petreacă două sau trei zile în apartamentul lui, iar restul cu mine. în cele din urmă descoperisem cum putem dormi mai mult: ne duceam mai devreme la culcare. Părea să fie o soluție. Astfel, puteam să ne bucurăm unul de altul, dar să şi reuşim să dormim.

Chiar dacă petrecurăm şi câteva seri acasă la el, nu rămăsei niciodată să dorm acolo. Nu că nu m-ar fi invitat, dar doresc în general mai multă intimitate. Şi oricum, canapeaua lui era pentru o singură persoană.

Aşadar, totul mergea foarte bine până într-o marți, când primii un telefon de la Phil.

- Veşti proaste, Ronnie, începu el.

Simții că stomacul mi se strânge.

- Care este problema, Phil?

- E vorba despre băiatul tău. A fost arestat pentru părăsirea locului accidentului.

Rămăsei o vreme nemişcată, incapabilă să înţeleg.

Vocea lui Phil îmi repetă numele.

- E vorba despre o glumă? întrebai nesigură, ştiind foarte bine că nu era.

- Nu e nici o glumă. A fost acuzat că a lovit un pieton pe trecere şi apoi a fugit de la locul accidentului.

- E ridicol, protestai eu. Chiar dacă ar fi lovit pe cineva pe trecerea de pietoni, nu conduce destul de repede ca să provoace un accident grav.

- Copilul e în spital.

- Un copil? A lovit un copil?

- Un adolescent, de şaptesprezece sau optsprezece ani. Cam aşa.

- Unde este?

- La secţia de poliţie.

- Mă duc imediat acolo.

- Nu, Ronnie, o să mă ocup eu de asta. Imediat ce se stabileşte cauţiunea, o s-o plătesc. Vreau să te duci la locul accidentului. S-a întâmplat în urmă cu o oră, s-ar putea să mai poţi găsi câţiva martori oculari.

- Trebuie să-l văd.

- Singura persoană care îl poate vedea acum este avocatul lui. Jack Barker este în drum spre el. Poţi să-l ajuţi găsind pe cineva care a văzut accidentul.

- Nu cred asta, Phil.

- Ronnie, ştiu cum te simţi, dar nu numai că au luat numărul taxiului, dar cei doi prieteni ai copilului l-au identificat pe Anatoli.

- Se înşală.

- Păi.

- Se înşală, Phil, n-ar fi putut să facă aşa ceva. Ai o mulţime de şoferi capabili să o facă, dar nu Anatoli.

- Nu spun că a făcut-o intenţionat.

- Dar nici eu nu spun că n-a putut lovi pe cineva. I se poate întâmpla oricui. Ceea ce spun e că n-ar fi putut să fugă de la locul accidentului. E prea cinstit pentru aşa ceva.

- Poate că ai dreptate, fu el de acord, dar îmi dădeam seama că spusese acest lucru doar ca să mă calmeze.

După ce-mi spuse unde s-a petrecut accidentul, mă dusei să-mi schimb încălțările. Trish se apropie de mine şi mă întrebă:

- Ce s-a întâmplat?

îi povestii despre ce e vorba.

- Merg cu tine, declară ea, ducându-se să-şi ia poşeta.

Tocmai ieşeam din birou, când Charlie ne ajunse din urmă.

- Ce e asta? întrebă el. Toți cei de la departamentul taxi şi-au luat zi liberă?

- Mergem să investigăm scena unui accident, îi spusei eu.

- Amândouă?

- E vorba despre Anatoli, declară Trish cu hotărâre, de parcă ar fi vrut să se asigure că Charlie nu va interveni.

- Serios?

Dădui din cap. Deja toți colegii de serviciu ştiau despre mine şi Anatoli, iar părerea generală era pozitivă.

Charlie vârî mâna în buzunar şi scoase un set de chei.

- Uite, poți să foloseşti maşina mea.

Nu-mi venea să cred că îmi oferea maşina lui. Poate că are ceva omenie în el.

- Mulțumesc, răspunsei, dar cred că va dura prea mult.

Işi luă cheile înapoi, fără să mai insiste a doua oară.

Un minut mai târziu, în timp ce aşteptam în fața liftului, apăru şi el, îmbrăcându-se.

- O să vă duc cu maşina acolo.

Deschisei gura să protestez, dar el mă întrerupse:

- Dacă suntem trei, putem să aflăm mai multe. Să ştii că am început ca investigator; n-am fost mereu un şef.

Ajungând la locul accidentului, ne împărțirăm sectoarele şi începurăm să întrebăm dacă a văzut cineva ceva. Intrai într-un restaurant de la colțul străzii, căutându-l mai întâi pe barman.

După ce mă prezentai, îl întrebai dacă văzuse accidentul, ținând cont de faptul că putea vedea foarte bine pe fereastră.

- Nu l-am văzut, clătină el din cap. Dar eu am fost cel care i-a chemat pe polițiști.

- Dacă nu l-ați văzut.

- Unul dintre copii a intrat aici, a anunțat că a avut loc un accident și că trebuie să chem poliția. Deoarece sunt un bun cetățean, am anunțat-o.

- L-ați văzut pe copilul care susține că a fost lovit?

- Da, l-am văzut. Când am aruncat o privire afară, stătea pe marginea drumului și se adunase o mulțime de lume.

- Părea grav rănit?

- N-am nici cea mai mică idee. Stătea doar pe marginea drumului, ținându-și capul cu mâna. Asta e tot ce știu.

Dacă însemna că victima fusese lovită la cap, nu era deloc bine.

- Ați vorbit cu copilul care v-a cerut să chemați poliția?

- Nu, a fugit imediat înapoi. Pot să vă aduc o băutură?

- Dacă se poate, o cola dietetică.

- Sigur, răspunse el, turnând în pahar.

- L-ați mai văzut vreodată pe băiatul care a intrat în restaurant?

Bărbatul rămase o vreme pe gânduri.

- Nu cred; mă îndoiesc.

Nu era destul de mare ca să poată comanda ceva și nu părea genul care să mănânce aici.

- Ce gen adică?

- Care să-și permită să plătească.

- Apoi, ce s-a mai întâmplat? A venit poliția?

- Da, au venit destul de repede. Au început să întrebe oamenii din mulțime, apoi a venit ambulanța și l-a luat pe copil. Ceilalți doi au plecat împreună cu polițiștii.

- V-au luat și dumneavoastră o declarație?

- Nu, nu s-au deranjat. Cred că nu sunt la fel de eficienți ca voi.

Sau poate pentru că îşi imaginau că e vorba despre un caz simplu.

-Vă mai amintiţi ceva?

-Nu cred.

- A venit aici vreunul dintre martori? Poate să stea de vorbă despre accident?

El clătină din cap.

-Nu.

-Dacă vă amintiţi ceva, îmi daţi un telefon?

-O s-o fac bucuros.

Fu de acord să-mi dea o declaraţie înregistrată mai târziu, dacă era nevoie, dar credeam că e o pierdere de timp. După ce plecai de la el, mă dusei să stau de vorbă cu cei doi chelneri. Nu fuseseră în tură în momentul în care avusese loc accidentul, dar îmi dădură adresa colegilor lor.

Când ieşii în stradă, o zării pe Trish care era pe punctul să intre într-un magazin. O strigai şi se întoarse spre mine, traversând strada fără să se grăbească, făcând câteva maşini să frâneze cu greu la câţiva paşi de ea.

-Grozav, o întâmpinai. Asta este cea mai bună cale de a face un accident.

-Dar eram pe trecerea de pietoni.

-Nu e o consolare prea mare dacă eşti moartă. Ai aflat ceva?

- Da, femeia din librăria de acolo a văzut tot. A auzit un ţipăt şi a ridicat privirea, văzând un tânăr care cădea de pe capota unui taxi Golden Gate.
A văzut foarte bine. A crezut că e totul în regulă, pentru că băiatul s-a ridicat şi taxiul a oprit. Dar a auzit din nou un ţipăt şi de data asta l-a văzut întins pe stradă. N-a putut să vadă mai bine, pentur că avea clienţi, dar a dat o declaraţie la poliţie.

Un martor declara că văzuse maşina lui Anatoli lovind un băiat, iar asta nu era bine deloc. Era foarte frustrant că nu puteam afla punctul lui de vedere.

- Hei, fetiţo, oamenii se prefac mereu că au accidente, încercă să mă consoleze Trish, cuprinzându-mă cu braţul.

- Da, dar sunt şi oameni care au mereu accidente.

- Haide, îl cunoşti prea bine pe Anatoli. Ar pleca de la locul accidentului?

- Sunt sigură că nici nu s-ar gândi.

- Iar tu îl cunoşti cel mai bine. Haide, probabil că vom afla că aceşti copii sunt genul care fac mereu glume. Pare o farsă tipică pentru elevii de liceu, care n-au nimic de făcut după ce se întorc de la şcoală.

Dar genul acesta de copii nu se încurcau cu poliţia.

Trish continuă cu strada opusă, intrând într-un magazin de pantofi, iar eu continuai cu un magazin îngust, în care se vindeau ţigări şi ziare. Bărbatul din spatele tejghelei mă întrebă în clipa în care îmi văzu cartea de vizită:

- E în legătură cu accidentul?

Ii spusei că da.

- Probabil că e vina copiilor, dădu el din cap.

- De ce spuneţi asta?

- Au venit aici chiar înainte de accident, încercând să cumpere ţigări. I-am refuzat, dar am avut probleme cu ei.

- In ce fel?

- In general, probleme cu limbajul. Unul dintre ei a făcut un gest obscen, a înhăţat un pachet de gumă şi au plecat în goană. Apoi am auzit un ţipăt. N-am ieşit să văd. Nu aveam de gând să-mi las magazinul nesupravegheat, dar cred că o merita.

- Dacă i-aţi vedea pe copii, aţi putea să-i identificaţi? îl întrebai.

- Da, aş putea. Cel care a furat guma este acelaşi care a încercat să cumpere ţigări. Părea că încearcă să-şi lase mustaţă, dar era mult prea tânăr. Avea câteva fire de păr roşcate, la fel ca şi părul. Am văzut că avea ochi răi. Da, o să-l recunosc.

- Domnule Shaw, aţi fi amabil să-mi daţi o declaraţie înregistrată?

- Da, chiar şi să fiu martor, dacă este nevoie. Astfel de copii trebuie luaţi de pe stradă. E din cauza liceului care se află destul de aproape de aici. Copiii ies prea devreme de la cursuri şi n-au nimic de făcut. Nici nu le trece prin cap ideea să muncească pentru bani.

După ce îl asigurai că vom mai vorbi, ieşii încântată în stradă. Era o

declarație folositoare, chiar dacă nu spunea că Anatoli nu-l lovise pe băiat. Ar putea fi de folos să demonstrez că e genul de tânăr care nu s-ar da în lături de la simularea unui accident. Nu că ar fi singurii tineri care au furat un pachet de gumă în viața lor. Mai degrabă, ceea ce era important, era modul în care o făcuseră, fără teamă sau jenă. Şi faptul că îl necăjiseră pe bătrânul vânzător. Desigur, astfel de lucruri trebuia dovedite de avocatul lui Anatoli, dar nu voiam să mă bazez doar pe el. Voiam să o fac eu.

Vizitai apoi două magazine mai mici, dar nici una dintre persoanele care lucrau acolo nu ştia nimic despre accident. Era aproape ora cinci şi majoritatea magazinelor începeau să se închidă.

îl întâlnii pe Charlie când ieşeam din ultimul magazin.

- Ai aflat ceva? mă întrebă.

- Poate, dădui din cap, povestindu-i ce aflasem, dar nu-mi păru prea impresionat. Tu ce ai aflat?

- N-am găsit pe nimeni acasă dintre locatarii care ar fi putut vedea accidentul, cu excepția unei bătrâne care nu vede bine. Dar am avut noroc, dând de un dentist.

îmi arătă cabinetul dentistului, aflat în apropiere.

- Doctorul Wu avea un pacient în clipa în care a avut loc accidentul. Acesta vedea strada şi aproape că l-a muşcat de deget pe dentist când a văzut ce s-a întâmplat.

Spune că pacientul a văzut un băiat pe capota unui taxi galben. Doctorul Wu şi-a amintit de asta când a auzit sirenele ambulanței.

- Presupun că pacientul nu mai este aici.

Charlie clătină din cap.

- Nu, dar am aflat numele şi numărul ei de telefon. De la fereastra dentistului pare să se vadă minunat.

Trish se apropie de noi, anunțându-ne că nu aflase nimic.

- Putem declara ziua încheiată, declară Charlie.

- Nu vreau să mă opresc acum, clătinai din cap.

- Poliția are deja numele celor mai bine plasați martori. Poți să-i cauți

mâine. Nu trebuie să vii la serviciu. Iar dacă ai nevoie de ajutor, e de-ajuns să-mi dai un telefon.

- Mulțumesc, Charlie.

El părea oarecum jenat.

- Haide, vă fac cinste cu o pizza. Pizzeria mea favorită e în apropiere.

Trish se îndepărtă să dea un telefon bonei, iar eu mă întorsei spre Charlie:

- Nu mi se pare corect să stăm la masă mâncând pizza, în timp ce Anatoli e în închisoare.

- In acest caz, o să-i trimitem una şi lui, glumi bărbatul, apoi continuă, văzându-mi figura: hei, nu mai ai ce face în seara asta. O să-l vezi mâine dimineață, când Phil o să-l scoată pe cauțiune.

Pentru că eram prea stresată, mâncai patru felii de pizza, fără să-mi mai fac probleme pentru siluetă. Eram aproape de sfârşitul mesei şi comparam notițele pe care le luasem, când îmi dădui seama unde trebuia să fiu. Mormăii ceva imposibil de reprodus.

- Ce s-a întâmplat? mă întrebă Charlie.

- Nu-mi vine să cred că am uitat.

- Ce este? întrebă şi Trish.

- Părinții mei. Trebuia să iau cina cu ei şi cu Anatoli.

- In seara asta?

- Da, dădui din cap, aruncând o privire spre ceas. în aproape douăzeci de minute, la hotelul lor.

- Haide, te duc cu maşina, spuse Charlie, înghițind ultima bucată de pizza.

- Mai întâi. trebuie să mă schimb.

- O să te aştept şi apoi o să te duc. Te conduc şi pe tine acasă, Trish.

- Pot să mă duc cu tramvaiul, Charlie.

- Nu locuieşti în East Bay?

Ea dădu din cap.

- La fel şi eu. O să fie în drum.

Trish mă privi întrebător. Eram şi eu surprinsă de schimbarea intervenită

în firea lui Charlie. Sau poate că nu era decât o încercare de a rămâne singur cu Trish.

- Cum o să le explic părinților mei unde este Anatoli? o întrebai pe prietena mea.

- Sunt avocați, trebuie să înțeleagă ce înseamnă închisoarea, răspunse ea.

- Da, dar în cazul clienților lor, nu în cel al prietenului fiicei lor.

Oricum, nu mai avea nici un sens, deoarece ar fi fost mult mai rău să nu apar la întâlnire. Poate că i-aş putea minți, spunându-le că ne-am despărțit. Dar apoi cum le voi spune despre el, dacă voi vrea să mă duc acasă împreună cu el?

Charlie parcă ilegal în stația de autobuz, iar eu alergai să mă schimb. Alesei rochia neagră pe care o purtasem la operă. Mă gândeam că, dacă tot vor avea multe de comentat împotriva prietenului meu, măcar să nu-mi critice îmbrăcămintea.

în clipa în care ajunsei, părinții mei erau în barul hotelului, bând ceva. Mama, sobră ca de obicei, purta un costum impecabil şi bijuterii de aur. Tata, nonconformist, era îmbrăcat în blugi şi o haină sport. îi îmbrățişai, iar ei aruncară o privire scrutătoare în preajmă.

- Unde este. începu mama.

- N-a putut să ajungă, răspunsei, hotărând că am nevoie de mai mult timp ca să pot explica.

- Eram nerăbdători să-l întâlnim, declară ea.

De fapt, mai potrivit ar fi fost să spună că abia aşteaptă să-l pună pe jar. De fiecare dată când adusesem un prieten acasă, fusese descusut de ambii mei părinți, fiecare încercând să-l depăşească pe celălalt.

- Ce vrei să bei? mă întrebă tata.

Inainte să mă gândesc la un răspuns, mama observă:

- Masa noastră e gata, de ce nu comandăm o sticlă de vin pentru cină?

Mi se părea o idee bună. Nu voiam ceva mai tare, deoarece aveam nevoie de tot calmul şi priceperea, pentru a sta de vorbă cu ei.

- Arăți foarte bine, mă complimentă mama, când ne aşezarăm la masă. Rochia e uluitoare.

- Mulțumesc.

Pentru că mâncasem deja pizza, nu mă deranja să comand o salată. După ce comandarăm, tata se întoarse spre mine:

- Aşadar, când îl vom întâlni pe acest tip al tău?

- Ați putea să ne vizitați, propuse mama.

- Cred că mama ta a spus că e rus, își continuă tata ideea. Presupun că încă este.

- Da, răspunsei.

- Este refugiat? se interesă el.

- Nu sunt sigură, dar a fost scriitor dizident.

Ştiam că tatei îi va plăcea acest lucru, deoarece el adoră dizidenții de orice fel. Mama nu era la fel de deschisă.

- Interesant, declară el. A condus cumva vreuna dintre editurile acelea clandestine?

- Nu, era mai degrabă un dramaturg dizident.

- Oh, ca Havel, spuse mama. E drăguț, nu-i aşa, Mark? Suntem foarte impresionați de Vaclav Havel, îmi explică ea.

Tata făcu o grimasă.

- Mama ta n-a auzit despre el decât în clipa în care a ajuns preşedintele Cehoslovaciei.

- Ei bine, nu mai este, intervenii eu, bucuroasă să ştiu câte ceva despre politica internațională.

- Aici este tot dramaturg? vru mama să afle.

- Traduce o parte din opera lui în engleză, explicai eu, ştiind că nu se va mulțumi cu atât.

- Dar cum îşi câştigă existența?

Oftai adânc.

- E şofer de taxi.

Tata dădu din cap, înțelegător.

- întâlneşti o mulțime de oameni interesanți care conduc taxiuri. îmi imaginez că l-ai cunoscut prin intermediul muncii tale, nu?

- Da.

- Te rog, zâmbi mama, tot timpul ne faci să credem că te stresăm cu întrebările. Nu poţi să fii mai deschisă?

Ridicai din umeri.

- A avut un accident, iar eu am evaluat pagubele. Aşa l-am cunoscut. E inteligent şi foarte drăguţ şi sunt sigură că v-ar plăcea.

- Ce fel de accident? se interesă tata.

- N-a fost mare lucru. A intrat pe roşu într-o intersecţie şi a lovit o maşină.

- Ai reuşit să-l scapi, desigur.

- Nu, a fost vina lui.

- Tatăl tău l-ar fi scăpat, declară mama.

- Dar a spus că era vina lui, Laura.

- Dar ce importanţă are? întotdeauna reuşeşti să scapi oamenii vinovaţi. Tata clătină din cap.

- Nu ştii despre ce vorbeşti.

Devenii conştientă că urmează să se certe, iar asta nu-mi plăcea deloc. Am crescut cu certurile lor, dar n-am reuşit să le înţeleg.

- E în închisoare, spusei brusc.

Amândoi se întoarseră spre mine.

- Anatoli e în închisoare, repetai.

Mi se părea că deveniseră mai interesaţi. Nimic nu-i interesează pe avocaţi mai mult decât închisoarea.

- Acum e în închisoare? întrebă tata.

- Da.

- Păi să-l scoatem, declară el, gata să abandoneze cina.

- N-o să poată fi scos pe cauţiune mai devreme de mâine dimineaţă.

- O să aibă nevoie de un avocat, Mark, observă mama.

El dădu gânditor din cap.

- Cred că pot să-mi iau câteva zile libere după conferinţă.

- Compania de taxi i-a oferit un avocat, intervenii eu.

- Da, dar este unul bun?

- E foarte bun la genul acesta de cazuri. Cel mai bun din oraş.

- Iți spune să-ți vezi de treabă, Mark, zâmbi mama, amuzată.

- Dacă pot să ajut cu ceva, sunt la dispoziția voastră, îmi spuse tata cu sinceritate.

- O să vă anunţ cum stau lucrurile.

Le povestii ce aflasem până acum, încheind cu:

- Nu cred nici o secundă că e capabil să fugă de la locul accidentului. De fapt, e un şofer atât de atent, încât uneori aş vrea să-l oblig să meargă mai repede.

- Şoferii din San Francisco sunt îngrozitori, comentă tata.

- Asta deoarece în marea lor majoritate sunt turişti.

Până la sfârşitul mesei, stabilisem o altă întâlnire, în care speram că pot veni cu Anatoli. Dacă se va întâmpla ceva neprevăzut şi nu va fi posibil să ne vedem, promisei că ne vom duce în vizită.

Când ajunsei acasă, era deja târziu, dar îi dădui un telefon lui Serghei. Ajunsesem să-l cunosc cel mai bine, mai ales pentru că mă împrietenisem cu Diane.

- Am aflat, îmi spuse el. Am încercat să-ți dau un telefon mai devreme.

Ii povestii ce aflasem până acum, iar el fu de acord cu mine că nu e genul care să fugă de la locul accidentului.

Mai mult, Nick îl asigurase că toată lumea de la Golden Gate era sigură de nevinovăția lui.

- îmi pare rău că e închis, spusei.

- Oh, nu-ți face probleme pentru el. închisoarea nu înseamnă nimic pentru Anatoli. în Rusia a fost de mai multe ori închis.

- Nu ştiam.

- Uneori datorită poeziilor, alteori datorită demonstrațiilor. în Rusia e un motiv de mândrie să fi făcut închisoare.

îmi fu mai uşor să mă duc la culcare. Probabil că închisoarea din San Francisco îi părea un hotel, după cea din Rusia. Oricum, mă bucuram că nu va sta acolo decât o noapte.

Capitolul 10

La ora opt a doua zi dimineață, vorbeam la telefon cu ofițerul care făcuse arestarea, George Bugle. Acesta îmi spuse că îi luase două declarații, una pe loc, apoi una la secție.

- Când l-am arestat, îmi povesti bărbatul, a părut foarte surprins. Şi-a amintit incidentul, dar pretindea că i se păruse că e o glumă din partea copiilor.

- L-ați crezut?

-La naiba, nici nu ştiu. Nimeni nu recunoaşte din clipa în care este arestat. Cu toții spun că sunt nevinovați.

- Ce i se va întâmpla?

- Cel mai rău poate fi să fie acuzat de fugă de la locul accidentului; cel mai bine, să se retragă toate acuzațiile. Dacă ar fi după mine, aş spune că e vinovat doar de neglijență, ceea ce presupune cel mult o amendă.

- Dar care credeți că va fi soluția?

- Nu ştiu prea bine. Problema este că tocmai s-a făcut mare vâlvă pe tema accidentelor petrecute pe trecerea de pietoni. Poate că vor să demonstreze ceva.

- Dar martorii?

- Sunt destul de mulți. Cei doi prieteni ai victimei spun că e un accident, dar nu-i poți crede pe cuvânt.

-Am nevoie de o copie a declarațiilor lui.

-O să vă trimit una prin poştă.

-Aş prefera să vin s-o iau, dacă este posibil.

- Desigur. Ah, mai este ceva ce presupun că te interesează.

- Ce anume?

- Părinții copilului au angajat un avocat, ceea ce înseamnă că vor să-l dea în judecată pe şofer.

Desigur, în aceste zile toată lumea avea o idee fixă.

Luai un taxi spre locul în care Anatoli fusese închis. în clipa în care primii copia declarațiilor, descoperii că fusese deja eliberat pe cauțiune.

Mă deranja că trecuse atât de mult timp de când nu-l văzusem şi nu-i vorbisem. Probabil că începuse deja să-şi spună că l-am abandonat. Luai un alt

taxi către sediul firmei Golden Gate.

Când mă apropiai de biroul lui Phil, auzii vocea lui Anatoli. Părea furios.

Când intrai, îl zării întâi pe Phil, care stătea în spatele biroului. într-unul dintre fotoliile din fața biroului era aşezat Jack Barker, avocatul firmei, elegant în costumul lui din trei piese. Anatoli era în picioare, gesticulând cu mişcări largi.

-Bună, spuse în clipa în care intrai.

Anatoli se întoarse pe călcâie.

-Veronica, murmură el.

După expresia lui, îmi dădui seama că noaptea petrecută la închisoare îl demoralizase. Părea să nu fi dormit, iar hainele lui erau mototolite.

Se îndreptă spre mine cu brațele deschise, iar primul meu gest fu să fac un pas înapoi. Apoi îi văzui pe cei doi bărbați privind în altă parte. La naiba cu bârfa! îmi spusei. Acesta este Anatoli, care are probleme.

îl cuprinsei cu brațele, strângându-l cu putere.

-Eşti bine? îl întrebai.

-Nu, nu sunt bine. Nimic nu e bine. Nimic nu va mai fi bine.

îl bătui pe spate uşor, apoi mă desprinsei şi mă întorsei spre Phil:

-Putem avea câteva minute de intimitate?

-Da, dar apoi trebuie să stăm de vorbă, Ronnie.

Scosei din poşetă copiile declarațiilor lui Anatoli şi i le dădui lui Phil.

-Probabil că veți avea nevoie de ele, tu şi Jack.

- Oh, ai observat că sunt aici, comentă Jack. Incepusem să cred că sunt invizibil.

-Bună, Jack.

-Bună şi ție, Ronnie, îmi făcu el un semn cu ochiul.

Ne cunoştea destul de bine şi ne respectam reciproc. Nu numai că e foarte inteligent, dar are şi principii.

După ce părăsiră biroul, mă întorsei spre Anatoli, care se plimba ca un leu în cuşcă. Mă întrebam ce făcuse toată noaptea în închisoare. In cele din urmă îl prinsei de mână şi-l oprii.

- Hei, totul va fi bine.

- Ai auzit? explodă el. Mă acuză că am fugit de la locul accidentului. Nu a fost nici un accident.

Ochii lui erau tulburi.

Mă aşezai pe un scaun şi-i spusei:

- Ia loc şi spune-mi ce s-a întâmplat.

- Nimic nu s-a întâmplat, răspunse el, dar se aşeză pe scaun.

- Am fost acolo la o oră după întâmplare, ceva s-a întâmplat cu siguranţă.

- Nu mă crezi? mă privi el cu o expresie dezamăgită, de parcă l-aş fi trădat.

- Anatoli, n-am spus asta. Am spus doar că s-a întâmplat ceva. Au fost martori.

- Iar ei spun adevărul şi eu nu?

-Anatoli, te rog să mă asculţi. Nu cred nici o secundă că eşti capabil să fugi de la locul accidentului. Nimeni nu crede.

- In acest caz, cum am ajuns la închisoare?

Oftai adânc.

- Trebuie să rectific: oamenii care te cunosc nu cred că poţi face aşa ceva.

- Dar de ce am fost suspendat de Phil?

- Pentru că aşa cer regulamentele. Compania de asigurări insistă. Nu va dura decât până când vei fi repus în drepturi şi declarat nevinovat. Spune-mi acum ce s-a întâmplat, te rog. Nu trebuie să fie o poveste foarte detaliată. O să-ţi iau o declaraţie înregistrată mai târziu.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

- Dar trebuie.

Privi pe fereastră, dincolo de mine.

- Tot ce fac e să vorbesc despre asta, încă de atunci. Vorbe. N-au nici un sens, Veronica.

-Anatoli, aici sunt şi în calitate de evaluator. încerc să-mi fac meseria.

- Ce s-a întâmplat seara trecută?

- Seara trecută?

El se încruntă:

-Nu trebuia să luăm cina cu părinții tăi?

-Oh, ba da. Am luat cina împreună. Tata s-a oferit să te apere.

Figura lui se lumină.

-E adevărat?

-Da. Le-a părut foarte rău că nu te-au cunoscut. Dar trebuie să ne întâlnim cu ei duminică dimineață.

-Acum nu-i mai pot cunoaşte.

-Dacă nu vrei să-i vezi, o să scap de ei.

- Ce fel de bărbat sunt? Un criminal, un puşcăriaş. Nici un tată nu vrea un criminal pentru fiica lui.

-Nu-l cunoşti pe tata.

-Dar îi cunosc pe tați în general.

-Anatoli, faci cum vrei, nu-mi pasă dacă nu-i întâlneşti, mi-am făcut datoria seara trecută. Dar acum vreau să aud versiunea ta asupra accidentului.

-Versiunea mea?

- Adevărul despre accident, e bine? Te rog să-mi spui versiunea absolut adevărată a ceea ce s-a întâmplat ieri.

Părea să se fi mai îmblânzit.

- Mergeam pe strada Union. Tocmai lăsasem o doamnă şi căutam un alt pasager. Mergeam foarte încet, înțelegi?

- Tu mergi întotdeauna încet.

- Da, e adevărat, dar acum mergeam şi mai încet. Priveam cu atenție trecerea de pietoni. Dar nu se zărea nimeni. Apoi am auzit un zgomot puternic, o greutate a aterizat pe capotă şi un băiat mă privea prin parbriz. Desigur că am frânat.

- Nu l-ai văzut venind?

- Nu. Dacă ar fi fost pe trecerea de pietoni, l-aş fi zărit.

- In acest caz, cum a aterizat pe capota ta?

Privirea lui era provocatoare.

- Vezi, deja nu mă crezi.

- N-am spus asta, Anatoli, dar n-a căzut din cer.

- Dacă o să fii sarcastică, n-o să-ți spun ce a urmat.

- Imi pare rău, dar trebue să fi apărut de undeva.

- A venit din dreapta mea. Cred că mi-a sărit pe capotă.

- Bine. Apoi?

Clătină nedumerit din cap.

- E o nebunie, Veronica. A făcut o față amuzată, zâmbind larg. Am scos capul pe geam şi l-am întrebat dacă se simte bine. Mi-a făcut un gest obscen. S-a dat jos de pe capotă, zâmbind în continuare, iar eu m-am simțit ca un prost. Aproape că uitasem de această întâmplare, când o maşină de poliție m-a tras pe dreapta. Așa am ajuns la închisoare.

- Au fost martori, Anatoli. Poate că l-a văzut cineva sărind.

- Poliția a vorbit cu ei. Spun cu toții că l-am lovit. Numai că nu e adevărat.

- Cât de repede mergeai?

- Foarte încet, ți-am spus.

- Ai fi putut să-l loveşti fără să-ți dai seama?

El îşi plecă bărbia în piept.

- Veronica, nu mă crezi.

- Anatoli, eu doar întreb. Se mai întâmplă, să ştii, dar nu e vina ta.

- Dacă l-aş fi lovit la viteza pe care o aveam, ar fi căzut în stradă. Poate că l-aş fi călcat. Dar n-ar fi ajuns pe capotă.

- Nu-ți face probleme. Dacă este adevărat acest lucru, vom aduce un specialist care să confirme.

Anatoli ridică privirea spre mine, părând iritat.

- N-ai nevoie de nici un specialist. E logic. Chiar şi un idiot îşi poate da seama.

Din privirea lui, se părea că idiotul eram eu.

O bătaie răsună la uşă. Când deschisei, îl zării pe Phil.

- E în ordine dacă venim şi noi? întrebă el.

Aruncai o privire spre Anatoli, dar el ridică din umeri.

- Nici o problemă, intrați.

Jack se întoarse spre mine:

- Voi avea nevoie să iei declarații înregistrate martorilor şi domnului Grushenko.

îi povestii în câteva cuvinte despre ce aflasem în cabinetul dentistului şi în micul magazin.

-Dar o să încep să adun declarațiile.

-Eu ce fac? întrebă Anatoli.

Jack aruncă o privire spre Phil.

-Te duci acasă şi te relaxezi, răspunse acesta.

-Dacă m-ați crede.

-Problema nu e că nu te credem, clătină din cap şeful lui. Ți-am mai spus deja acest lucru. Te-am suspendat pentru că firma de asigurări ne-a amenințat că renunță la noi. E simplu.

-în acest caz, îmi dau demisia, se înfurie Anatoli.

-De ce nu vii cu mine la sediu să dai declarația?

-Nu cred că vreau să vin, răspunse el evitându-mi privirea.

-Bine, în acest caz, va trebui să te vizitez acasă. Eşti de acord?

Făcu un semn aprobator din cap şi dispăru.

-Are nevoie de un pic de timp, Ronnie. O noapte petrecută la închisoare nu te înveseleşte prea tare.

Puserăm la punct ultimele amănunte, apoi mă îndreptai spre serviciu, condusă de un taxi de la Golden Gate. Probabil că şoferul ştia cine sunt, pentru că merse cu o viteză rezonabilă.

Când intrai în holul de la etajul nostru, Charlie mă chemă în biroul lui. Dennis era şi el înăuntru.

- Cum stau lucrurile? mă întrebă şeful meu.

Ii povestii ce aflasem şi ce vorbisem cu Anatoli, iar el ascultă cu atenție, promițând că mă va ajuta cu orice poate.

Mă îndreptai spre biroul lui Trish, care era cufundată într-un munte de dosare. Ii povestii ultimele amănunte, apoi o întrebai:

- Cum a fost drumul spre casă aseară?

- Hm, ce-ţi trece prin minte?

- Nimic, doar mă întrebam.

- Ei bine, nu e treaba ta. Cum a mers cu părinţii?

- Mamei i-a plăcut rochia mea, iar tata s-a oferit să-l apere.

- Pare destul de bine.

Mă pregătii pentru declaraţiile înregistrate pe care trebuia să le iau, împrumutând şi reportofonul lui Trish.

Incepusem să devin nerăbdătoare să-l văd pe Anatoli singur. Ştiam că se simte enervat şi frustrat, poate chiar trădat. Speram din toată inima să-l calmez.

Prima oară, mă îndreptai spre restaurantul în care vorbisem cu barmanul, căutând de această dată chelnerii. Comandai ceva de mâncare şi de băut, apoi îi dădui o carte de vizită chelnerului.

- Ah, ştiam că trebuie să veniţi, murmură el. Barmanul a avut dreptate: am văzut ce s-a întâmplat, pentru că serveam la mesele de afară.

- Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?

- S-a întâmplat foarte repede. L-am văzut pe băiat sărind în aer şi aterizând pe capota taxiului.

- Aţi văzut dacă taxiul chiar l-a lovit?

- încerc să-mi aduc aminte, dar nu reuşesc. Putea să-l fi lovit, putea să n-o fi făcut. Pe de altă parte, nu ştiu cum altfel ar fi putut ateriza pe capotă.

- Ar fi putut să sară?

- Poate, dar nu reuşesc să-mi dau seama cum a făcut-o. Trebuie să fie un adevărat acrobat.

- Apoi, ce s-a întâmplat?

- Şoferul taxiului a scos capul pe geam şi l-a întrebat ceva, dar n-am auzit. Băiatul s-a dat jos de pe capotă, apoi stătea lângă maşină, zâmbind. Am crezut că e doar o glumă şi m-am întors la ale mele. Abia m-am întors cu spatele, când am auzit un ţipăt, iar tânărul era întins pe şosea.

- Pe trecerea de pietoni?

- Aşa cred. Unul dintre prieteni l-a ajutat să meargă până la gard, iar

celălalt a venit să-i ceară barmanului să anunțe poliția. Nu prea sunt de ajutor, nu-i aşa? zâmbi trist chelnerul.

- E în regulă. Vreau să aflu adevărul. Unde erau prietenii băiatului când a aterizat pe capotă?

-Amândoi?

-Nu ştiu, mă gândeam. Dacă l-au aruncat ei? Ar fi posibil?

-Nu ştiu.

-Dar ar fi ceva stupid. Nu că tinerii n-ar face lucruri stupide.

încheiai discuția, pentru că nu mai avea ce să-mi spună. Colegul lui lucrase înăuntru, deci nici n-avea rost să-l întreb.

După ce terminai de mâncat, mă întorsei la locul accidentului, căutând cu febrilitate un indiciu care îmi scăpase. Apartamentele cu fereastră spre stradă aveau jaluzelele trase, cu excepția unuia singur. înăuntru se zări mişcare, iar un bărbat privi curios spre mine. îi făcui un semn să se apropie de fereastră, iar el îmi zâmbi şi mă întrebă prin fereastra întredeschisă:

-Doriți ceva?

-Mă întrebam dacă ați văzut accidentul de iei.

-Da, l-am văzut.

-Investighez circumstanțele producerii lui. Pot să urc să stăm de vorbă?

-Desigur.

Imi deschise uşa şi urcai la etajul doi. Tânărul mă conduse în sufrageria în care erau cărți peste tot.

- Aici lucrez, îmi spuse el, arătând spre măsuța din mijlocul încăperii. Dar o mare parte din timp observ oamenii de pe stradă. E chiar mai interesant.

-Ați văzut accidentul?

-Stăteam aici pe scaun, cu fața spre stradă. După cum se poate observa, se vede foarte bine.

Mă aşezai pe scaun şi descoperii că putea vedea cu claritate locul accidentului.

-Am venit şi aseară în această zonă, dar nu erați acasă.

-A trebuit să plec la cursuri.

- Foarte bine, domnule.

- Spuneţi-mi Jeff.

- Ei bine, Jeff, eşti de acord să dai o declaraţie?

- Sigur.

După ce-m pregătii reportofonul, începui cu întrebările preliminare, iar când ajunsei la subiectul care mă interesa, îi spusei:

- Spune-mi exact ce ai văzut.

- I-am văzut pe cei trei puşti care păreau elevi de liceu alergând din ceea ce cred că era magazinul de sub mine. S-au îndreptat în goană spre colţul străzii, vrând probabil să traverseze. Un taxi tocmai trecea, ei păreau să-şi vadă de încăierarea lor, dar brusc l-am văzut pe unul dintre ei pe capotă.

- Să ne oprim puţin. Cam ce viteză crezi că avea taxiul?

- Hm, nu ştiu.

- Accelera?

- In nici un caz.

- Cum poţi fi atât de sigur?

- Păi, e simplu. Când a oprit, nu s-a auzit nici un scârţâit de pneuri. In plus, n-a lăsat nici o urmă de cauciucuri pe şosea.

- Unde se afla taxiul când s-a întâmplat?

- Abia intra pe trecere. Dacă aş fi fost un pieton care vrea să traverseze, l-aş fi aşteptat să treacă. Din punctul meu de vedere, şoferul nu are nici o vină.

Era martorul perfect. Aproape că-mi venea să-l iau în braţe.

- Spuneai ceva despre încăierarea tinerilor. La ce te refereai?

- Aţi văzut cum se poartă unii băieţi când sunt împreună? Se tot bat şi se tot împing. în cazul acesta, doi dintre ei păreau să-l fi copleşit pe cel de-al treilea.

- Este vorba despre cel care a ajuns pe capota maşinii?

- Da.

- Cum crezi că s-a întâmplat?

- Nu ştiu. Poate că l-au lovit prietenii lui. Dar nu-mi dau seama cum a putut să zboare prin aer. Nu l-am văzut nici sărind. Poate că taxiul chiar l-a

lovit.

- După lovitură, băiatul a părut să fie grav rănit?

- Nu sângera, dacă asta mă întrebaţi. Se tot văicărea şi se ţinea de cap, dar nu se lovise. Nu văd cum s-ar fi ales cu ceva mai mult de câteva vânătăi.

- Apoi a venit ambulanţa?

- Plecasem deja spre facultate. Când am plecat, puştiul stătea pe marginea gardului, răstindu-se la prietenii lui şi întrebând unde sunt poliţiştii. Am auzit sirena de la ambulanţă pe drum.

După ce înregistrarea luă sfârşit, îmi împachetai dezamăgită reportofonul. Jeff spuse:

- îmi pare rău că nu v-am putut ajuta.

- Nici o problemă. Mă interesa adevărul.

- Oricum, aceasta este teoria mea. Sunt sigur că nu l-am văzut pe taxi lovindu-l pe puşti.

- Apreciez ajutorul tău, Jeff.

- N-a fost limpede, ca accidentul trecut.

Aproape trecusem cu vederea replica lui, dar mă întorsei brusc.

- Accidentul trecut?

- Da, a mai avut loc un accident similar în urmă cu două săptămâni. Erau doi liceeni. Unul dintre ei a traversat strada în fugă şi a fost lovit de un taxi. Dar acesta nu mergea încet.

- Era tot unul de la Golden Gate?

- Nu, era unul de acela cu verde şi roşu, le-am uitat numele.

- Bay City?

- Da.

Şi această firmă este clienta noastră, dar Trish este cea care se ocupă de ei.

- Şi liceanul a fost rănit grav?

- A fost aruncat destul de dur, dar s-a ridicat. Am coborât să văd despre ce este vorba. Şoferul taxiului se răstea la băiat într-o limbă străină, iar el îi răspundea. Cred că şchiopăta puţin.

- Poliţia a venit?

- Oh, da. Au chemat ambulanța pentru puşti. La început, el n-a vrut să se urce, dar unul dintre polițişti i-a spus că trebuie să fie verificat. Că totul va fi plătit de firma de asigurări.

- Pot să te rog ceva?

- Sigur.

- Pot să-ți folosesc puțin telefonul?

Ii dădui telefon lui Trish. După ce o pusei la punct cu ultimele informații, o rugai să verifice datele unui accident din aceeaşi locație, petrecut în urmă cu două săptămâni. După ce pusei telefonul în furcă, Jeff mă întrebă:

- Ce credeți, este vorba despre o conspirație?

- Probabil că nu, doar o coincidență.

- Sunt foarte multe accidente ale pietonilor pe această stradă. Cred că abuzează de drepturile lor. Nu sunt destul de atenți.

După ce îi mulțumii lui Jeff pentru ajutor, coborâi în stradă. Incercai să dau telefon la casele celor doi martori, prietenii victimei, dar nu răspunse decât robotul la prima încercare. La a doua casă, îmi răspunse o femeie. Ii spusei că trebuie să stau de vorbă cu fiul ei despre accidentul survenit, dar ea mă anunță că băiatul e prea şocat ca să poată vorbi cu mine. Aproape imediat, îmi închise telefonul.

Continuai să analizez zona şi magazinele, încercând să descopăr eventuali martori.

După o vreme, îi dădui un telefon lui Jack Barker. Vocea lui era veselă.

- îmi pare bine că te aud, Ronnie. Am veşti bune.

- Chiar am nevoie.

- Am vorbit cu procurorul care se ocupă de caz. Pentru că toată lumea e de acord că Anatoli nu conducea cu viteză, acuzațiile au fost retrase. Va primi doar o amendă pentru neglijență.

- E minunat, exclamai mulțumită, ştiind cât de umilitor ar fi fost un proces pentru Anatoli.

- Procesul civil este o cu totul altă problemă. Am vorbit cu avocata angajată de părinții copilului, care vrea să ne facă probleme. Tu ai avut ceva noroc?

îi povestii ce aflasem, apoi hotărârăm ce mai trebuie făcut. între timp, eram sigură că Anatoli avusese destul timp să se liniştească. în plus, aveam veşti bune pentru el. Chemai un taxi şi mă îndreptai spre casa în care locuia.

Capitolul 11

Sunai la interfon, iar Serghei îmi deschise imediat. Părea uimit să mă vadă.

- Bună, Serghei, îl salutai eu, fără să-mi pot reține zâmbetul. Ce face Anatoli?

El oftă adânc.

- Ah, Veronica. Mai bine ai intra.

In sufragerie, George şi Leo stăteau pe canapele. Probabil că Anatoli e în spatele casei.

- Bună! îi salutai.

Imi răspunseră la salut, dar figurile lor erau triste.

- Anatoli e aici?

Serghei îmi puse o mână pe umăr.

- Stai jos, Veronica.

- Am venit cu veşti bune pentru Anatoli.

- Dar e mai bine să stai jos, insistă el. Anatoli nu e aici, pentru moment. Mă aşezai pe a treia canapea.

- Cum se mai simte? îi întrebai. Era destul de supărat ultima oară când l-am văzut.

Ei se uitară de la unul la altul, evitând să mă privească.

- Ce s-a întâmplat?

Leo ridică mâinile spre tavan.

- Ce pot să spun? Se poartă nebuneşte, spuse el.

- Aşa e Anatoli, dădu din cap Serghei.

- Ce înțelegeți prin nebuneşte? vrusei să ştiu.

- înseamnă că şi-a dat demisia, şi-a făcut bagajele şi a dispărut, murmură Serghei.

- N-am putut să-l convingem să nu plece, interveni şi George.

- A plecat? Dar unde se putea duce? îi întrebai, uitându-mă de la unul la

altul, fără să primesc răspuns. Sper că nu în Rusia.

-Ah, nu, clătină din cap Leo. Nimeni nu se mai întoarce în Rusia. Nu ne-a spus.

- Dar nu înţeleg nimic! exclamai. De ce a plecat? Cum a putut s-o facă? Nici măcar nu e atât de grav. Poliţia a renunţat la acuzaţiile grave.

-Asta e chiar o veste bună, comentă Serghei.

-Dar de ce a făcut o astfel de nebunie? insistai.

- Aşa sunt ruşii, romantici şi nebuni. Mai ales poeţii, care văd peste tot numai tragedii, îmi explică Leo. Anatoli a ales să facă un ultim gest dramatic.

-Care? Să-şi facă bagajele şi să plece?

-Oh, nu, clătină Serghei din cap. Să renunţe la tine.

-Nu cred că înţeleg.

-Simte că te jenează, spuse Leo.

-Mai mult decât atât, îl completă Serghei, te tot pune în situaţia de a-l salva, ceea ce este foarte greu pentru mândria unui bărbat.

-Nu-mi vine să cred, clătinai din cap. Anatoli nu m-ar părăsi aşa.

Nu primii nici un răspuns.

-Veronica, spuse Serghei, de ce nu mergi cu mine în camera lui? Poate că ţi-a lăsat un bilet.

Pentru că nu aveam nici o altă soluţie, îl urmai. Când ajunserăm în camera lui Anatoli, bărbatul se întoarse spre mine, coborând vocea:

-Ştiu unde este, Veronica, dar i-am jurat că voi păstra secretul.

-Aşadar, unde este? îl întrebai, sigură că nu-mi va răspunde.

Dar el se aplecă spre mine şi şopti:

- Cu nişte prieteni de-ai noştri din Berkley. Un teatru de acolo va monta una dintre piesele lui, iar el a hotărât să stea acolo o vreme, să asiste la repetiţii. E poate cel mai bine.

-E grozav ca se va monta o piesă de-a lui.

-Oh, da.

-Nu mi-a spus.

-Nu, voia să-ţi facă o surpriză.

- Pot avea un număr de telefon de acolo?

Serghei mă privi şocat.

- Nu pot face acest lucru, Veronica. Am jurat pe onoarea mea că nu-ţi voi spune unde este. Când voi vorbi cu el, îi voi spune că vrei neapărat să-i vorbeşti.

- Spune-i şi că acuzaţiile au fost retrase.

- Desigur.

- Mulţumesc, Serghei. Apreciez ce-mi spui.

Leo mă conduse spre ieşire, spunându-mi apoi acelaşi lucru ca Serghei, dar fiind la fel de hotărât să nu-mi dea numărul de telefon.

Pe drumul spre casă, mă întrebai câte teatre sunt în Berkley. Ceea ce mă îngrijora era hotărârea lui să nu-mi vorbească. Chiar dacă mă întrebam din ce în ce mai des dacă nu este omul cu care vreau să-mi petrec întreaga viaţă, părea să nu aibă încredere în mine. Oare credea că nu-l mai iubesc pentru că nu are o slujbă? Sau nu ştia nici măcar ce simt pentru el?

Intr-adevăr, nu-i spusesem niciodată că-l iubesc. Presupusesem că ştie. Dar nici el nu-mi spusese. Dacă mă iubeşte, cum poate să facă aşa ceva? Să plece şi să mă lase?

Când ajunsei acasă, îi dădui telefon unei prietene din Berkley, care fu atât de drăguţă încât să-mi dea numerele de telefon ale teatrelor din oraşul ei. Spre marea mea bucurie, avusei noroc de la început. Femeia care îmi răspunse îmi spuse că nu teatrul ei este cel care pune în scenă peisa, dar îmi dădu numele teatrului care o făcea.

După ce aflai unde este, mă mai liniştii. Puteam să fiu sigură că prietenii lui îi vor anunţa vestea retragerii acuzaţiilor. In acelaşi timp, poate că e cazul să-şi anunţe dragostea primul. Dacă îi lipsesc, va trebui să mă caute. Nu sunt eu cea care a plecat.

Fu un weekend foarte lung. Singurul lucru pe care fusei în stare să-l fac fu curăţenia. Mi se părea că patul era mult prea mare fără Anatoli.

Duminică, luai masa cu părinţii mei, dându-le de înţeles că le voi face o vizită împreună cu el. Spre seară, primii un telefon de la tatăl unuia dintre cei

doi băieţi care îmi spuse că doreşte să coopereze cu mine, mai ales pentru că era de părere că victima accidentului avea o influenţă proastă asupra fiului lui. Rămase că vom sta de vorbă luni seara, iar tatăl va fi prezent la discuţia cu fiul lui.

Când ajunsei la serviciu, Charlie ne chemă în biroul lui, pentru a vedea cum stau lucrurile cu cazul lui Anatoli. Fiecare dintre membrii echipei, formată acum din mine, Charlie, Trish şi Dennis, prezentară informaţiile acumulate, pentru a avea o imagine de ansamblu. Trish prezentă accidentul care avusese loc în urmă cu două săptămâni, care semăna izbitor cu accidentul lui Anatoli. Era vorba de aceeaşi intersecţie, de aceeaşi trecere de pietoni. Diferenţa majoră era că şoferul taxiului mergea cu viteză. Până şi şcoala de la care veneau victimele era aceeaşi.

- Poate că e ceva aici, observai eu. Ar fi interesant de văzut dacă elevii liceului Galileo sunt frecvent loviţi de maşini.

Trish clătină din cap.

-Asta poate însemna luni de muncă, mormăi ea.

Dennis rămase să intervieveze pacienta de pe scaunul dentistului, deşi mă îndoiam că va oferi mai multe informaţii decât Jeff.

în cele din urmă îi dădui un telefon avocatei victimei, Carolyne Price, care fu de acord să-i iau o declaraţie clientului ei.

între timp, citii dosarul băiatului care fusese lovit de taxi în accidentul precedent. Numele lui era Eric Weiss şi avusese două coaste rupte. Părinţii lui doriseră să se rezolve repede, iar compania de asigurări plătise spitalizarea şi în plus cinci mii de dolari pentru suferinţa îndurată. Compania de taximetre scăpase uşor, iar toată lumea părea mulţumită. Şoferul fusese însă concediat.

Spre seară mă îndreptai spre casa băiatului care acceptase să-mi acorde o declaraţie. Mama lui mă primi la uşă, conducându-mă în sufrageria în care mă aşteptau băiatul şi tatăl lui. Chiar dacă încercau să pară detaşaţi, se vedea că erau nervoşi. Incercai să discut un pic despre vreme, în timp ce-mi pregăteam reportofonul, dar nu cooperară. In cele din urmă le explicai ce este o declaraţie înregistrată.

Incepui cu numele, vârsta- care era de şaisprezece ani- şi liceul la care studia. Imi spuse că e prieten cu John, băiatul care suferise accidentul, încă din şcoala primară.

Apoi întrebai ceva care îl luă prin surprindere pe Neil şi anume ce se întâmplase în magazin.

- Care magazin? întrebă el, nesigur despre ce vorbeam.

- Unde ați fost înainte de accident?

- Nu-mi aduc aminte, murmură el, deşi vedeam după expresia lui că ştia foarte bine.

- Vorbeşte mai tare, îi spuse tatăl lui. Trebuie să te înregistreze.

- Nu-mi aduc aminte, repetă băiatul.

- Ați fost într-un magazin chiar înainte de accident?

- Ah, da, în magazinul de dulciuri.

- De ce v-ați dus acolo?

- Cred că Michael voia nişte bomboane.

- A vrut vreunul dintre voi să cumpere țigări?

- In nici un caz, negă el.

- Ar fi mai bine să nu minți, interveni tatăl lui din nou.

Eu continuai:

- Proprietarul magazinului spune că unul dintre voi voia țigări, iar când a refuzat, băiatul a făcut un gest obscen.

Neil tresări.

- E adevărat, Neil? îl întrebă tatăl lui, care părea să devină din ce în ce mai nervos.

- Cred că John a făcut acest gest, răspunse băiatul.

Dar nu înțeleg ce legătură are.

- Şoferul de taxi a declarat că băiatul a făcut acelaşi gest.

- Mare lucru, mormăi el.

îl întrebai apoi dacă văzuse momentul în care taxiul îl lovise pe John.

- Nu ştiu, răspunse el.

- Nu ştii?

-S-a întâmplat foarte repede.

-Ai idee cum a ajuns pe capotă?

-Nu ştiu.

-Ai văzut gestul lui John?

-N-am văzut nimic.

-Cât de grav a fost lovit John?

-Nu ştiu.

-A cui a fost ideea să chemaţi poliţia?

-Cred că a lui John. Da, a fost ideea lui.

încheiai declaraţia întrebându-l dacă mai are ceva de declarat.

Băiatul mă surprinse:

-John o să facă o mulţime de bani, nu-i aşa?

Un semnal de alarmă mă făcu să las reportofonul să meargă.

-Nu prea cred.

-Dar a fost lovit de un taxi.

-De obicei se plătesc notele de plată de la spital şi avocatul lui face rost de nişte bani.

Văzui că tatăl lui voia să spună ceva, dar îl avertizai din priviri să tacă.

- Dacă ar fi lucrat, şi-ar fi primit salariul pe respectiva perioadă, continuai eu. Lucrează cumva?

-Nu, răspunse Neil.

-Asta este.

-Dar Weiss a primit cinci miare, mormăi băiatul.

-Ce anume?

-Eric Weiss. A fost lovit de un taxi şi a primit o mulţime de bani.

- De unde ştii?

- Toată lumea ştie. Cred că a povestit tuturor.

Tatăl lui se enervă.

- Ce e asta, un fel de farsă pe care aţi început s-o jucaţi?

Băiatul încercă să se prefacă neştiutor.

- Ar fi bine să nu ştii, dădu din cap tatăl lui. Dacă prietenul tău cel nebun a

înscenat un accident, eşti în încurcătură. Acum du-te în camera ta, vreau să stau de vorbă cu domnişoara Warner.

După ce băiatul ieşi din cameră, bărbatul se întoarse spre mine:

- Aţi vorbit cu John?

- Nu încă, o să vorbesc miercuri. Are antecedente?

- Ştiu doar că a fost dat afară din şcoală de vreo câteva ori. Nu-mi place copilul, iar părinţii lui nu-l supraveghează deloc.

Mă despărţii de cei doi părinţi îngrijoraţi cu promisiunea că mă vor anunţa dacă află ceva nou.

- Cred că o să-l prinzi, îmi spuse Trish când îi povestii ce aflasem.

- Poate fi dificil. Dacă neagă în continuare, nu prea avem ce face.

- Nu-mi vine să cred la ce s-au gândit copiii. Dar spune-mi, ce mai ştii de Anatoli?

- Aştept un telefon de la el.

- Şi dacă nu vine?

- Premiera piesei lui este vineri. O să mă duc s-o văd.

- O să merg cu tine.

- Nu trebuie să faci asta, Trish.

- Ştiu că nu trebuie, dar vreau s-o fac. Oricum, o să vin cu maşina şi ne vom simţi bine.

Mă bucura să ştiu că va merge cu mine. Aveam nevoie de tot ajutorul.

- Şi vrei să-l confrunţi după premieră?

- Da, ăsta e planul.

- Dacă reuşeşti să rezolvi cazul, o să fii salvatoarea lui. Deşi nu ştiu cum vei rezolva cu demisia.

- Nu cred că Phil l-a luat în serios.

- Dar tu, cât de serios îl iei?

- Foarte serios.

Figura ei se lumină.

- Te aud bine?

- îl iubesc. Trebuie să înceteze să mai fie atât de dramatic, atâta tot.

Intrai cu încredere în biroul lui Carolyn Price. Avocata se dovedi mai tânără decât mine, foarte prietenoasă şi drăguţă.

Băurăm împreună o cafea, înainte să fie adus John Tully. Era un băiat frumuşel, cu păr blond şi un zâmbet larg. îi strânsei mâna, apoi avocata îi explică detaliile înregistrării.

-Am auzit că aţi vorbit cu Neil, spuse el.

-Da.

îmi zâmbi larg.

-Să nu credeţi tot ce se spune.

Aş fi putut jura că flirtează cu mine. Discuţia se dovedi mai dificilă decât credeam. Băiatul avea un răspuns pentru orice, uneori glumind. Cel mai clar explică motivul pentru care ajunsese pe capota taxiului.

-M-a lovit, declară băiatul. M-am prins de capotă ca să nu fiu călcat.

-Dacă este cazul, poţi să-mi demostrezi acest lucru?

-Da, sigur.

Aşteptai sfârşitul discuţiei ca să-l întreb, sperând să-l surprind:

-îl cunoşti pe Eris Weiss?

John începu să râdă.

-Da, Neil mi-a spus că mă veţi întreba de Eric.

-Accidentul lui ţi-a dat vreo idee? îl întrebai.

-N-a fost nevoie de accidentul lui ca să descopăr că oamenii sunt loviţi de maşini. Se întâmplă tot timpul. Vreţi să spuneţi că m-am prefăcut?

-Nu spun aşa ceva.

-Nu vă cred.

-Te-ai prefăcut?

El începu să râdă.

-Nu cedaţi niciodată? Ei bine, nu m-am prefăcut, iar compania de asigurări va trebui să plătească.

-Sinceră să fiu, mă îndoiesc.

John se întoarse spre avocata lui.

- Trebuie să cădem la o înţelegere. Zece mii de dolari şi nu voi da în

judecată compania.

- Zece mii de dolari pentru ce?

- Cum adică pentru ce? Am fost lovit!

- Cred că este o mare păcăleală.

Mă ridicai de la masă şi ieşii, lăsându-l să se certe cu avocata. Speram că va renunţa la el.

Intr-adevăr, peste o oră primii un telefon de la ea, spunându-mi că renunţă la caz şi că i-a convins pe părinţii lui John să retragă acuzaţiile.

Ziua de vineri veni repede. După ce luai masa cu Trish, ne îndreptarăm spre teatru.

Mulţimea care se aduna era foarte colorată, ca să nu mai vorbesc despre colegii de apartament ai lui Anatoli, împreună cu prietenele lor.

Toţi bărbaţii susţinură că nu-l mai văzuseră de la plecarea aceea furtunoasă, dar nu păreau să creadă că este o situaţie definitivă. Nici eu nu credeam acest lucru. Ii dădusem timp şi spaţiu să se hotărască.

In această seară, e cazul să descoperim unde ne aflăm.

După ce ne aşezarăm, primirăm programul cu informaţii despre actori, despre regizor şi despre dramaturg. Citii cu interes informaţiile despre Anatoli. Se părea că unele piese ale lui fuseseră jucate în Europa şi în New York, deşi nu-mi spusese niciodată. De asemenea, câştigase şi nişte premii în Europa.

Primii cu emoţie bătăile gongului. Eram curioasă să văd cum arată o piesă de propagandă. Chiar dacă replicile erau poetice şi frumoase, mi se păru cam plictisitoare. Nu ştiam nimic despre valorile la care făcea apel piesa, iar în curând începui să-mi consult ceasul, dornică să ieşim în pauză.

In timp ce Trish se aşează la coadă pentru cafea, ascultai comentariile celor din sală. Păreau să aibă cam aceeaşi părere ca şi mine. Când Trish apăru lângă mine, mă întrebă:

- Ce părere ai, Ronnie?

- M-am străduit din greu să rămân trează.

Ea izbucni în râs.

- Intr-adevăr, nu e "Armă mortală III", nu-i aşa?

- Dar ce ştiu eu despre teatru?

- N-ar trebui să fie atât de diferit de film.

- Ei bine, nu cred că această piesă are vreo şansă.

- Bine, dar să nu-i spui asta lui Anatoli. Spune-i că e un geniu.

- Cred că relaţiile trebuie să se bazeze pe sinceritate.

- Da, sigur! Cât eşti de naivă!

Din nefericire, cei care plecaseră după primul act avuseseră dreptate. Al doilea act fu şi mai plictisitor, salvat abia de sinuciderea din final. Oricum, nu mai eram atentă, deoarece mă tot gândeam ce să-i spun lui Anatoli.

Când ieşirăm în hol, Anatoli era înconjurat de o mare de prieteni. Nu-mi dădeam seama cum voi ajunge la el.

- Haide, curaj! mă împunse Trish de la spate.

- Vreau să aştept până când se mai risipeşte mulţimea.

Mă întorsei cu spatele, dar Trish îmi şopti:

- Fie că eşti sau nu gata, vine!

Când mă întorsei în direcţia indicată, îl zării pe Anatoli făcându-şi drum prin mulţime.

- La revedere, murmură Trish.

- Nu trebuie să pleci.

- Cred că vei găsi cu ce să te duci acasă. Dar luni vreau toate detaliile.

Când Anatoli se opri în faţa mea, ea deja plecase.

- Felicitări, îi spusei, simţind că mi se înmoaie genunchii.

El mă privi cu ochi strălucitori.

- De ce mă feliciţi? Am înţeles că pe tine trebuie să te felicit. Am vorbit cu Phil care mi-a spus ce ai făcut pentru mine.

Clătinai din cap.

- Nu contează, te felicitam pentru piesă.

Mă privi uimit.

- Ţi-a plăcut?

- A fost opera unui poet, declarai, descoperind spre uşurarea mea că pare

să se mulţumească şi cu atât.

- Nu le-a plăcut tuturor, spuse el. Mulţi au plecat după primul act.

Acum mă simţeam ca şi cum aş fi vrut să-i omor pe cei despre care vorbea.

- Ei bine, a fost foarte, rusească. Probabil că n-au înţeles prea bine.

El începu să zâmbească.

- Foarte poetică, foarte rusească. Adevărul e că s-ar putea să fie că e plictisitoare.

îmi muşcai buzele.

- Ce pot să spun? ridică el din umeri. E o piesă veche. Am fost surprins că voiau s-o producă. Politica este un subiect învechit. Acum voi scrie piese noi. Poate despre o evaluatoare americană şi un şofer de taxi rus.

- O tragedie rusească?

- Tragedie? Niciodată! Crezi că suntem tragici?

- Cred că săptămâna asta a fost. Mi-a fost dor de tine.

Mă prinse de mână şi mă scoase afară din teatru.

- Săptămâna asta a fost cea mai mare tragedie din viaţa mea, declară el. Am adormit plângând, fără tine.

- De ce nu mi-ai dat un semn de viaţă?

- Din mândrie. Cum puteam să-ţi dau un telefon, când nu aveam nimic de lucru? Ar fi fost de negândit..

- Anatoli, iar devii dramatic.

- Dă-mi voie de data asta. Circumstanţele o cer. Suntem din nou împreună, Veronica.

Deoarece gestul lui dramatic fu să mă ia în braţe şi să mă sărute cu pasiune, nu mă plânsei. După ce sărutul luă sfârşit, mă gândii să preiau iniţiativa.

- Anatoli?

- Da, Veronica, dragostea mea?

- Vrei să fii soţul meu pentru un an?

El făcu un pas mare înapoi, ridicând braţele spre cer.

- Oh, nu, Veronica. Ai ratat şansa, dacă îţi aduci aminte.

- Credeam că poate.

- Nu, niciodată! Nu mai sunt interesat să mă căsătoresc pentru un an.

Grozav, deci mă făcusem de râs. Dar de ce mă sărutase?

- Vreau să mă căsătoresc pentru o eternitate! exclamă el, strângându-mă în braţe.

Oftai, uşurată.

- Cred că asta înseamnă că mă iubeşti, murmurai.

- Crezi? Asta e tot ce poţi spune? Dragostea mea depăşeşte continente, oceane, secole. Eşti cealaltă jumătate a sufletului meu.

- Şi eu te iubesc, Anatoli, îi spusei, închizându-i gura cu un sărut.

Sfârşit

5